

Không Kết Hôn Liệu Có Chết

Contents

Không Kết Hôn Liệu Có Chết	1
1. Chương 1: Trò Chơi Của Thượng Đế	2
2. Chương 2: Trò Trẻ Con	7
3. Chương 3: Trong Và Ngoài Dự Kiến	9
4. Chương 4: Thế Nào Mới Là Đàn Ông?	14
5. Chương 5: Ái Tình Là Gì?	19
6. Chương 6: Lỡ Bút Của Thượng Đế	23
7. Chương 7: Số Mệnh Có Thể Xoay Vần?	27
8. Chương 8: Thuở Ban Đầu Vụng Dại	30
9. Chương 9: Từ Ngọt Ngào Đến Chết Lặng	34
10. Chương 10: Thị Phi Một Đường Kẻ Giữa	39
11. Chương 11: Đá Và Chân	47
12. Chương 12: Đã Từng Chính Là Sai Lầm	54
13. Chương 13: So Sánh Với Học	62
14. Chương 14: Phân Cao Thấp	67
15. Chương 15: Khi Yêu Đã Là Chuyện Cũ	72
16. Chương 16: Câu Chuyện Của Người Phụ Nữ	77
17. Chương 17: Câu Chuyện Của Người Đàn Ông	81
18. Chương 18: Mua Dây Buộc Mình	86
19. Chương 19: Nhà Là Gì?	93
20. Chương 20: Khó Khăn	99
21. Chương 21: Đi Ra Và Đi Vào	104
22. Chương 22: Thắng Thua Vì Ai?	109
23. Chương 23: Lời Kết	122

Không Kết Hôn Liệu Có Chết

Giới thiệu

Truyện Không Kết Hôn Liệu Có Chết là một truyện mới của tác giả Chiêm Quà được giới thiệu trên

1. Chương 1: Trò Chơi Của Thượng Đế

Rời xa người, không muốn dừng lại nữa, những gì từng có, từ sau sẽ không còn trối buộc.

Buông tha cho người, cũng không quay đầu lại nữa, những gì đang theo đuổi cùng người, để tôi một mình giữ lại.

Vĩnh biệt người, trong ngày thu trong trẻo se lạnh. Yêu người không có lý do, thì khi chia tay cũng không cần tìm cớ nói ra.

Buông tay! Để cứu vớt chính bản thân. Những xót xa tôi tình nguyện chịu đựng hết. Lời thề non hẹn biển đó, tôi đành coi như trò đùa.

Buông tay! Tôi nói đi là sẽ đi. Mọi sầu đau tôi sẽ chấp nhận một mình. Lời hẹn ước như sánh cùng thiên địa ấy, tôi sẽ bình thản đối mặt mà không truy cứu gì.

— “Buông tay”

Vẫn trong quán cà phê tĩnh tế của năm nào.

Âm nhạc khi có khi không, chảy xuôi về những góc khuất tĩnh lặng. Vẫn là bản tình ca năm nào “Hãy giữ tình yêu ở lại”.

Lý Cường và Văn Văn ngồi bên cạnh chiếc bàn tĩnh xảo, ngồi đối diện nhau, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như thế.

Lý Cường xụ mặt xuống, “Bây giờ, anh đã tin tình yêu cũng có “thất niên chi dương” rồi!”

Người đàn ông này cuối cùng cũng chịu mở lời rồi sao? Văn Văn vẫn cười nhạt trong lòng, vẻ mặt mang chút mỉa mai, “Em cũng tin!”

Lý Cường: “Vậy chúng ta...”

Văn Văn nhanh chóng ngắt lời, “Vậy chúng ta chia tay nhau thôi, chia tay rồi vẫn là bạn tốt!”

Lý Cường có chút không hồn giận, “Sao lần nào em cũng luôn giành lời nói của anh?”

Văn Văn cười nhạt, “Đây chẳng phải chính là một trong những nguyên nhân khi chúng ta ở bên nhau không bao giờ hòa thuận nổi sao?”

Lý Cường có chút bất mãn. Thế nhưng phong độ của người đàn ông vẫn cần được giữ nguyên, nhất là trong thời khắc chia tay. Anh kiềm chế cảm xúc của mình, chậm chậm nói: “Bị em trách móc thế này, thì em có thể ra ngoài nói với người khác rằng đã đá anh?”

Văn Văn cười. Hóa ra người đàn ông này chỉ chủ tâm để ý đến thể diện của mình. Xem ra anh ta thấy mình còn quan trọng hơn hết thảy mọi người. “Anh vội nói như thế cũng không phải vì mục đích này sao?”

Lý Cường lặng lẽ. Đây cũng chính là thái độ ngầm đồng ý của anh.

Văn Văn cúi đầu nhấp một ngụm cà phê. Cà phê đắng quá. Vị đắng làm con người ta tỉnh táo.

Cô hít hơi thở sâu. Nụ cười trên khuôn mặt có chút cứng nhắc. Thế nhưng vào giờ phút chia tay, người phụ nữ đặc biệt không được thất lễ. Do vậy, cô tiếp tục cười mỉm, “Yên tâm đi, em không bao giờ lấy thể diện ra để ăn. Em sẽ không nói “là Trịnh Văn Văn đã đá Lý Cường”, những lời đó quá ấu trĩ. Hơn nữa, nếu anh nói với ai khác đã đá em thì em cũng sẽ không bác bỏ đâu. Dù cho anh nói em đã từng khổ sở quỳ dưới đất để cầu xin anh đừng chia tay em...”

Lý Cường khi ấy như trút được gánh nặng. Cô gái này rốt cuộc cũng là người hiểu anh. Nhưng cho dù như vậy, chút phong độ cuối cùng cũng cần giữ vững. Anh cũng mỉm cười miễn cưỡng. “Vậy thì chúng ta vẫn coi là bạn chứ?”

Văn Văn mỉm cười gật đầu, “Đương nhiên!”

Nói xong cô ngoái đầu lại, vẫy tay gọi: “Cô phục vụ, cho tính tiền.”

Lý Cường: “Để anh!”

Văn Văn cười nhạt, “Hôm nay sinh nhật em, để em.”

Lý Cường có chút ngập ngừng, “Hôm nay là sinh nhật em sao?”

Cô tiếp tục hít thở sâu, “Dù sao cũng đã chia tay, em cũng không muốn nhắc anh cần chúc gì em nữa. Anh cũng được giải thoát rồi, không phải sao?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt giả bộ vẻ tự nhiên của cô, nghĩ xem vẻ mặt ban nãy của mình không biết đã trôi đi hướng nào. Trầm lặng hồi lâu, cuối cùng Lý Cường cũng nhẹ nhàng nói: “Thực ra anh...”

“Anh đừng nói nữa, chúng ta chia tay vui vẻ thôi!”

Trong quán cà phê vẫn đang chơi bản nhạc hai người thích nhất – “Hãy giữ tình yêu ở lại”:

Không kịp nói với anh, cả đêm thâu thức trắng nhớ anh thế nào, không kịp đợi anh, nói rằng mãi mãi bên nhau.

Không kịp ôm anh, để mái tóc anh chạm vào khóe mắt em. Không kịp giữ em lại, để nuối tiếc xé toang cơn đau khổ khó thở.

Em muốn nói với anh, nước mắt từng giọt cũng tích tụ thành được con suối nhỏ. Cũng muốn nói với anh, em sẽ đợi anh được, mọi thứ đã qua cũng không cần nhớ.

Em muốn nắm lấy tay anh, đi hết thế gian này không oán hận. Muốn giữ anh lại để mỗi ngày còn tươi đẹp hơn trong truyện cổ tích.

Muốn giữ tình yêu ở lại để trong tận cùng trái tim em. Mỗi giây mỗi phút đều ngọt ngào. Giữ con tim ở lại, nâng trong tay em, để mỗi ngày trôi qua đều ý nghĩa.

Giữ anh ở lại, trái tim em vui hân hoan. Hoàng hôn hay sớm mai đều như hẹn ngầm. Giữ em ở lại, nắm lấy hồi ức của anh. Hạnh phúc chính là do anh, không cần chờ gì nữa!

Chẳng bao lâu sau, hai người bọn họ lại hẹn gặp lại nhau nơi quán cà phê này. Cũng chỉ vì bài hát này chỉ có thể được nghe tại chính quán cà phê ấy.

Chẳng bao lâu sau, họ đều tưởng rằng có thể nắm tay nhau đi suốt cuộc đời này. Cho dù có tranh chấp, có mâu thuẫn, nhưng tin rằng đều vượt qua.

Đáng tiếc là tình yêu không dừng lại. Khi quay về không để lại cho bạn bất cứ lý do nào. Khi nó đến, củi khô lửa cháy. Khi nó đi sẽ để lại mớ hỗn độn.

Nếu đã như vậy, hà cớ gì không cùng quên đi?

Một khi không cẩn thận bước vào cuộc chơi, cho rằng nhân vật chính là mình, tưởng rằng có thể được yêu, nào có biết chính mình đang dại khờ?

Lần thứ hai diễn vở kịch này, kết cục lại bị anh dễ dàng buông tay, không muốn đối diện với sự tranh chấp chỉ có em.

Cuối cùng thoát khỏi cuộc chơi, cho dù những ngọt ngào đã bị quên đi nhưng khó lòng cắt bỏ những vết đau thương, thì ra con người thật lòng cũng có thể tan nát cõi lòng.

Thỉnh thoảng nhớ lại cuộc chơi này, mới biết rằng nó đã sớm bị cuốn theo gió, hồi ức được nhập lại dần dần mỗi lần, tình cảm sớm đã không chịu nổi sự hối tiếc.

—“Trò chơi nghiêm túc”

Trong căn phòng của bệnh viện.

Ông Lý đang nằm trên giường, bà Lý đang đắp chăn cho ông.

Ông Trịnh và bà Trịnh đẩy cửa bước vào, ôn tồn hỏi thăm: “Chào ông bà thông gia!”

Ông Trịnh hỏi: “Có được không?”

Bà Lý nửa cười nửa không gật đầu.

Ông Lý vẽ mặt bướng bỉnh, “vậy nhanh gọi điện thoại cho bọn trẻ đi.”

Bốn người già nhìn nhau cười. Hai đứa trẻ này, yêu nhau bao lâu như thế làm sao không kết hôn được? Xem ra phải giúp chúng thành cặp thôi.

Lý Cường và Văn Văn mỗi người đứng ở hai bên trái phải của cửa ra vào quán cà phê, nhìn nhau gật đầu mỉm cười tạm biệt nhau rồi mỗi người đi một hướng.

Sau lưng mỗi người, khi định bước đi thì điện thoại của cả hai lại đồng thời vang lên.

Lý Cường: “Sao ạ? Ba vào bệnh viện rồi? Ở bệnh viện nào ạ? Vâng con vào ngay...” Nói rồi anh vội vã đi ngay

Văn Văn cũng nghe điện thoại, “sao ạ? Ba mẹ đang ở viện ạ? Sao ba mẹ đến đó? Vâng, con tới luôn đây...”
Tắt điện thoại, Văn Văn lập tức gọi xe taxi, mở cửa xe xong rồi bước vào luôn.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc.

Lý Cường lái xe, trên đường đi độc thoại một mình: “Sao lại như thế? Sao hôm nay mọi chuyện không thuận lợi lại chất thành đồng thế này?”

Ba bị bệnh rồi, đang trong viện? Lại còn nói muốn gặp Văn Văn. Anh phải nói với ba thế nào đây? Chẳng lẽ nói họ vừa chia tay?

Bên này, Văn Văn đang khép chặt mười ngón tay, miệng giục tài xế: “Nhờ anh cả đấy, anh có thể lái nhanh hơn được không?”

Người tài xế đồng ý, không ngoái đầu lại.

Văn Văn vỗ vỗ vào ghế trước, “nhanh hơn một chút được không anh?”

Người tài xế mất kiên nhẫn buông ra một câu: “Đã rất nhanh rồi!”

Người khỏe mạnh như thế sao lại bị bệnh được? Trước đây cô có thể đi thăm hỏi vì dù sao cũng là bạn gái của Lý Cường. Nhưng bây giờ đã chia tay với anh rồi lại đi thăm ba anh liệu có hợp lý không? Hai nhà là bạn thân giao của nhau mấy đời. Hơn nữa, bây giờ ba mẹ cô cũng đang trong bệnh viện. Cô không biết phải mở lời thế nào đây? Chẳng lẽ nói với bốn vị lão tổ tông họ vừa chia tay nhau?

“Tiểu Mỹ, cậu đã về đến nhà chưa?” Đường Đường thúc giục trong điện thoại.

Tiểu Mỹ lầu bầu trong điện thoại: “Bình Tử nói mua đồ ăn xong sẽ đợi mình ở cổng công viên rồi mình với anh ấy sẽ về nhà nấu ăn. Cậu mau đi lấy bánh gato đi, Văn Văn lát nữa cũng về đấy.”

Tiểu Mỹ đang mải nói, phía trước mặt xuất hiện ba tên vẽ mặt lỗ mãng, lăm la lăm lét.

“Cô gái xinh đẹp, em ở đây một mình sao?” Một gã nói với vẻ mặt xấu xa.

Tiểu Mỹ tắt điện thoại, ngẩng đầu lên ngạc nhiên, “mấy chàng đẹp trai tìm tôi sao?”

“Đương nhiên, em gái xinh đẹp thế này đứng đợi một mình thì buồn biết bao nhiêu!”

Tiểu Mỹ quay đầu nhìn xung quanh, dường như đang cảnh giới xung quanh. Mình vừa hét lên mấy lời thất lễ đó, thật là tự hạ thấp quá.

“Mấy anh chàng đẹp trai, quay mặt lại đây một chút... Đúng rồi, đúng rồi!” Tiểu Mỹ vẽ mặt giả hoạt cười cười.

“Mỹ nhân muốn bọn anh xoay mặt lại làm gì?” Một trong ba tên không kiềm chế được hỏi luôn.

“Các anh cứ xoay mặt lại đây là được?” Cô nói giọng nũng nịu, vẻ mặt kỳ lạ khiến ba gã không khỏi chần chờ.

“Các anh cũng nói rồi đó, không muốn để em chờ một mình thì phối hợp công việc cùng em đi.” Cô vẫn không buông tha.

“Công việc của em là gì?” Ba tên đồng thanh lên tiếng.

“À, là thế này. Trong tạp chí của bọn em đang có một kỳ điều tra về mấy chuyện quấy rối ngoài đường. Em đứng đây cả ngày trời rồi nhưng vẫn chưa tìm được manh mối nào. – Các anh đến thì tốt quá. Đây, người đang đứng chụp ảnh ở góc kia là đồng nghiệp của em đấy.” Nói rồi cô chỉ tay về phía một người đang đứng trong biển người, toàn bộ đều là khách du lịch đang dùng máy ảnh.

“Đồng nghiệp của em làm gì đấy?” Một tên chợt dạ hỏi.

“Anh ta đang chụp ảnh chứ làm gì. Một lát nữa bọn em mới gửi bản nháp đi được. Các anh xoay mặt lại đây. Ở góc đó nhìn không rõ lắm, không chụp được hết mặt. Đây, thế này...”

Chưa đợi cô nói hết, ba tên đã vội vã chuồn nhanh.

“Đây, đừng có chạy, phối hợp một chút thôi!” Tiểu Mỹ gọi với theo sau lưng ba gã.

Bình Tử đứng một bên để thưởng thức hết vở hài kịch, dở khóc dở cười tiến về phía cô. Tiểu Mỹ làm như không có chuyện gì, về mặt bình thường sống vai cùng anh, cũng không giải thích điều gì.

“Thưa cô, bánh gato đặt của cô đây!” Người phục vụ đưa hộp bánh cho Đường Đường. Cô nhận lấy, xách ra tay rồi bước khỏi cửa.

Ánh nắng giữa hè thật chói chang nhưng Đường Đường vẫn mở to mắt nhìn. Phía trước mặt, hình như Phong Phong đang ôm hôn một cô gái, nhưng cô gái đó không phải là Tiểu Mỹ.

Đường Đường theo bản năng hơi lùi lại, quay đến phía góc tường, nhanh chóng lôi điện thoại ra, chụp ngay cảnh Phong Phong đang thân mật với cô gái kia.

“Nhìn nhầm rồi! Nhìn nhầm rồi...” Đường Đường vừa thu điện thoại, vừa lầm bầm tự nói, “Chắc giống nhau thôi. Tiểu Mỹ nói Phong Phong gần đây công việc bận rộn, làm gì có thời gian...”

Trong phòng bệnh, ông Lý đang nằm trên giường, mắt khép hờ. Bà Lý đang ngồi bên cạnh giường, còn ông Trịnh, bà Trịnh đứng bên cạnh.

Lý Cường đẩy cửa bước vào, rõ là vừa chạy đến. Khi anh bước vào còn nghe thấy hơi thở dốc.

Anh nhanh chóng chạy đến bên giường bệnh, vừa thở vừa vội vàng hỏi: “Mẹ, ba làm sao thế này?”

Bà Lý vỗ vào chân, uốn éo đầu rồi miệng không ngừng than vãn: “Ôi, nói thế nào mới được đây!”

Văn Văn cũng đẩy cửa bước vào, thở gấp gấp rồi chạy ào đến.

Về mặt cô rất kinh ngạc, “ba mẹ, không phải là...”

Ngoảnh đầu lại, thấy Lý Cường đang ở phòng bệnh, cô lập tức trừng mắt nhìn anh.

Bà Trịnh tiến lên, nắm tay bà Lý rồi thở dài.

Ông Trịnh đến bên giường bệnh thở dài và nói: “Ông thông gia, ông làm sao vậy? Bọn trẻ tuy lớn lên thành người nhưng vẫn chưa thành gia lập nghiệp đâu. Ông không chống đỡ nổi thì sau này làm sao bề cháu được?”

Ông Lý hé mở mắt, dùng hết sức nói: “Bọn trẻ đều hiểu chuyện rồi. Công việc cũng làm rất chăm chỉ. Là do ông già này không chịu nổi. Ôi, chỉ sợ không kịp chờ đến ngày hai đứa tính chuyện với nhau. Còn chuyện được bề cháu càng không nhắc tới được!”

Lý Cường vội vàng nói: “Ba, ba đừng nghĩ như vậy, hãy cố nghỉ ngơi thêm ít hôm, còn chuyện hôn nhân cũng không cần vội vàng đâu.”

Ông Lý than thở một tiếng rồi nhắm mắt lại, “ôi... Ba cũng biết!”

Lý Cường càng vội vàng hơn: “Dạ vâng, năm sau tụi con sẽ kết hôn!”

“Năm sau sao?” Văn Văn vội vã, “nhưng con và anh ấy đã...” Cô nhìn Lý Cường, rồi không nói gì nữa.

Bà Lý kéo tay bà Trịnh không rời, “cũng được đấy! Nghe nói năm sau là “song xuân niên”, cưới xin năm sau là may mắn lắm. Việc hỷ để đầu năm sau chúng ta bàn cũng được!”

“Song xuân niên?” Văn Văn như muốn nhảy lên, “mọi người đừng mê tín như vậy chứ! Cháu và Lý Cường đều bận lắm, để đến năm sau nữa được không ạ?”

Lý Cường chỉ lặng lẽ nhìn Văn Văn không nói gì.

Bà Trịnh than vãn, “không được, năm sau nữa là “năm kim lâu”, không được tốt lành!”

Lý Cường khoát tay, “nhưng chẳng còn mấy tháng nữa là hết năm rồi! Đến đầu năm sau thì thời gian cũng chỉ còn chưa đầy nửa năm nữa.”

Bà Lý gật đầu, “đúng vậy, nhanh chóng tổ chức đầu năm sau thôi!”

Văn Văn càng vội vàng hơn, “nhưng con... Ôi, ba mẹ không biết chứ vội vàng như thế thì nhiều chuyện không chuẩn bị được đâu!”

Ông Trịnh an ủi xoa xoa ông Lý, “được rồi, bên thông gia đừng giận nữa, con cái cũng có cái khó của nó.”

Ông Lý nhắm mắt không nói, than một tiếng đầy thất vọng.

Bà Trịnh thấy vậy, vẻ mặt không hờn giận, “còn kéo dài làm gì nữa? Hai con đã yêu nhau đến bảy năm trời! Cũng hơn ba mươi tuổi rồi. Hay đợi bọn tôi vào quan tài rồi mới ung dung sống? Chê mấy ông bà già này chường mắt phải không?”

Anh và cô nhìn nhau không nói gì. Họ mới vừa chia tay nhau nửa giờ trước, còn có thể nói gì? Lẽ nào nói thẳng với ông Lý đang bệnh trọng là họ đã chia tay rồi?

Bà Lý vội vàng nói: “Nhà thông gia đã nói vậy thì chúng tôi sẽ dọn về căn hộ mới để cải tạo thành phòng tân hôn. Bên nhà tôi sẽ chịu trách nhiệm tìm công ty xây dựng.”

Văn Văn vẻ mặt đau khổ, nói: “Mẹ, không phải căn nhà đó dự định để cho người khác thuê hay sao?”

Bà Trịnh trừng mắt nhìn cô, khiến cô không dám nói gì nữa.

Ông Trịnh nói phụ họa: “Vậy định như thế đi. Mai các con đi đăng ký, năm sau hai đứa kết hôn!”

Anh và cô đồng loạt hét lên: “Mai ạ?”

Ông Trịnh bĩu môi. Lý Cường vừa nhìn thấy ông Lý đã khép hai mắt lại, vừa nói lầm bầm vừa thở dài.

Lý Cường hoảng quá, vội vàng gật đầu, “vâng, vâng, vâng, mai bọn đi.”

Văn Văn vẻ mặt tủi thân, “mai là ngày ra sách mới rất quan trọng...” Nhìn thấy bà Lý và ba mẹ đang nhìn mình, nói được nửa câu cô đành nuốt xuống.

Anh kéo tay cô, ra đến bên ngoài mới quay đầu lại nói: “Mai chúng ta hãy xin nghỉ phép để làm thôi.”

Cô vừa bước ra ngoài đã đẩy tay anh đi, khuôn mặt rất bất đắc dĩ.

Vị bác sỹ đẩy cửa bước vào.

Ông Trịnh hỏi: “Bác sỹ, ông thông gia nhà tôi không sao chứ?”

Vị bác sỹ nói: “Ông ấy bị cao huyết áp, cũng không nghiêm trọng lắm. Hôm nay, ông phải ở lại viện để kiểm tra. Nếu không có chuyện gì mai có thể xuất viện được!”

Bà Trịnh và bà Lý nhìn nhau mỉm cười. Hai đứa trẻ này đúng là chưa được chỉnh đốn. Như thế cũng tốt, tất cả sẽ bị thu phục.

Đường sắt dài dằng dặc, người đi lại cũng nhộn nhịp quá.

Lý Cường đi trước còn Văn Văn đi theo gót.

Cô đột nhiên dừng lại, vẻ mặt uể oải, rồi như tự hỏi: “Sao lại thế này? Ban nãy vừa chia tay mới được hơn một tiếng... Chuyện này là gì vậy?”

Lý Cường xoay người nhìn thẳng cô, hé miệng như muốn nói điều gì. Anh muốn nói chia tay với cô sao? Hay vì cô muốn chia tay nhưng anh không nỡ đồng ý. Bây giờ ngay cả bản thân mình anh cũng thấy thật mơ hồ.

Tàu điện ngầm gào thét chạy vụt qua, Lý Cường nhắm mắt không nói gì.

Đêm khuya.

Tiểu Mỹ và Đường Đường ngáp lầy ngáp để. Bình Tử dựa người vào sofa ngủ gà ngủ gật.

Đồ ăn để la liệt trên bàn ngoài phòng khách nhưng đều đã nguội ngắt.

“Bọn mình đi ngủ trước thôi. Có lẽ hôm nay Văn Văn không về đâu.” Đường Đường vỗ nhẹ vào vai Tiểu Mỹ.

Điện thoại reo lên, Tiểu Mỹ quay lại nhìn, là tin nhắn của Phong Phong. Cô ngẩng đầu lên nhìn Bình Tử và Đường Đường: “Phong Phong nói nhìn thấy Văn Văn đang ngồi uống rượu trong quán. Bảo bọn mình đừng đợi nữa.”

“Phong Phong...” Đường Đường muốn nói điều gì đó nhưng lại không biết nói gì nên đành thôi.

2. Chương 2: Trò Trẻ Con

Cuối cùng cũng tỉnh lại, thừa nhận lần này đã thua triệt để. Nếu đã yêu anh thì mở đầu của câu chuyện cũng nhất định phải hoàn mỹ.

Bình tĩnh lại, mới nhận ra không còn cách nào xoay chuyển được nữa. Nếu đã yêu anh, kết cục định trước khiến người ta phải đau lòng.

Những ngọt ngào thuở ấy, bắt đầu từ lời hẹn ước của anh, cho đến khi tình yêu tràn ngập trong trái tim em. Nỗi đau cuối cùng, cũng được bắt đầu từ lời xin lỗi, cũng đồng thời lòng em ngập trong thất vọng ê chề.

Ngọt ngào và đau đớn, nếu như tất cả đều do anh, có lẽ nên lựa chọn sự từ bỏ thì hai người mới được giải thoát để làm lại từ đầu!

—“Những ngọt ngào và đau đớn”

“Anh chị ký tên vào đây!” Người nhân viên đứng trước mặt Văn Văn và Lý Cường nói.

Hai người cùng cúi đầu ký tên.

Người đó mỉm cười rồi nói: “Chúc mừng hai anh chị. Chúc anh chị hạnh phúc đến đầu bạc răng long!”

Anh và cô nhìn nhau không nói gì.

Cô đột nhiên ngoái đầu lại hỏi: “Xin lỗi cho hỏi, sau này nếu ly hôn cũng làm thủ tục ở đây sao?”

Về mặt Lý Cường sững sùng. Còn người nhân viên kia vẫn cúi đầu như không nghe thấy gì.

Cô dường như muốn hỏi thêm điều gì đó. Nhưng thấy anh đang đứng đó, vẻ mặt trầm lặng nhìn cô. Hai người đã trở thành vợ chồng hợp pháp rồi sao? Trong lòng cô sao lại rối bời thế này? Đột nhiên điện thoại lại reo lên.

Trong bệnh viện. Anh kéo tay cô chạy điên cuồng. Đến đầu hành lang, anh vươn tay ra để ấn nút thang máy.

Một y tá đứng bên cạnh nói: “Hôm nay thang máy hỏng rồi.”

Anh kéo tay cô chạy về phía cầu thang bộ.

Văn Văn dừng lại. Cô đi giày cao gót, hơi thở gấp gáp, “chờ chút đã, em đi giày cao gót... không chạy được...”

Anh buông tay cô ra rồi cúi người xuống, “em lên đi.”

Cô thở hổn hển rồi ngồi trên lưng anh. Lý Cường cõng cô lên tiếp cầu thang.

Văn Văn lau mồ hôi, khoe miệng hơi nhếch lên. Lý Cường người đầm mồ hôi, đổ mặt tía tai. Cô đột nhiên cười lạnh nhạt và nghĩ thầm bao lâu rồi anh không cõng cô như thế này?

Trong phòng bệnh, ba anh đang ngồi trên giường mặc quần áo.

Anh kéo tay cô bước vào, thở dốc hỏi: “Ba, sao lại xuất viện vội như thế?!”

“Vội gì chứ? Con trai cuối năm nay cưới vợ, ba còn ở bệnh viện sao được nữa?”

Anh vừa giúp ba mặc quần áo, vừa nói: “Chuyện kết hôn đã có bọn con tự lo rồi! Ba sức khỏe không tốt, cứ ở đây thêm mấy hôm đi!”

Mẹ anh đẩy cửa bước vào mỉm cười, “tôi làm xong thủ tục xuất viện rồi!”

Anh giật mình: “Nhanh thế cơ ả?”

Văn Văn nhú mày, “sức khỏe ba tốt hẳn chưa ả? Sao bác sỹ lại khinh xuất cho xuất viện luôn?”

Mẹ anh ho khan, “ừ, bác sỹ cũng không an tâm đâu. Nhưng bệnh nhân kiên quyết đòi về thế này thì bệnh viện họ cũng chẳng giữ được.”

“Sao lại có bệnh viện không chịu trách nhiệm thế nhỉ? Để con tìm bác sỹ nói chuyện xem sao!”

Mẹ anh kéo tay cô, “thôi con. Ba con hôm nay tinh thần cũng khỏe khoắn hơn hôm qua rồi. Nếu không bệnh viện người ta cũng không dám cho về đâu. Cái này người ta gọi là gì nhỉ...?”

Lý Cường tiếp lời mẹ: “Có chuyện vui thì tinh thần sáng khoái.”

Cô nhìn bố mẹ chồng có chút nghi hoặc nhưng không nói gì nữa.

Ba anh vẫy tay, “các con hôm nay đi đăng ký chưa? Rồi còn đi đặt thiệp cưới nữa chứ!”

Anh hơi do dự, “ba...”

Mẹ anh khoát tay, “các con đi đi. Tí nữa có người nhà Văn Văn qua đón ba rồi. Tiện thể hai nhà bàn luôn chuyện hôn ước của hai đứa!”

Anh nhìn ba mẹ có chút chần chừ.

Mẹ anh đẩy hai người ra ngoài cửa, “đã đăng ký rồi, xem còn chuyện gì phải làm thì làm đi!”

Anh và cô kề vai nhau, bước chậm rãi trên đường.

Văn Văn cắt lời: “Em thấy hình như ba anh giả bệnh hay sao ấy!”

Anh dừng lại, vẻ mặt tức giận, “sao em dám nói ba anh như thế. Nhà anh có lỗi gì với em hả?”

Cô cũng ngừng lại nói tiếp, “không chỉ ba anh, em thấy mẹ anh, rồi cả ba mẹ em hình như đang lừa chúng ta, rồi đợi mình vào tròng!”

Anh càng có vẻ không vui hơn, “em nói ba mẹ anh giả bệnh thì thôi đành chấp nhận. Nhưng ngay cả ba mẹ mình em cũng dám nói vậy. Em nghĩ họ có đáng phải làm thế không? Rồi cả bệnh viện nữa, sao họ dám inh nạp viện?”

Cô bĩu môi, “thì em thấy ba anh không có gì nghiêm trọng cả!”

Anh nhú mày, “em không muốn sức khỏe ba tốt sao? Lần này không hài lòng hả?”

Lông mày dựng ngược lên, cô trợn mắt, “vâng, em độc ác như rắn rết vậy. Được chưa?”

“Anh không có ý đó. Chỉ muốn em đừng nghi ngờ nữa. Ba mẹ cũng chỉ vì muốn tốt ỉnh nên mới muốn hai đứa kết hôn thôi.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói chậm rãi từng câu một: “Vây chúng ta đã trở thành vợ chồng hợp pháp rồi. Bước tiếp theo anh xem nên làm thế nào tùy anh! Nhưng em nhắc anh rằng, chúng ta đã chia tay rồi đó!”

Anh hơi giật mình, lòng tự tôn lại trỗi dậy: “Thế em nói nên làm thế nào đi! Lẽ nào bây giờ chúng ta ly hôn? Em không làm ba mẹ anh tức giận thì không vui phải không? Nếu không bây giờ anh đồng ý với em, sau này chúng ta chỉ có danh nghĩa là vợ chồng thôi, đợi sức khỏe ba anh hồi phục hẳn chúng ta sẽ ly hôn!”

Lòng cô chua xót, cuối cùng người đàn ông này vẫn không muốn đi cùng cô. Lòng tự trọng của cô cũng nổi lên, cô cắn răng gặt đầu, “là anh nói đấy nhé! Đến lúc đấy đừng nói hối hận!”

Lý Cường hừ một tiếng, “ai hối hận, đừng nói là em hối hận đấy?”

Văn Văn cúi đầu, “đến giờ rồi. Em còn đến buổi phát hành sách nữa!”

Anh gặt đầu, “ừ, thôi em đi đi! Xong rồi gọi điện cho anh. Tối nay mình còn bàn xem thiệp cưới thế nào nữa.”

Cô lạnh nhạt nhìn anh rồi gọi một chiếc taxi, mở cửa bước lên xe.

3. Chương 3: Trong Và Ngoài Dự Kiến

Cô đứng trước cửa sổ nhìn trận mưa đang trút xuống, con đường anh đi khiến tim em đau nhói. Em vẫn giữ lời hẹn thề cho dù anh đã rời xa em nhiều quá.

Đứng bên cửa sổ nhìn mây trời trôi qua, con đường anh đi lại làm trái tim em mềm yếu. Nhiều người nói từ bỏ, nhưng cái lắc đầu đã trở thành nỗi dày vò. Anh vẫn muốn kéo dài thời gian mà không muốn đối diện với sự thất vọng chất chồng của em.

Khoảng cách xa nhất từ nay sẽ không còn là chân trời góc bể nữa mà chính là sự trầm lặng của em. Em càng yêu càng cảm lạnh, càng yêu càng thất lạc, cuối cùng chỉ còn biết gơ hai tay đầu hàng.

Từ đây chúng ta cũng không còn những hỉ nộ ái ố, chỉ còn nhàm chán ngồi nói chuyện với nhau. Và em càng yêu càng trầm lặng, càng đi càng buồn, cuối cùng lựa chọn một mình suy ngẫm...

—“Càng yêu càng cảm lạnh”

Phòng biên tập nhà xuất bản.

Tiểu Mỹ dựa đầu vào ghế hỏi: “Tối qua mình và Bình Tử làm bao nhiêu món ngon cho cậu. Đường Đường cũng mua cả bánh gato nữa. Nhưng thấy bảo cậu lại uống rượu bên ngoài. Không phải đã nói trước rồi còn gì, hôm qua, muốn để cậu gặp mặt Bình Tử? Sao lại từ chối người ta như vậy? Hai hôm nay ở đâu vậy?”

Văn Văn vừa mở ví vừa lắc đầu, “mình sợ Lý Cường và ba mẹ anh ấy không vui.”

Tiểu Mỹ hừ một tiếng, “anh ta không vui?! Dựa vào chuyện gì chứ? Cậu cũng chẳng phải là vợ anh ta! Hơn nữa, không phải đã nói cậu và anh ta quyết định chia tay rồi sao? Bây giờ ai cũng có quyền theo đuổi cậu!”

Cô cười đau khổ, không nói gì.

Tiểu Mỹ lại hỏi tiếp: “Hai người hôm qua có sao không? Thấy cậu cứ vội vàng sao ấy!”

Văn Văn nói: “Không sao cả!”

Tiểu Mỹ đáp lại: “Nhưng sao mặt lại nghiêm trọng thế kia?”

Văn Văn lôi trong túi ra một tập thiệp mời, đưa cho bạn một tờ: “Lễ tình nhân năm nay – 2012 làm phù dâu ỉnh nhé!”

Tiểu Mỹ nhảy giật mình lên, “cái gì?! Hai người...”

Cô lắc đầu, “hôm qua, bọn mình đi đăng ký rồi!”

Tiểu Mỹ ngồi thụp xuống, “xong rồi, xong rồi. Người đáng thương!”

Văn Văn buông tay, thiếp cười rơi đầy bàn. Thực ra ai cũng hiểu rõ cuộc hôn nhân này sẽ là trò khôi hài.

Tiểu Mỹ và Đường Đường đều là bạn thân thiết của Văn Văn. Khi chưa quen Lý Cường, ba người bọn họ vốn là chị em thân đến cái quần cùng mặc chung được.

Chuyện tình trường của Tiểu Mỹ, Văn Văn và Đường Đường đều biết rõ.

Tiểu Mỹ từng yêu đến chết đi sống lại. Nhưng cuối cùng vẫn phải chọn việc từ bỏ.

Nguyên nhân chia tay lại là nét đặc trưng của nền văn hóa phương Đông – Vì ba mẹ chồng.

Chính vì chuyện này, Tiểu Mỹ đã nhắc đi nhắc lại không chỉ một lần. Tình yêu có lãng mạn, có vĩ đại đến thế nào, nhưng khi chạm ngõ vào hôn nhân cũng khó dần lòng nổi. Rồi cũng thành mây khói.

Nhớ lại ngày đầu đang trong giai đoạn tình cảm mãnh liệt, Văn Văn đã phản bác lại: Tình yêu đến mức cao độ không phải sẽ thành thân sao? Khi đó còn phân biệt gì nữa? Còn phân đúng sai gì?

Tiểu Mỹ cười lạnh nhạt: Được đấy, hi vọng mấy năm nữa cậu vẫn giữ nguyên cách nghĩ đó.

Tiểu Mỹ cùng chồng chưa cưới là Du Tử về thăm nhà anh một chuyến. Khi ấy cô mới hiểu được thế nào là mùi vị gia đình.

Trên đường đi cô hỏi anh: “Nghe nói nhiều con dâu coi mẹ chồng là tình địch. Họ như hồ ly tinh đến cướp con trai nhà người ta. Về chuyện này em có nên bày tỏ điều gì để ba mẹ anh hiểu được em không?”

Du Tử cười, “em đừng nghĩ quan hệ mẹ chồng nàng dâu ngày nay cũng như xưa. Không cần phải làm gì hết. Mọi chuyện có anh giải quyết.”

Tiểu Mỹ nghe xong liền mỉm cười. Thế là yên tâm rồi.

Thế là cô cùng chồng chưa cưới đi về nhà anh, một thành phố ở phía Nam.

Tiểu Mỹ và anh học cùng trường đại học. Anh hơn cô hai khóa. Hai người bắt đầu quen và yêu nhau trong trường. Sau khi tốt nghiệp, cô chuyển đến sống chung với anh luôn. Mấy năm sau hai người mới tính đến chuyện ra mắt gia đình hai bên.

Khi bước vào cửa nhà anh, cô đưa mắt nhìn quanh nhà. Căn hộ được bài trí cũng đơn giản. Tiểu Mỹ nghĩ bụng có lẽ mình dễ dàng hòa nhập với gia đình nhà chồng.

Du Tử là người đàn ông có hiếu với ba mẹ. Nhưng cũng đồng thời là người không có chính kiến. Thế lực gia đình nhà anh rất lớn. Khi chưa kết hôn, ba mẹ chồng tương lai đã buông một câu: Con trai thì phải phụng dưỡng ba mẹ đến già. Điều này hoàn toàn không có gì sai. Nhưng câu tiếp theo khiến người ta khó có thể tiêu hóa.

Sao lại khó tiêu hóa? Vì mẹ chồng cô nói, họ chỉ cần cháu trai, cháu gái không cần, cũng không muốn nuôi cháu gái. Tiểu Mỹ nghĩ bụng: Chỉ cần có con, cô là mẹ nhất định khổ thế nào cũng nuôi.

Ba chồng cô bảo: “Con trai tôi rất giỏi, bây giờ công việc cũng tốt. Chỉ cần chị sinh con gái, chúng tôi cũng chấp nhận. Nhưng chị phải cho nó ra ngoài tìm đứa khác để cho tôi một đứa cháu trai.”

Mẹ chồng tiếp lời: “Du Tử nhà bác là con trưởng. Bởi vậy trách nhiệm con trưởng phải phụng dưỡng ba mẹ đến già. Nhưng nhà con thì không như vậy. Ba mẹ con đã có gia đình bên anh trai gánh vác. Hơn nữa, ba mẹ con đều là thành phần tri thức, lương lậu cũng cao. Gia đình bên hai bác không có điều kiện tốt như thế. Vậy nên sau khi kết hôn, tiền của con cũng không cần đưa cho gia đình bên đó nữa. Con gái đến tuổi lấy chồng như bát nước đổ đi. Chuyện ba mẹ bên đó đã có anh chị con lo liệu. Còn tiền lương của con và chồng cứ đưa ẹ giữ hộ, coi như mẹ quản giúp các con vậy, chỉ việc lo chuyện sinh đẻ thôi.”

Ba chồng cô tiếp tục: “Hai đứa cũng ở với nhau được mấy năm rồi. Cháu cũng không phải là lá ngọc cành vàng gì. Vậy nên nhà bác cũng không cần lễ vật gì nữa cho rắc rối. Con trai bác không phải lên nhà cháu để

ngổ lờ gì nữa. Thế này đi, cháu mời ba mẹ đến nhà chúng ta một chuyến rồi hai bên cùng bàn bạc chuyện của hồi môn xem thế nào. Phải rồi, ba mẹ cháu tiền lương hưu mỗi tháng thế nào? Định cho cháu bao nhiêu của hồi môn?”

Mẹ chồng cô ngắt lời: “Các con ở với nhau bao năm như thế. Con trai bác cũng mấy lần nói về chuyện gia cảnh nhà cháu rồi. Khi hai nhà muốn kết thông gia với nhau thì chuyện giúp đỡ là điều đương nhiên. Về công việc của em trai Du Tử xem ba cháu giải quyết thế nào. Nghe nói chú cháu đang làm trong văn phòng Chính phủ phải không? Thử bảo ông ấy đánh tiếng xem sao?”

Ba chồng nói...

Mẹ chồng...

...

Thế giới của Tiểu Mỹ bắt đầu chao đảo như thế trần nhà chuẩn bị sập xuống. Từ giờ phút này cô đã hiểu ra. Yêu là chuyện của hai người. Còn kết hôn thì hoàn toàn không phải vậy!

Cũng từ giây phút đó, cô đã hoàn toàn mất niềm tin với hôn nhân.

Khi cô đến nhà anh chơi đang là mùa đông. Quần áo Du Tử đến lúc cần phải giặt. Cũng may chị gái anh quan tâm đến ba mẹ nên cũng sắm máy giặt cho nhà mẹ đẻ. Sau đó, cô chủ động mang quần áo đi giặt. Sau đó, Tiểu Mỹ mới hiểu mình đã sai. Một khi bạn chủ động làm chuyện gì đó, người nhà họ sẽ không còn khách khí với bạn nữa, sau này họ sẽ để bạn làm như một chuyện hiển nhiên.

Đến nước rửa chân cho Du Tử mẹ chồng tương lai cũng sai cô đi lấy. Cô cẩn thận chịu đựng, thầm nghĩ bụng: Bà cô này đang ở địa bàn của các người nên tạm thời chịu vậy. Đến cả nước rửa chân cho ba mẹ tôi còn chưa bao giờ lấy nữa là.

Du Tử rửa chân xong, mẹ chồng cô nói: “Cháu mang đổ nước đi!”

Tiểu Mỹ như muốn phát điên, không nhìn bà, chỉ nhìn chăm chăm vào anh.

Du Tử có lẽ cũng chợt dạ, cúi khom lưng xuống rồi nhấc chậu nước lên: “Thôi để con đi đổ. Cô ấy cũng không quen làm đâu.” Nói rồi anh bước ra phía cửa.

Mẹ chồng tương lai đứng bên cạnh cô than vãn xa gần, “con gái thành phố có khác, quen được người khác hầu hạ rồi. Nào có được như ở đây, con dâu không biết nghe lời là bị đàn ông giáo huấn ột trận.”

Tiểu Mỹ mất hết lòng tin với mẹ chồng, cũng không tức giận, chỉ khẳng khái đáp lại: “Bác không biết rồi, đàn ông con trai muốn có chỗ đứng bên ngoài phải dựa vào quan hệ, phải để người ta nể trọng. Còn người ta khinh nhất là đàn ông đánh vợ. Đó là bạo lực gia đình, rồi cũng có lúc ngồi tù một gông.”

Nhìn mẹ chồng như muốn phát điên. Tiểu Mỹ thò tay vào túi. Điện thoại đang reo lên. Ở đây sóng điện thoại hơi chập chờn. Cô lấy điện thoại ra giả bộ nói: “Alo, trưởng phòng phải không ạ? Có chuyện gấp ạ? Vâng, tôi sẽ về ngay. Sáng mai tôi đi ngay.”

Mẹ chồng đương nhiên không biết cô đang giả bộ. Kế hoạch này để cô tự bảo vệ mình.

Hôm sau, cô nói có việc phải đi. Du Tử cầu xin mấy lần, lòng cô lại mềm xuống, đồng ý ở thêm hai hôm nữa. Vậy là tự làm tự chịu, cô lại chịu nhục một lần nữa vậy.

Cho dù có đi thì cũng phải chuẩn bị một bữa cơm thơm tắp, không người khác lại nghĩ con gái thành phố chỉ là tiểu thư. Tiểu Mỹ vốn không thích làm mấy chuyện nội trợ nhưng tài nghệ nấu ăn cũng không tồi. Ngay cả ba mẹ và anh chị của cô đều nói, nếu một ngày nào đó cô không còn biên tập sách nữa có thể đến Australia mở tiệm ăn. Có lẽ nấu ăn cũng là một vốn thiên phú của cô.

Sáng sớm, Tiểu Mỹ ra chợ mua đồ. Buổi sáng nấu nướng cũng được năm sáu món. Trong bếp tràn ngập mùi đồ ăn thơm lừng.

Sắp đến trưa, cô thấy ba mẹ chồng tương lai mang bánh sủi cảo ra.

Cô tròn mắt ngạc nhiên, “mấy cái bánh này cháu thấy để đây được mấy hôm rồi. Hôm đầu tiên cháu đến đã thấy nó ở bếp.”

Mẹ chồng cô bảo: “Trước hôm các con về ba mẹ có ăn sủi cảo. Nhưng còn thừa lại nhiều quá. Chỗ này đủ để nhà mình ăn trưa nay.”

Tiểu Mỹ thần mặt tính toán, cô và anh về nhà được ba hôm rồi. Hai ngày trước khi họ về tức là bánh sủi cảo đã có từ 5 ngày trước.

Cô kinh ngạc, “nếu đã là đồ thừa giữ lại sao không để vào ngăn đá ạ?”

Mẹ chồng cô: “Tủ lạnh nhà này có mở đâu, tốn điện lắm.”

Cô không còn vui vẻ được nữa, “cháu vừa làm bao nhiêu đồ ăn, còn tươi mới lắm, sao mọi người không ăn?”

Bố chồng: “Tối nay mọi người trong nhà sẽ đến gặp cháu đấy. Đồ ăn này để đến tối ăn đi. Thôi ăn đi đã!” Nói xong, ông tự mình đi lấy đũa bát. Mẹ chồng cô và Du Tử, em trai cũng sẵn sàng đưa bát trên tay.

Tình thế như vậy, không ăn cũng không được.

Ăn được nửa tiếng sau, cô lên cơn đau bụng: Thôi coi như được dịp giảm béo!

Buổi chiều, chờ đợi sơ hở, cô kéo Du Tử ra ngoài. Cô nói hiện tại công việc của cô và anh đều đã ổn. Nếu được kết hôn xong, cô muốn đón ba mẹ anh đến ở cùng. Còn không thì thuê một căn hộ ở riêng cũng được.

Anh nói: “Mẹ anh bảo bà thấy em không biết chăm sóc gia đình. Em toàn tặng bà quần áo đắt tiền. Vậy nên kiểu gì cũng phải ở cùng bọn mình.”

Cô lạnh lùng nghĩ bụng: Đã biếu quần áo đẹp bà lại còn khua môi múa mép là mình không biết chăm lo gia đình. Bà muốn quản tài chính con trai mình cũng được nhưng chẳng lẽ còn muốn quản cả mình nữa sao?

Nghĩ đến chuyện sống cùng chung với nhau dưới một mái nhà, bà mẹ chồng tương lai này còn muốn cô hàng ngày bưng nước rửa chân cho con trai bà nữa hay sao? Cô không kìm được nổi da gà.

Đến chiều, người nhà anh đến, hỏi han đủ chuyện, khi nào hai đứa kết hôn, khi nào sinh con.

Sau đó họ bắt đầu chơi mạt chược.

Cô thầm nghĩ: Mai đi rồi, hôm nay phải giữ thể diện cho ba mẹ chồng, làm mọi chuyện để sau này muốn nhìn thấy nhau cũng dễ hơn.

Thế là cô tiến vào phòng bếp, làm thêm hai món nữa. Sau đó vừa bưng trà bưng nước, giữ thể diện tốt cho ba mẹ chồng trước mặt họ hàng.

Một bà bác nói: “Cô con dâu này khéo tay đấy, làm đồ ăn cũng ngon!”

Mẹ chồng cô đỡ lời: “Đừng để ý đến nó! Cháu nó là gái thủ đô. Không tự mình nấu ăn thì cũng chẳng ăn được đồ ăn ở đây.”

Tiểu Mỹ nhìn thấy có một cháu nhỏ rất đáng yêu đang ở đó nên cô ngồi chơi với cháu cả chiều.

Buổi tối ăn cơm, chủ khách đều hân hoan. Sau khi ăn xong, họ lại y nguyên chơi mạt chược.

Tiểu Mỹ đã mệt cả một ngày, lại thêm đau bụng hồi trưa nữa, không chống đỡ được nữa xin phép đi ngủ sớm.

Mùa đông ở phương Nam không lắp hệ thống sưởi ấm, đương nhiên cũng không ai đối xử đặc biệt tốt với cô như rót ột cốc nước nóng hay chuẩn bị đệm chăn đầy đủ. Cô lẩn lóc trong chăn một lúc lâu mà mãi không thấy ấm, nhưng rồi cũng mơ mơ hồ hồ thiếp đi.

Không biết được bao lâu, âm thanh ồn ào từ bên ngoài vọng lại. Cháu bé cũng đẩy cửa phòng bước vào, leo lên giường gọi: “Cháu muốn đi ị...”

Tiểu Mỹ mơ màng nói: “Cháu đói phải không? Có kẹo đấy.”

Cháu bé đáp: “Không, cháu muốn đi ị!”

Tiểu Mỹ: “Ba mẹ cháu đang ở ngoài kia đánh bài đấy, cháu ra gọi đi.”

Bé gái chạy ra ngoài một lát rồi quay vào: “Mẹ bảo cháu gọi cô.”

Mặc dù buồn ngủ nhưng cô vẫn hơi mơ màng, trong lòng rất tức giận, xoay người vào trong không nói gì.

Bên ngoài có tiếng gọi lớn: “Tiểu Mỹ, đưa cháu đi ị đi. Nhớ lau dĩa cho nó dấy.” Đó là giọng bà mẹ chồng tương lai của cô. Sau đó là tiếng ba chồng, và Du Tử.

Cháu bé đứng bên cạnh giường nhảy lên: “Cháu không chịu được nữa rồi.”

Cô lại mềm lòng. Không lẽ lấy cơn bực tức tính toán lên đầu trẻ nhỏ sao? Cô dụi mắt dậy, mặc quần áo. Bên ngoài vẫn vọng lại tiếng thúc giục.

Tiểu Mỹ nói với cháu bé: “Cháu bảo với mọi người là sắp xong rồi.”

Đây là lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm trong đời cô đi lau dĩa cho người khác, lại là đứa nhỏ không phải con cháu nhà cô.

Lần kế tiếp, mẹ chồng lại nói mấy câu khiêu khích và mỉa mai: “Ồi dào ơi, ở đây gái thành phố chắc không quen rồi, xem ra hai thân già này lại phải hầu hạ hai đứa. Hôm qua mọi người đang vui vẻ mới nhờ cô làm có tí xú việc. Bình thường Du Tử không đánh mặt chược đâu, cô cũng đừng vì chuyện này mà mặt nặng mày nhẹ với nó.”

Cô cười nhạt nghĩ bụng: Mình cũng sắp đi rồi, sau này chắc gì còn đến nữa, tính toán với bà làm gì. Muốn nói mấy lời cay nghiệt cũng chỉ còn cơ hội này thôi dấy. Thế là cô bảo: “Cháu có dám tức gì đâu. Bé gái đáng yêu quá!”

“Thật sao? Vậy thì tốt rồi. Ta còn tưởng cháu đang giận. Tối qua gọi mãi cháu mới dậy.”

Cô không để ý tới bà, tiếp tục bảo: “Trưa qua cháu nấu ăn, không thấy bác chê kém cỏi.” Trong lòng cô nhớ đến tối qua khi ăn mọi người tấm tắc khen ngon, bây giờ vẫn thấy tự hào.

Mẹ chồng bảo: “Cũng sắp đi rồi, dọn dẹp đi thôi!”

Nghĩ đến việc sắp đi, cũng muốn thể hiện dâu hiền, cô lại xắn tay áo vào bếp.

Bữa trưa hôm đó khi mang đồ ăn lên vẫn thấy món chính là xủi cảo. Thế đã là hôm thứ sáu rồi.

Nhìn thấy cô đã muốn té xỉu.

Thấy vậy Du Tử bảo: “Mẹ, thôi đừng ăn nữa. Nhiều đồ ăn thế này mà. Tiểu Mỹ hôm nay vẫn đau bụng.”

Cô nhìn sắc mặt bà, biết bà không vui vì con trai đang bảo vệ con dâu, nhưng không vừa ý cũng đành kệ. Đau bụng lần nữa chắc cô không đi nổi mất.

Cô giả bộ ngây ngô, không gấp món chính, chỉ chăm chú ăn mấy món mình xào. Vừa ăn cô vừa nói: “Mời cả nhà thưởng thức đi ạ. Đây là món mẹ cháu thích nhất dấy.”

Ba chồng động lòng, không ăn sủi cảo nữa, quay sang ăn đồ ăn khác. Mẹ chồng giận lắm, thấy chồng không đứng về phía mình, thế là dứt khoát gấp ngay sủi cảo bỏ vào bát con trai, “anh ăn đi!”

Có lẽ Du Tử cũng không muốn ăn mấy cái bánh thừa nữa, chẳng quản việc mẹ giận thế nào, dứt khoát bưng đĩa đi rồi nói: “Cả nhà ăn đồ đi, Tiểu Mỹ làm nhiều đồ ăn lắm, không ăn lại thừa!”

Cô cười hả hê, có chút đau lòng lướt qua.

Sau này, Đường Đường và Văn Văn hỏi: “Cho dù ba mẹ anh ấy có không tốt đến thế nào thì người cậu sống cùng là anh ấy cơ mà. Chỉ cần không để ý đến họ là được.”

Cô vỗ vỗ lên người hai chị em tốt của mình, “đừng đứng nói rồi kêu đau lưng. Đường Uyên không phải là một nữ tài đó sao? Vậy mà mẹ chồng nhìn vẫn không thấy vừa mắt. Lục Du chẳng phải đại thi nhân đó sao? Sao không dám nói gì? Khi chia tay vợ còn sáng tác thơ thương nhớ... người vợ cũ.”

Văn Văn và Đường Đường chỉ biết nhìn nhau không nói gì.

4. Chương 4: Thế Nào Mới Là Đàn Ông?

Lắc lư chao đảo, con đường phía trước thật mênh mông. Tình yêu của anh biến thành đại dương, còn em vẫn trên hành trình xa xôi.

Nghiêng ngả lão đảo, đường đi miên cưỡng. Trong mắt em chỉ còn sót lại chút thê lương, lời thề sớm đã đi xa.

Lần gặp gỡ này vừa đẹp vừa sáng sủa, khiến người ta phải ngẩng đầu lên.

Kết cục này quá đau lòng, quá bi thương, khiến tan nát cõi lòng. Lại thêm một lần bắn khoản, cho đến khi phong hoa tuyết nguyệt hoàn toàn chôn vùi vẫn không nhận được sự cuồng nhiệt.

—“Hoàn toàn thay đổi”

Tiểu Mỹ thường tự chế giễu mình: “Người nhà anh ấy biến mình thành triết gia!”

Tiểu Mỹ từng nói câu này – “Người đàn ông dám hi sinh danh dự của vợ mình để giữ thể diện ẹ ề thì mình không cần.”

Đường Đường và Văn Văn khi ấy không hiểu, liền hỏi luôn: “Sao lại nói như vậy?”

Tiểu Mỹ cười một lúc lâu, nụ cười đầy sự chế giễu chính bản thân.

Trước giờ cô rời nhà Du Tử, ba chồng đưa ra một nhiệm vụ: “Ta đã già rồi, bây giờ chỉ có một nguyện vọng lớn, đó là đưa tên con trai mình vào hộ khẩu ở Bắc Kinh. Sau đó là em trai nó, để em nó tự tìm một cô con dâu ở Bắc Kinh.”

Mặt và lòng cô đều đang tự cười, trong lòng cười lạnh nhạt, cười điên cuồng. Thậm chí, cô chẳng buồn nói với ba chồng, thực ra cô cũng không có hộ khẩu ở Bắc Kinh.

Thế nhưng Du Tử không nói với ba mẹ về chuyện cô không có hộ khẩu ở Bắc Kinh khiến cô thấy khó hiểu.

Anh và cô trở về Bắc Kinh đến tháng thứ hai thì ba mẹ chồng muốn đến ở cùng.

Tiểu Mỹ lập tức nói: “Chúng ta chưa kết hôn nên không thể được! Anh không thể tìm thuê một căn nhà nào đó cho ba mẹ được sao, để không làm ảnh hưởng đến không gian riêng của bọn mình?”

Du Tử không vui, “ba mẹ anh cả đời chưa bao giờ đến Bắc Kinh. Mãi lần này mới tới được, chẳng lẽ em muốn họ phải ra ở ngoài sao? Bắc Kinh lớn thế này, không may mà lạc đường thì ai chịu trách nhiệm?”

Tiểu Mỹ thỏa hiệp một hồi, dù sao cũng là ba mẹ chồng tương lai, “được thôi, vậy anh tìm một nơi nào đó lớn một chút rồi anh ở cùng ba mẹ. Em cần có không gian riêng của mình, tối còn biên tập bài nữa, không thể bị quấy rầy được.”

“Ba mẹ đã nói rồi, muốn ở với chúng ta, để xem đôi bên còn thích ứng với nhau nữa. Dù sao sau khi kết hôn chẳng phải cũng ở với nhau sao?”

Cô cười lạnh nhạt, “đình chỉ anh luôn, anh còn quyết định thay cả em việc kết hôn hay sao? Anh tự tin rằng em nhất định sẽ lấy anh?”

Du Tử cũng cười nhạt, “ở với nhau bao nhiêu năm thế này, cả thế giới đều biết em là người phụ nữ của anh, không lấy anh em còn lấy được ai?”

Cô tiếp tục nói, “hóa ra anh vẫn tự tin đến thế? Nhưng quên chưa nói với anh em không phải người hầu. Người nhà anh trước mặt thì nói tốt em, khi không có anh ở đó lại châm chọc khiêu khích, thậm chí hận chưa tung võ ra.”

Thấy Tiểu Mỹ cương quyết, Du Tử có chút lo lắng. Nhưng dù sao cũng là người nhà của anh. Tuy vậy, bản tính chung của con người là che giấu khuyết điểm cho người thân. Thế là giọng nói anh lại mềm xuống, “ba mẹ anh là người rất thuần khiết, là em nghĩ mọi chuyện phức tạp ra đấy thôi.”

“Này, mẹ anh còn nói nên để anh cho em một trận; rồi mất cả ngày để nói về quy tắc “gia đình”, huấn luyện, giáo dục, em chỉ thiếu nước chưa quỳ xuống!” Tiểu Mỹ đã mệt cả ngày rồi không còn hơi nói tiếp.

“Vậy thì em sai rồi. Nhất định trước đó em đã nói gì mới bị vào tròng như thế.” Du Tử kiên trì tới cùng.

“Đúng rồi đấy!” Cô hít một hơi thật sâu, giọng nói trở nên chói tai hơn, “vâng, tôi dè tiện, vô liêm sỉ! Còn ba mẹ anh thì thuần chất đôn hậu. Tôi chẳng là cái quái gì!”

“Xem cách em nói kìa! Em không biết chứ khi em ở nhà anh, ba mẹ đã đối xử với em rất khách khí. May mà đồ ăn em nấu ngon nên không có vấn đề gì. Nếu em có chuyện gì không phải, ba mẹ cũng không đành lòng mà nói đâu!”

“Vậy anh hãy nói xem, em có gì không phải? Ba mẹ anh đôn hậu nên không nỡ nói em hay là ngại không muốn nói? Nếu ngại không nói thì cứ mang riu ra chặt đầu em. Còn nữa, sao anh không nói cho ba mẹ biết em không có hộ khẩu ở đây?”

“Không phải em muốn ba mẹ ấn tượng tốt về mình một chút sao?”

“Được..., hóa ra ấn tượng tốt chính là cái hộ khẩu Bắc Kinh phải không? Xem ra lần này họ bị thất vọng rồi!”

...

Ba mẹ chồng tương lai cuối cùng cũng tới Bắc Kinh.

Tiểu Mỹ không còn cách nào khác, ba mẹ nói thứ ba tới, cô và Du Tử cũng cãi nhau đến ngày thứ ba. Vậy có thể nói, khi chưa có sự đồng ý của cô, Du Tử lập tức ra nhà ga đón ba mẹ.

Khi tan giờ làm về nhà, nhìn thấy ba mẹ anh cô cũng giật mình nhưng rồi rút lui vào phòng riêng. Bước vào mới thấy đồ cá nhân của mình đã bị lục tung. Ngắc đầu nhìn ra ngoài ban công, bộ đồ lót hàng hiệu mà người dì gửi từ nước ngoài về cũng bị lôi xuống. Hình như nó bị nhét vào máy giặt để giặt cùng một đồng quần áo các loại khác, khi được phơi ra, bộ đồ hàng hiệu ban đầu nhìn thẩm đến mức không còn nhận ra được.

Du Tử vui vẻ nói: “Xem mẹ thương em chưa kìa. Vừa đến đã chẳng nghỉ ngơi gì, còn giặt quần áo giúp em đấy.”

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Tiểu Mỹ lập tức nói: “Tòa soạn có chuyện cần đi công tác gấp, em về nhà lấy đồ thôi.”

Khi ấy anh không cản cô, đang thì thầm hỏi về sự thật vụ đi công tác thì cô đã lấy thẻ ngân hàng cùng mấy bộ quần áo để thay rồi đi mất.

Đợi đến khi anh định thần trở lại thì cô đã gọi được taxi rồi. Khi đang ngồi trên xe có điện thoại của Đường Đường gọi đến, cô lập tức nhận được sự đón tiếp nồng nhiệt của bạn.

Đường Đường là một mẫu con gái lười biếng rất điển hình. Ngoài việc sáng tác ra. Cô hầu như không biết làm bất cứ chuyện gì, bao gồm cả chuyện lo lắng cho gia đình. Mặc dù nấu ăn kém nhưng khẩu vị đòi hỏi rất cao. Có Tiểu Mỹ làm đầu bếp, cô còn lo lắng chuyện gì nữa?

Hai người con gái bắt đầu ở cùng nhau, Văn Văn thỉnh thoảng cũng đến xin bữa cơm.

Ở bên kia, đã có người đàn ông ăn thấy không ngon miệng, bắt đầu nhớ những bữa cơm cô nấu, vội vàng thúc giục cô trở về.

“Về nhà sao? Em chưa kết hôn. Có về nhà cũng chỉ sống cùng ba mẹ để thôi.”

“Em rốt cuộc nghĩ gì vậy hả?”

“Em chẳng nghĩ gì cả. Chỉ để nhà cho anh toàn quyền sử dụng. Anh còn định nghĩ gì hả?”

“Dù sao anh cũng là con trai của ba mẹ, còn em là con dâu tương lai. Em chưa đánh đã chạy, một tiếng chào cũng không có, thế là gì?”

“Vậy việc anh một tiếng cũng không nói đã đưa người về nhà ở, đó là gì?”

“Ba mẹ không phải là đến sớm hơn dự định, em không chuẩn bị gì sao?”

“Nhưng em cũng ở ngoài nhiều ngày thế này rồi. Anh cũng không định tìm nơi nào đó ở ngoài để sống sao?”

“Đó là ba mẹ đã sinh ra anh, chỉ có yêu cầu nhỏ là muốn được sống cùng anh. Lẽ nào điều đó quá đáng lắm à?”

“Điều đó có nghĩa là ba mẹ sẽ không ra ngoài ở đúng không?”

“Ba mẹ muốn ở cùng chúng ta, cùng thích nghi một thời gian xem sao.”

“Ừm...”

“Em hãy về nhà đã rồi nói!”

“Tối nay em lấy đồ đã.”

“Thế bữa tối nay thì...”

Tiểu Mỹ giận điên lên, “em phải về nhà nấu cơm cho anh sao? Chẳng phải ba mẹ anh cũng ở đó sao? Bên ngoài cũng có quán ăn đấy, sao không gọi mang đến?”

“Ba mẹ nói đồ ăn bên ngoài rất đắt. Em cũng biết ba mẹ tiết kiệm cả đời...”

“Thế mẹ anh không nấu cho ba được à?”

“Ba anh nói em nấu ăn ngon...”

Ôi! Cô liền dập ngay điện thoại. Văn Văn và Đường Đường ngồi bên cạnh cũng dở khóc dở cười.

Tiểu Mỹ về sớm trước dự định vì muốn lấy mấy chiếc đĩa mềm còn để quên ở nhà. Laptop của cô đang cần mấy chiếc đĩa này.

Sau này, cô luôn tự cảm tạ trời đất. Vì việc về sớm thế này đã giúp cô nhìn rõ bộ mặt thật của mọi người.

Tiểu Mỹ bước vào, tay cầm chìa khóa mở cửa.

Tiếng mở cửa không to lắm, mọi người trong nhà đang mải trò chuyện nên cũng không để ý đến tiếng bên ngoài vọng vào.

Nghe thấy mọi người nói chuyện, cô biết chắc có liên quan đến mình. Thế là cô hít một hơi sâu rồi đứng bên cạnh cửa nghe trộm...

Ba anh nói: “Tiểu Mỹ không nói với con sinh lễ bao nhiêu tiền à?”

Du Tử: “Gia đình Tiểu Mỹ đang ở nước ngoài, điều kiện kinh tế rất tốt nên không để ý đến tiền đâu, cô ấy và con đến với nhau rất thật lòng. Bây giờ ai còn để ý đến chuyện sinh lễ bao nhiêu nữa, chuyện đó cũng lỗi thời rồi mà.”

Mẹ anh: “Nó hả? Ngủ với đàn ông bao nhiêu năm rồi còn định vác mặt lên đòi sinh lễ nữa sao. Mẹ không để gia đình nó chi trả tất cả là tốt với nhà nó lắm rồi.”

Du Tử cười gượng, không nói gì.

Ba anh nói: “Ba thấy nó còn ra vẻ mình rất giỏi giang. Nếu con không bỏ nó thì còn ai cần nó nữa! Ở với đàn ông bao năm như vậy rồi?”

Du Tử lại cười, như thể có chút ngậm đồng ý.

Mẹ anh lại nói: “Mẹ có ý này, chúng ta không bỏ tiền ra làm sinh lễ và tổ chức hôn lễ nữa. Đảm bảo chắc chắn nó gào khóc để được chi trả!”

Ba anh nói: “Bà có ý hay gì vậy?”

Mẹ anh nói tiếp: “Con cứ làm bụng nó to tướng lên trước tiên đã. Khi bụng nó lớn rồi sẽ là người của nhà ta, muốn nói gì nó cũng phải nghe? Ha ha!”

Du Tử có chút chần chừ: “Nhưng mà...”

Cô đứng ngoài nghĩ thầm: “Hai ba mẹ chồng tương lai bụng dạ xấu xa như vậy, anh còn định khó xử sao?”

Ba anh nói: “Còn định nhưng gì nữa?”

Du Tử: “Lần nào bọn con cũng đeo bao cao su, cô ấy không muốn có con trước khi kết hôn... Vậy nên để cô ấy có con là chuyện không dễ đâu.”

Nghe thấy vậy, cô như muốn ngất xỉu.

Ba anh: “Sợ gì chứ? Ba chuẩn bị ày mấy cái kim, xem có to bụng được không?!”

Du Tử im lặng, tựa hồ như đã đồng ý.

Sau cơn mê muội, cô dựa lưng hẳn vào tường, hồi lâu mới định thần lại, hít thở một hơi thật sâu rồi lặng lẽ rời đi.

Hai tiếng sau, đèn đường bật lên rực rỡ.

Tiểu Mỹ quay lại nơi cô và anh ta từng chung sống với nhau. Trong lòng cô đau nhói, nghĩ bụng lần này quyết định thực sự rồi.

Khi tiến về phía nhà mình, cô cố ý nhấc cao giày cao gót để tạo ra âm thanh. Nhắc điện thoại lên cô tự nói với mình: “Được rồi, em đã về rồi đây! Về nhà rồi nói chuyện.”

Không cần lắng nghe cô cũng cảm nhận được bầu không khí bí hiểm trong nhà. Cô vừa mở cửa, vừa cố ý tỏ ra ngạc nhiên: “Sao cửa nhà lại không đóng thế này? Chẳng có ý thức an toàn gì cả?”

Mẹ anh cười để lộ mấy cái răng vàng, cười bí hiểm, “các bác vừa đến nên chưa quen, cũng đang nhớ con đây.”

Cô cười lạnh nhạt. Ba anh cũng cười phụ họa theo “Du Tử nói sẽ tìm một chỗ cho hai bác ở để không làm ảnh hưởng đến không gian sống của hai đứa. Thanh niên thì thích ở riêng sạch sẽ, các bác hiểu mà!”

Cô lại thăm cười khẩy. Không ngờ mọi người chỉ chờ cô to bụng lên rồi tạo ra một viễn cảnh tươi đẹp trong cuộc sống của cô sao.

Cô cười đến mức hai mí mắt nhìn chỉ còn đường chỉ kẻ, “hôm nay, con tới là muốn nói chuyện với hai bác về hôn lễ, về chuyện sinh lễ...”

Ba mẹ chồng tương lai bỗng như có luồng điện chạy dọc sống lưng, thần kinh căng thẳng, chỉ sợ cô sẽ như sư tử.

“Về chuyện sinh lễ..., bây giờ bọn con là lớp thanh niên hiện đại rồi mà còn nói đến chuyện này thì chẳng hợp thời gì cả. Cho nên con sẽ không cần sinh lễ gì hết!”

Mặt ba người đối diện như trút được gánh nặng.

Ba mẹ anh hừ một tiếng như thể coi thường. Từ vẻ mặt ấy bạn có thể đọc được suy nghĩ: Cô đã sống với con trai tôi bao năm như thế, ngoại trừ nó ra chẳng ai còn đủ từ bi cần cô nữa? Bây giờ cô cũng hiểu chuyện rồi đây. Nhưng ngoài ra, cô cần bỏ thêm cả chi phí tổ chức đám cưới nữa, như thế mới là con dâu tốt!

Tiểu Mỹ lôi trong túi ra một tờ giấy và đưa ra, “đây là thỏa thuận trước hôn nhân. Sau khi anh ấy ký xong cháu có thể yên tâm kết hôn.”

Hai người già nhíu mắt nhìn nhau, không hiểu cô đang hát gì.

Tiểu Mỹ: “Để cháu giới thiệu ngắn gọn qua nội dung của bản thỏa thuận... Đây là giấy chứng nhận tài sản trước hôn nhân. Sau khi kết hôn, hai vợ chồng sẽ dùng chế độ Campuchia...”

“Cái gì? Campuchia...” ba anh quay sang nhìn con trai.

“Tức là đứa nào tiêu tiền đứa đẩy ông ạ.” Mẹ anh giải thích.

Mẹ anh: “Không được, vậy tiền sinh lễ đưa cho nhà gái thì sao?”

Cô lạnh nhạt, “thì đưa cho ba mẹ cháu coi như là tiền hiếu nghĩa.”

Khi mẹ chồng cô đang nổi điên lên, cô tiếp tục nói: “Còn mấy điều khoản sau đây có nghĩa là...”

Hai ông bà già căng thẳng lắng nghe.

“Sau khi kết hôn, mỗi người tự có trách nhiệm nuôi dưỡng ba mẹ mình... Anh ấy sẽ phụng dưỡng các bác, còn cháu sẽ có trách nhiệm với ba mẹ đẻ của cháu. Và sau khi kết hôn nếu xảy ra ba điều dưới đây sẽ lập tức ly hôn.”

Cả ba người không hẹn cùng đồng thanh kêu lên: “Ba điều gì?”

“Thứ nhất, sau kết hôn, bọn cháu sẽ ở riêng, người ngoài không được xâm phạm vào không gian riêng đó. Thứ hai, không được có hành vi bạo lực gia đình như chồng đánh vợ. Thứ ba, không được có những hành vi phản bội cuộc hôn nhân. Nếu xuất hiện một trong những điều này, tự mỗi bên đều có thể chủ động ly hôn.”

Cả ba người cùng ngây người ra.

Tiểu Mỹ gờ tờ hiệp ước lên trước mặt: “Sau khi ký xong cháu sẽ gửi đến luật sư. Nó lập tức có hiệu lực luật pháp!”

Ba anh: “Cô ức hiếp người quá đáng rồi!”

Cô lạnh nhạt, “tờ thỏa thuận này làm theo luật pháp của nhà nước, sao bác lại nói cháu ức hiếp người?”

Mẹ chồng cô đột nhiên lao vào phòng, tay cầm hai cuốn sổ tiết kiệm, “tiền của cô đang trong tay tôi rồi, không thể cô nói thế nào theo thế đó được.”

Cô quay người nhìn Du Tử, “làm ơn nói với ba mẹ anh tôi không cần cuốn sổ đó, có thể vẫn rút được tiền!”

Mẹ chồng lặng người nhưng chồng bà phản ứng cũng nhanh, lập tức cướp luôn túi trên tay Tiểu Mỹ và hét lớn: “Nhất định thẻ trong túi nó.”

Theo bản năng Tiểu Mỹ kéo chặt túi về phía mình.

Mẹ chồng: “Con trai giữ ngay lấy nó!”

Du Tử hơi do dự, thấy ba mẹ mình đang tấn công lẫn nhau thì chỉ còn biết phối hợp theo. Anh giữ chặt lấy cô không cho tránh né. Thấy vậy ba chồng cô liền xông tới kéo lấy cái túi.

Cô chỉ còn biết đau xót nhìn cảnh tượng trước mắt.

Khi ấy, ba mẹ chồng cô đang dốc ngược túi lên, lấy mấy thẻ ngân hàng ra, dương dương tự đắc giơ lên.

Cô nhìn vị hôn phu tương lai của mình bằng ánh mắt thương hại.

Du Tử bị nhìn bằng ánh mắt khinh thường nên đau lòng, vội buông tay ra.

Đường Đường, Văn Văn và Lý Cường cùng đẩy cửa bước vào.

Hai ông bà già liếc mắt nhìn, hỏi bằng giọng không mấy hài lòng: “Mấy người là ai? Đến để giúp con nha đầu này hả? Ha ha, thẻ của nó trong tay ông bà này rồi, ta đã nắm chắc mạch máu của nó.”

Tiểu Mỹ lạnh lùng nhìn người đã từng được cô coi là “chồng tương lai” rồi nói, “hãy nói với ba mẹ anh, bây giờ có ngân hàng online, chỉ cần nhớ được pass của mình đương nhiên tôi vẫn rút được tiền như thường. À, còn nữa, pass thẻ của anh tôi cũng nhớ rõ đấy...”

Hai ông bà già giật mình, vứt toẹt cái túi xuống đất.

Tiểu Mỹ đến bên Đường Đường và Văn Văn, uể oải ngoái đầu lại, “còn nữa, trong túi của tôi không có giấy tờ gì, tí nữa đến ngân hàng báo mất là được. Còn thẻ các người muốn giữ thì cứ giữ...”

Ba chồng giận điên người, xô mạnh ghế tựa xuống đất.

Lý Cường tiện tay đỡ được rồi nói, “bạo lực gia đình quá, báo cảnh sát đi rồi chúng tôi làm chứng cho!”

Ba chồng trong tay vẫn còn mấy đồ vật định vứt xuống, nghe thấy vậy ngoan ngoãn thôi luôn.

Văn Văn đau lòng nhìn bộ mặt tiêu tụy hốc hác của Tiểu Mỹ.

Lý Cường lạnh lùng hừ một tiếng, khinh bỉ nhìn Du Tử, “cùng là thằng đàn ông, nhưng tôi cũng phải khinh thường ba con nhà ông. Nghiệp chủng!”

Tiểu Mỹ: “Mình mệt lắm rồi, mình đi thôi. Mọi thứ liên quan đến họ em không muốn nhìn thấy nữa. Mọi người lại ình ở nhờ mấy hôm nữa nhé...”

Tiểu Mỹ để Đường Đường và Văn Văn dẫn đi, không ngoái đầu lại nữa.

5. Chương 5: Ái Tình Là Gì?

Vụ tranh chấp lần này đã đi quá giới hạn, tình yêu không có quy luật gì. Chia tay trong tái tê, thất tình cũng mặc kệ. Lúc này cứ khư khư cố chấp thì cả hai cùng bị tổn thương.

Sự châm biếm này quá kịch liệt, tình yêu thật vô lý.

Chia tay lần này khá bình tĩnh, thất tình cũng có lý.

Ba nói: Mỗi tình lần này thành dĩ vãng thôi.

Mẹ nói: Con đường đau khổ trước mắt ai biết trước được? Hà có gì phải ngăn ngại?

Họ cùng nói: Nỗi hận thù cứ dai dẳng kéo dài, có mòn mỏi trông chờ cũng mất công. Ôi trời, ba mẹ cũng chỉ có thể nói không thấy mây ở vu sơn, không thấy nước ở biển cả, thất tình muôn năm!

— “Thất tình muôn năm”

“Văn Văn, vừa rồi trên QQ anh có gặp Tiểu Mỹ, thấy cô ấy nói em sắp lấy Lý Cường rồi. Dù thế nào anh thấy vẫn nên gọi điện để chúc trực tiếp đến em.”

“Cảm ơn nhiều nhé anh Vỹ, em cũng chúc anh gặp nhiều hạnh phúc!”

“Tút... tut...”

Văn Văn và Lý Cường yêu nhau đã 7 năm nay. Còn Vỹ là người yêu 7 năm về trước của cô.

Bây giờ Vỹ thế nào?

Văn Văn đôi khi nghe ngóng được chút ít thông tin từ phía Tiểu Mỹ. Nhưng một khi tình yêu đã trôi qua thì sự quan tâm cũng chỉ lãnh đạm. Nếu như Vỹ không ở hoàn cảnh khó khăn thì Văn Văn cũng không dành sự quan tâm thái quá đến anh.

Tình yêu của người quân tử như nước. Đây cũng chính là nguyên tắc về người yêu trước đây của Văn Văn.

Trong ngày chia tay với Vỹ, Văn Văn đã quen Lý Cường.

Khi Văn Văn vẫn là cô gái 23 tuổi thì đã yêu Vỹ được 4 năm.

Vỹ vốn là người có tác phong nho nhã và lịch sự.

Đằng sau người đàn ông thanh lịch nho nhã ấy thường là một bà mẹ rất quật cường. Vỹ là người thuộc dạng điển hình đó.

Anh theo đuổi được cô vì tính cách quan tâm biết chăm sóc người khác của mình. Cô yêu anh cũng vì điều đó. Hai người đã yêu nhau rất nồng thắm trong vòng 4 năm.

Đương nhiên sự nhiệt tình nồng thắm đó xuất phát từ phía Văn Văn, còn phía Vỹ cũng chỉ nhỏ giọt.

Trong niềm tin về tình yêu của mình, Văn Văn quan niệm rằng, tình yêu không cần cầu sự lâu bền vĩnh cửu, chỉ cần là chính mình. Còn phía Vỹ, anh muốn hai người khi yêu nhau phải chia sẻ tất cả cho dù là vụn vặt nhất từ sáng đến tối bên nhau.

Đương nhiên, dưới sự quan tâm săn sóc cùng việc ra sức tẩy não hàng ngày của bạn trai, Văn Văn cũng nỗ lực trở thành một người con gái bé nhỏ bên anh. Thế nhưng sự phong độ lịch lãm của anh cũng đồng thời đại diện cho sự mềm yếu do dự. Ngược lại cô lại là người con gái năng nổ nhiệt huyết, tính cách đó cũng một phần do cô học võ từ nhỏ, lại là con gái huấn luyện viên dạy võ. Có mấy ai nhìn thấy người con gái mạnh mẽ cao cường lại mang tính cách yếu đuối chưa?

Khi cô kéo anh đi chơi ở ngoại ô, anh không để cô được chạy nhảy lung tung mà nhất định phải bước đi nhỏ nhẹ.

Bởi vì...

“Mẹ anh nói phải giữ gìn sạch sẽ gọn gàng mới phong độ, chạy nhảy lung tung như vậy dễ ra mồ hôi lắm. Mà con gái con đưa đồ mặt tía tai, mồ hôi ròng ròng nhìn khó coi.”

Cô vốn thích ăn vịt quay, nhưng anh không cho phép cô được ăn uống thỏa thích trong nhà hàng.

Bởi vì...

“Mẹ anh nói con gái phải nho nhã đoan trang, ở những nơi công cộng như vậy càng cần giữ lễ phép.”

Cô thích xem phim chiếu buổi đêm để được cảm nhận sự lãng mạn của những cặp tình nhân nhưng anh lại muốn sớm về nhà.

Bởi vì...

“Mẹ anh nói buổi tối ra ngoài không an toàn đâu. Trước 10 giờ mấy phút là anh phải có mặt ở nhà rồi.”

Cô muốn thế này, anh lại do dự rồi nói “mẹ anh nói...”

Cô muốn thế kia, anh từ chối cũng bởi... “mẹ anh nói...”

“Mẹ anh nói” đã trở thành câu nói cửa miệng của Vỹ.

Cô vốn không phải mẫu con gái nhu mềm như nước. Bởi vậy khi đối diện với người đàn ông đã 25 tuổi nhưng vẫn “mẹ anh nói” khiến cô muốn nhịn cũng không nhịn nổi.

Đặc biệt, khi người con gái bước vào giai đoạn yêu cuồng nhiệt, lý trí đều bị xuống thấp, quan sát kỹ tình cảm của mình ở giai đoạn đó đồng thời để ý xem nó có nhận được sự chúc phúc của mọi người xung quanh hay không. Với một người con gái bình thường, tình yêu của mình được mọi người chúc tụng là điều vô cùng quan trọng.

©STENT

Trang đầu tiên của câu chuyện cũng bắt đầu cạn kiệt. Khi chia tay với người yêu cũ, vẻ mặt khinh thường. Gặp nhau ngoài đường lại thấy nhau rất đẹp.

Văn Văn và Lý Cường bắt đầu với nhau như vậy.

Lý Cường và bạn gái cũ Lãng Lãng đã chia tay nhau được một thời gian nhưng ba mẹ anh đều không hay biết gì. Họ chỉ suốt ngày thắc mắc sao cô ấy lâu lắm rồi không đến nhà ăn cơm.

Nhưng hôm nay là ngày sinh của mẹ anh. Ba anh đã hạ lệnh nhất định phải đưa bạn gái về nhà, tiện thể chúc mừng sinh nhật mẹ luôn.

Anh rất khó xử trong điện thoại, “con và Lãng Lãng gần đây có chút mâu thuẫn, sợ cô ấy không tiện gặp ba mẹ ạ.”

Mẹ anh bắt đầu chất vấn: “Con nói gì? Hai đứa sao vậy? Ngay cả một đứa con gái cũng không theo đuổi nổi, đến tay rồi còn không bắt kịp. Hai đứa chia tay rồi nên không còn mặt mũi nào về nhà phải không?”

“Mẹ, xem mẹ nói kìa!”

“Tốt thôi, nếu hai đứa chưa có gì xảy ra thì tối nay con đưa Lãng Lãng về nhà ăn cơm đi.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng cái gì? Không nhưng gì hết!”

“Cô ấy không nhất định là người tốt đến thế đâu, để con tìm ẹ một người con dâu tốt hơn được không?”

“Được, vậy hãy tìm một người con dâu biết làm việc và xinh đẹp hơn đi.”

“Nhưng mà...”

“Vậy tối nay con hãy đưa về nhà một người con dâu đảm đang và xinh đẹp hơn!”

“Mẹ, nhưng hôm nay người ta bận việc rồi, để hôm khác được không?”

“Mẹ biết con đang nói dối phải không, con và Lăng Lăng đã chia tay rồi. Bây giờ chưa có đối tượng nào phải không? Mẹ biết con là đứa có sỹ diện cao.”

“Đâu có...”

“Nếu không phải như vậy thì tối nay hãy đưa Lăng Lăng về đi. Nếu như không tìm được đứa nào tốt hơn để mang về. Thế thôi... Chào!”

Lý Cường vẫn đứng bên đường, vẻ mặt khá lo lắng.

Bên đường đối diện, có một đôi nam nữ đang cãi nhau. Người con gái kia xem ra đang rất phẫn nộ.

“Anh cút đi, tránh sang một bên!” Cô gái đẩy chàng trai đi.

Người con trai lùi lại vài bước nhưng nhanh chóng tiến lên, luôn miệng nói: “Văn Văn đừng như vậy, mẹ anh nói...”

Cô gái tên Văn Văn lại đẩy chàng trai một cái nữa, “làm theo lời mẹ anh nói đi, anh có phải đàn ông không hả?”

Người con trai: “Mẹ anh nói có lý như vậy lẽ nào lại không nghe, hơn nữa mẹ anh nói...”

Cô gái không nhịn được nữa, giẫm mạnh đôi giày cao gót lên chân chàng trai, “anh đi tìm cái người mà suốt ngày mẹ anh nói đi. Anh cút đi, tránh ra cho tôi.”

Người con trai bị giẫm đau nhưng chỉ kêu khe khẽ, vẫn khập khiễng chạy theo sau cô gái.

Cô gái bỗng dừng lại, giậm chân mạnh một cái. Người thanh niên kia cũng dừng theo.

Văn Văn bước đi đầu không ngoảnh lại chỉ buông một câu, “anh mà còn đi theo tôi sẽ hét lên đấy! Không phải mẹ anh nói đàn ông ra ngoài không được để mất thể diện sao?”

Người thanh niên kia không kìm lòng được gật đầu, “đúng vậy, mẹ anh nói không sai!”

Cô vẫn bước đi, cười lạnh nhạt, “vậy anh tránh sang một bên cho tôi!”

Anh ta vẫn bước theo, “nhưng chúng ta...”

Cô dừng lại hét lớn: “Đồ vô lễ...”

Anh ta lập tức hoảng hốt lùi lại mấy bước rồi nói: “Để anh đi!”

Cô bước tiếp, anh chàng kia chần chừ đi theo được vài bước nữa rồi dừng nguyên tại chỗ cũ.

Lý Cường rất có hứng nhìn theo cặp đôi này, chỉ muốn bật cười nhưng chợt nhớ tối nay mình cần đưa một người đến ra mắt mẹ. Bây giờ chỉ còn khoảng 3 tiếng nữa là phải về nhà, nghĩ tới đó anh cụt hứng hẳn.

Ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy trung tâm môi giới hôn nhân.

Anh hơi do dự một chút rồi bước chân vào.

Bước sang trang thứ hai, bạn sẽ có cảm giác hơi hỗn loạn. Bao trùm toàn thân là một dòng máu nhiệt huyết như chú bướm, bạn có thể bay nhảy khắp nơi.

Vào trung tâm, anh lấy luôn giấy tờ ra và đăng ký nhanh chóng.

Làm xong thủ tục, nhân viên trung tâm bắt đầu ghi chép lại những yêu cầu của anh về một người bạn gái.

“Trẻ trung, xinh đẹp, đảm đang.”

Một người đã khá đứng tuổi ở hàng cuối chép miệng: “Điều kiện tốt như vậy ai còn vào trung tâm đăng ký làm gì? Người theo đuổi có mà xếp hàng dài ấy chứ...”

Nghĩ thấy cũng đúng, Lý Cường bắt đầu có chút ảm đạm.

Người nhân viên ghi chép xong, cười ôn hòa nhìn anh: “Xong rồi ạ, trên đây là những yêu cầu của anh chứ gì?”

Anh nhìn dáng vẻ người nhân viên như muốn tiễn khách vội cuống lên, “các anh có thể sắp xếp để tôi gặp được người thế này không?”

Người nhân viên cười, “thế này đi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức được chứ?”

Anh càng cuống hơn, “cố gắng hết sức là bao giờ?”

Người nhân viên trả lời: “Nhanh hết sức có thể!”

Lý Cường gần như hỗn hển: “Nhanh hết sức là bao giờ?”

Người kia thở dài một tiếng như hết cả kiên nhẫn, “anh muốn nhanh là bao giờ?”

Lý Cường vội vàng: “Các anh rốt cuộc có thể nhanh đến thế nào?”

“Anh nghĩ xem?”

“Bây giờ có được không, trong vòng 3 tiếng nữa...” Anh nhìn lại đồng hồ, “ôi, chỉ còn khoảng 2 giờ rưỡi nữa thôi!”

Anh vừa dứt lời, mọi người đều cười ồ lên.

Người nhân viên kia cũng cười, mãi mới dừng lại được: “Thưa anh, anh đã đánh giá quá cao năng lực của trung tâm chúng tôi rồi. Thậm chí đánh giá quá cao năng lực của những trung tâm môi giới trên thế giới!”

Lý Cường phẫn nộ: “Nếu không được ngay lập tức thì các anh còn làm mất thời gian của tôi làm gì?”

Người kia liền nghiêm trang: “Không phải anh đến điều tra đấy chứ?”

Lý Cường trừng mắt, “anh nói thế là ý gì?”

Lập tức bầu không khí của sảnh đường bỗng lặng đi.

Lý Cường đang định nói gì đó nhưng người con gái mạnh mẽ ban nãy đột nhiên lao đến, phá tan bầu không khí căng thẳng.

Đột nhiên có một trang khiến bạn không có cảm giác gì. Thế giới này có những điều nói không bao giờ hết.

“Văn Văn em vào đây làm gì?” Người thanh niên nọ chạy theo.

Lý Cường ngoái đầu quay lại, hóa ra chính là đôi nam nữ ban nãy.

Cô gái tiến thẳng vào, không đăng ký cũng không chào hỏi gì cả, tới bàn của người nhân viên đang tiếp Lý Cường và nói luôn: “Giới thiệu ngay cho tôi một người đàn ông!”

Người nhân viên cũng sững sờ không biết phải nói gì.

Người thanh niên đang túm lấy cánh tay cô, “em đừng như vậy, đừng lấy chuyện này ra để giận dữ với anh. Chúng ta đi thôi, có chuyện gì thì cùng nói!”

Cô gái lạnh lùng nói, “không phải anh đã nói tôi vừa không thực nữ, vừa không đảm đang, chẳng anh chàng nào thèm để ý đến hay sao?”

“Anh chỉ nói thế thôi, em cũng để ý làm gì!”

“Nhưng anh vừa nói đó là lời mẹ anh, và anh cũng đồng ý còn gì!”

“Mẹ anh nói là...”

“Anh dám nói mẹ anh không đúng hả?”

Người thanh niên kia im lặng.

Văn Văn quay đầu lại nhìn người nhân viên và tiếp tục, “hãy tìm cho tôi một người...” Rồi quay lại chỉ bạn trai cũ của cô, “có chính kiến hơn người này, và cũng can đảm hơn!”

Cả sảnh đường im phắc.

Người thanh niên kia cũng không nói năng gì.

Bản tính của Lý Cường cũng khá nóng nảy, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Văn Văn đập bàn, vẻ mặt cao ngạo, “tôi nói anh có nghe thấy gì không vậy?”

Người kia giật mình hoàn hồn trở lại, “tôi có đang nghe đây. Nhưng cô hãy lấy giấy tờ đăng ký đã? Chúng tôi phải làm việc có trình tự.”

Văn Văn liếc mắt nhìn bạn trai đang chờ người ra của mình, miệng lẩm bẩm: “Rắc rối thế à?”

Người nhân viên nhìn cô nói giọng có chút nịnh hót: “Vâng vâng, thì hôn nhân là chuyện trọng đại mà.”

Lý Cường nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt không nhịn được bật lên thành tiếng.

Văn Văn dường như lúc này mới phát hiện ra có người đàn ông khác đang đứng ở gần mình. Cô thoáng liếc nhìn một chút rồi lại vỗ bàn một cái nữa khiến rung động sảnh đường.

“Được rồi! Chính là anh ấy!” Cô đưa tay chỉ Lý Cường, vẻ mặt như thể đã có thứ mình cần cho dù chưa biết Lý Cường có đồng ý hay không.

Anh bật cười khanh khách.

“Anh cười gì chứ? Tối nay chúng ta sẽ đi ăn với nhau, đương nhiên là Campuchia rồi. Cho phép anh được báo với gia đình đấy!”

Phía bên kia, người thanh niên nọ đã không còn lời nào để nói.

6. Chương 6: Lỡ Bút Của Thượng Đế

Anh nói đã bắt đầu thấy quá mệt mỏi, em mất đi chính mình, chúng ta không còn tựa vào nhau được nữa; anh cũng học cách quên đi, em hãy cứ là em.

Cơn đau nhức của nội tâm chính là lúc em càng ngày càng tiêu tụy, anh vẫn như vậy, nhưng tình yêu dành cho anh đã đi tới phương nào rồi?

Nhớ tới những ngày tháng đầu tiên, anh vừa phóng khoáng vừa dịu dàng, vừa như giấc mơ vừa như bài thơ, còn bây giờ tình yêu đã biến chất.

Sau những ngày tháng phong hoa tuyết nguyệt, em càng lúc càng đau đớn, còn anh dường như vẫn trong cuộc chơi, những tháng ngày lãng mạn đã đi đâu mất?

Tình yêu như kẻ nghiện, trong phong nguyệt vô biên, những lời thề non hẹn bể khó mà giữ vững; tình yêu như kẻ nghiện, vừa buồn phiền vừa lạc lối, thiên trường địa cửu cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

—“Tình yêu như kẻ nghiện”

Lưu Đầu Nhi chạy đến bên Lý Cường hỏi han: “Trưa nay có đi ăn cơm không?”

Lý Cường đứng dậy đưa thiệp mời: “Đúng lúc quá, mời cậu nhé! Hôm đó nhất định phải đến làm chủ hôn ỉnh. Mình định mời cả Tiểu Đình làm phù rể nữa!”

Nhận thiệp cưới, Lưu Đầu Nhi lắc đầu nguầy nguậy: “Còn trẻ trung thế này sao đã sớm muốn chui đầu vào rọ vậy?”

Lý Cường cười đau khổ, “hiện thực quá phũ phàng. Vốn cũng muốn được tự do một thời gian nữa nhưng ai mà biết được!”

Lưu Đầu Nhi hướng ra phía mấy người đồng nghiệp: “Tiểu Lý phát thiệp cưới này mọi người, muốn dành cho cả nhà chút an ủi ấm áp!”

Mấy người cùng chạy lại xung quanh, Lý Cường bắt đầu phát thiệp cưới.

“Chúc mừng chú!” Một người vừa nhận thiệp vừa chúc luôn.

“Ha ha, những ngày tháng tiếp theo còn hạnh phúc hơn nhiều!” Một người khác tiếp lời.

“Này, người đồng bào đáng thương trong năm mờ tình yêu kia, lại đây ôm một cái nào!” Một đồng nghiệp khác chọc luôn.

Những khuôn mặt khác cứ xoay tròn xung quanh.

Phân phát thiệp xong, trong đầu Lý Cường chỉ còn những khoảng trống.

Một ngày nọ vào bảy năm về trước, khi anh và cô quen nhau trong trung tâm môi giới hôn nhân, hai người cùng vội vàng đi vào một quán cà phê gần đó.

Sau đó, họ cùng giới thiệu về bản thân và những yêu cầu cơ bản nhất.

Mục đích của Văn Văn khá đơn giản, cũng chỉ muốn để thoát khỏi Vỹ. Cô muốn tìm một người bạn trai làm lá chắn tình.

Mục đích của Lý Cường càng đơn giản hơn. Chỉ muốn đưa cô về lừa ra mắt ba mẹ mình một hôm rồi thôi.

Anh không ngờ cô đồng ý một cách nhanh chóng: “Không phải là đến ăn cơm sao? Vậy tôi tới ăn thân mật hơn một chút chắc cũng không sao?”

Hai người họ khá ăn khớp với nhau, anh đưa cô về nhà ra mắt.

Ba mẹ anh cùng nhìn. Cô gái này đúng là xinh đẹp hơn Lãng Lãng thật, lại còn đang thực tập trong phòng biên tập của nhà xuất bản nữa. Ngoài ra, cô còn là huấn luyện viên võ nữa chứ. Bởi vậy chuyện con trai và Lãng Lãng chia tay nhau thế nào cũng không bàn đến nữa.

Bữa cơm hôm đó cả chủ và khách đều rất vui vẻ.

Để thể hiện tình cảm của mình trước mặt ba mẹ, anh còn nắm tay cô rồi giả bộ quan tâm săn sóc muốn đưa cô về nhà.

Trước mặt ba mẹ anh, cô cũng không đẩy tay anh ra. Nhưng rõ ràng cô không phải hạng con gái lẳng lơ, mới quen người đàn ông này một lần đã dám theo anh về nhà ăn cơm.

Khi anh đưa cô ra chỗ đón xe taxi thì có tiếng hét vọng từ đằng sau: “Tóm lấy kẻ trộm.”

Hai người cùng quay đầu lại nhìn thấy một người đang chạy lại, tay cầm túi xách. Đằng sau là một cô gái đi giày cao gót thở hổn hển đuổi theo.

Nhìn thấy tên trộm trước mắt, theo bản năng anh nhảy sang một bên và kéo Văn Văn theo, chỉ sợ cô bị đụng vào. Mặc dù mới tình cờ gặp nhau nhưng anh cũng muốn đưa cô về nhà an toàn, không được xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng không ngờ cô lại nhảy ra.

Anh không kịp phản ứng chỉ nói: “Em...”

Trong nháy mắt, tên trộm đã xuất hiện trước mặt anh, bị Văn Văn đánh ột đòn nằm gọn dưới đất.

Hắn chưa kịp hiểu ra vấn đề đã bị cô ột chưởng nữa, kéo hai tay hắn vòng ra đằng sau.

Một lát sau, còi xe cảnh sát đến. Một người bước ra và chào cô: “Hóa ra là sư muội à?”

Cô cười một tiếng rồi giao tên trộm cho cảnh sát.

Viên cảnh sát vừa gọi cô là “sư muội” quay ra vẫy tay, “để hôm khác huynh mời muội đi uống rượu nhé, bây giờ huynh phải đi trước đây.”

Trò chơi bắt cướp đã kết thúc nhưng cô vẫn tỉnh bơ, chỉ phải dắt trên cánh tay rồi quay sang nói với anh: “Xong rồi, thôi anh về nhà đi, trời bên ngoài tối lắm, đi một mình không an toàn đâu.”

Anh có chút dở khóc dở cười gật gật đầu. Một cô gái nhìn có vẻ yếu đuối chỉ ột mét sáu đã nói với người mét tám như anh câu nói đó.

Anh cũng hiểu vì sao một người như Văn Văn lại dám về nhà anh ăn tối, bị anh nắm tay thân mật nhưng cũng không tỏ ra sợ hãi. Anh nghĩ bụng, người ta đã ỉnh nắm tay như thế rồi sợ gì không dám tiến thêm bước nữa chứ, dù sao cũng là ban đầu cô chọn anh.

Ban đầu anh nghĩ cô và anh chỉ đến thế mà thôi, rồi hai người cũng không liên quan gì nữa.

Rồi một ngày kia, mẹ Lý Cường đang đi một mình trên đường thì tình cờ gặp Văn Văn đang đi dạo cùng mẹ. Vì biết con gái đã chia tay với Vỹ nên mẹ đưa cô ra ngoài vì sợ cô buồn.

Trong khoảnh khắc đó, hai bà mẹ cùng nhìn nhau và cùng thốt ra tên của người đối diện.

“Chu Minh Hà phải không?” Mẹ Lý Cường hỏi giọng bán tín bán nghi.

“Vương Khả à?” Mẹ Văn Văn cũng không dám tin.

Hai người bạn cũ được dịp hàn huyên. Mẹ Lý Cường nói trước: “Hóa ra bạn gái con trai mình lại là ái nữ nhà cậu, tốt quá rồi.”

Mẹ Văn Văn ngạc nhiên hết sức: “Con trai cậu? Con gái mình?”

Bà Lý cười: “Ừ, tháng trước sinh nhật mình, hai đứa nó có về nhà ăn cơm. Bây giờ thanh niên da mặt đứa nào cũng mỏng, chắc bọn nó cũng mới yêu nhau thôi, không muốn chúng ta tham dự vào đâu.”

Đứng bên cạnh, Văn Văn xấu hổ muốn giải thích nhưng nhìn thấy mẹ mình đang cười nên không nói gì nữa.

Mẹ cô như bình tĩnh, “nhưng cũng lạ, con gái mình mới chia tay người yêu chưa lâu...!” Nhưng dường như bà thấy có điều không ổn thỏa. Con gái mình vừa chia tay, người khác nghe lại nghĩ nó có mới nới cũ.

Không ngờ bà Lý cũng vui mừng khắp khối: “Ừ con trai mình cũng mới chia tay bạn gái chưa lâu nên cũng không muốn nói chuyện này rõ ràng. Chắc cháu Văn Văn cũng vậy.”

Hai người bạn cũ mỗi người một lời, thấy vậy Văn Văn bèn nói nhà xuất bản có chuyện nên cáo lui.

Lý Cường nhận được điện thoại của mẹ, buổi tối liền về nhà ngay lập tức.

Anh đã quen cuộc sống độc lập. Sau khi tốt nghiệp đại học liền ra ngoài ở cùng mấy người bạn.

Văn Văn thì khỏi nói, văn võ song toàn. Cô sớm cũng rời khỏi gia đình để bắt đầu cuộc sống độc lập.

Lý Cường mới nhận được tin từ phía ba mình. Hóa ra mẹ mình và mẹ Văn Văn là bạn cùng thời học phổ thông với nhau, hai người cùng khóa nhưng không cùng lớp. Tuy vậy cũng đều là những nhân vật đình đám trong trường. Mẹ anh thiên hướng về văn, còn mẹ Văn Văn thiên hướng về võ.

Từ lớp 10 đến lớp 12 cả hai người cùng tham gia đều đặn những cuộc thi của trường. Hơn nữa, hai người luôn là những lá cờ đầu.

Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, sau khi tốt nghiệp cấp 2, do chí hướng mỗi người mỗi khác nên họ cũng mất liên lạc với nhau từ đó.

Bây giờ Lý Cường mới nhớ ra mẹ mình vẫn hay nhắc đến một người: “Mẹ có một người bạn học cấp 3 rất có bản lĩnh...”

Mẹ Văn Văn xuất thân từ gia đình võ thuật. Cậu của Văn Văn hiện tại đang là huấn luyện viên võ thuật của đội tuyển quốc gia, đồng thời cũng tham gia huấn luyện đào tạo cho cảnh sát. Thế nên mới có chuyện có viên cảnh sát nhận ra Văn Văn và gọi cô là sư muội.

Cô cũng vì thế học được nhiều tuyệt chiêu từ mẹ và cậu mình. Nó không chỉ giúp cô có vốn phòng thân, cô còn giảng dạy võ thuật trong phòng tập cho những chị em văn phòng.

Cũng bởi mối thân tình giữa hai bà mẹ, anh và cô lại liên hệ với nhau.

Dưới góc nhìn của bà Lý, Văn Văn được thừa hưởng tính cách mạnh mẽ dứt khoát của mẹ, không toan tính trong đối nhân xử thế nên rất hợp với ý bà.

Còn mẹ Văn Văn cho rằng bà Lý luôn là người phụ nữ ôn hòa. Nếu sau này con gái mình có mối quan hệ sâu sắc với con trai của bạn thì sau này nếu có nói đến chuyện hôn nhân, chắc bà Lý cũng không gây khó khăn cho con dâu.

Một bên hai bà mẹ cố vun vào, mong ước hai con đến với nhau, một bên hai người con trong tình trạng khó xử.

Anh chỉ dám lén lút lật ván bài với cô. Hai người cố gắng che chở giấu diếm cho nhau. Điều này cũng để phòng tránh việc hai bà mẹ thấy con mình đang phòng không nên cố gắng vun vén và thân tình với nhau hơn.

Hai người bình an vô sự “yêu nhau” trong hai năm. Cứ mỗi cuối tuần, không phải Lý Cường thì lại là Văn Văn đến nhà ăn cơm. Hoặc là hai gia đình lại có dịp ngồi ăn uống trò chuyện với nhau, để các con sắp đặt tiết mục rồi để đôi trẻ có thời gian riêng tư tâm sự.

Trong hai năm che chắn yểm trợ cho nhau như vậy, Lý Cường không cam lòng, mấy lần liên lạc với Lăng Lăng. Nhưng khi ấy lòng cô đã nguội lạnh, không còn muốn rắc rối với Lý Cường nữa.

Vỹ cũng mấy lần tìm gặp lại Văn Văn, mang trong mình những tia hi vọng cuối cùng. Nhưng tia hi vọng ấy đã bị Lý Cường “ra tay nghĩa hiệp” khiến nó hoàn toàn bị dập tắt.

Hoặc do thế giới này quá nhỏ, hoặc do Lý Cường và Văn Văn bị Thượng đế sa nhảm bút nên ở đâu cũng nhìn thấy nhau.

Đây là một căn phòng của quán café.

Lý Cường đến ký hợp đồng với khách hàng. Người khách đã đi trước, anh ngồi lại một mình nghe nhạc.

Đang trong giây phút dễ chịu, anh chợt nhớ ra cũng chính nơi này cách đây hai năm trước, anh và Văn Văn đang ngồi tự giới thiệu về bản thân.

Khi đang nghĩ về cô, tai anh bỗng văng lại giọng nói quen thuộc, “cho tôi một tách cà phê sumiyaki không đường.”

Anh ngoái đầu nhìn lại, đúng là Văn Văn thật. Cô đang ngồi ở ghế gần đó, người ngồi đối diện chính là Vỹ.

Anh thấy không tiện ra chào nên chỉ ngồi ở đó và thầm nghĩ: Tình nhân rồi cuộc vẫn là tình nhân, khó lòng xa cách được. Nhưng sao Lăng Lăng lại nhanh chóng đoạn tuyệt với mình như vậy? Lẽ nào mình đúng như Lăng Lăng nói, mình khiến người khác nghẹt thở, khiến họ mệt mỏi.

Ngồi ghế gần đây tiếng Vỹ nói: “Văn Văn, sao lần nào hẹn em cũng không xuất hiện? Lẽ nào anh đáng ghét đến thế sao?”

Lý Cường ngồi bên này cũng đang nghĩ thầm: Đúng vậy đấy, lẽ nào mình đáng ghét đến nỗi Lăng Lăng kiên quyết muốn chia tay?

Ngữ điệu của Văn Văn lãnh đạm đến mức khiến người ta ứa oải, “đã chia tay rồi còn liên lụy nhiều đến nhau làm gì? Chia tay rồi nhưng chúng ta vẫn có thể như bạn.”

“Em vẫn tin rằng những người yêu nhau trong thế giới này không thể giúp đỡ nhau khi khó khăn không?”

“Em tin chứ, nhưng chỉ là anh không phải một trong những người như vậy!”

“Thực sự chúng ta không thể được nữa sao?”

“Đúng vậy.”

“Xem ra mẹ anh nói không sai!”

Cô lạnh lùng, “mẹ anh còn nói gì nữa?”

Vỹ thở dài một tiếng rồi nói câu mà ngay cả Lý Cường nghe cũng không thấy lọt tai – “Mẹ bảo nếu anh để gạo nấu chín thành cơm thì em đã không thể rời xa anh.”

Lý Cường nghĩ bụng: Không biết cô có đứng lên cho anh chàng này một cái tát không? Vì dưới góc nhìn của anh, đàn ông khi nói ra câu này quá hèn nhát. Cho dù khi chia tay với Lăng Lăng anh cũng từng có ý nghĩ như thế. Nhưng người đàn ông dám nói câu nói ấy trước mặt người mình chuẩn bị chia tay thì quá đáng khinh.

Thế nhưng Văn Văn chỉ im lặng một lúc. Lý Cường lại nghĩ: Có lẽ cô ấy đang nghĩ cách để đoạn tuyệt triệt để. Nghĩ đến điều này anh cũng thấy mừng thầm. May mà khi chia tay Lăng Lăng anh cũng không đến nỗi nói ra câu đáng mất mặt thế này.

Văn Văn khẽ gật đầu, “vâng, nhưng người mẹ thân yêu của anh không biết rằng nếu em có một đứa con với anh, sợ gì không từ bỏ? Em đã một mực như thế đợi gì anh phải nói.”

Vỹ lập tức phản ứng lại theo bản năng: “Sao em biết được?” Sau đó thấy không thỏa đáng liền lập tức phủ nhận, “ai nói điều đó?”

Văn Văn nhạt nhẽo, “như vậy đi!” Sau đó gọi bồi bàn: “Cô ơi tính tiền cho tôi, chúng tôi campuchia.”

“Như vậy đi!” Lý Cường thầm nhắc lại câu nói của cô rồi lại nghĩ đến khoảnh khắc khi anh và Lăng Lăng chia tay cũng giống y chang như vậy. Đến lúc này anh mới hiểu được, một khi người con gái đã quyết định chia tay thì không một sức mạnh nào lôi kéo lại nổi.

Vỹ đứng bật dậy, “để anh trả!”

Cô mỉm cười, “không cần đâu, anh tiết kiệm chút tiền rồi kiếm một người con gái nào tốt hơn đi.”

Lý Cường hốt hoảng như thể đang trong cuộc trò chuyện với Lăng Lăng vậy. Bởi thế anh mơ màng một lúc mới đứng dậy.

Vỹ quay đầu lại bỗng nhìn thấy Lý Cường thì gật đầu chào, ánh mắt có chút gì đó hiểu ra, “anh hiểu rồi... em yên tâm, anh sẽ không đến quấy rầy em nữa... Chúc hai người hạnh phúc!”

Lý Cường bỗng giật mình, nhìn vào mắt người đàn ông đang đứng đối diện mình, muốn nói điều gì đó nhưng không nói gì cả.

Vỹ chưa xót trong lòng quay bước đi. Cô cũng lặng người đi nhìn Lý Cường một lúc rồi chậm rãi nói: “Xem phim à? Hết phim rồi, anh cũng giải tán đi!”

7. Chương 7: Số Mệnh Có Thể Xoay Vặn?

Đang trong hoàn cảnh đó gặp lại anh, em cũng biết bản thân mình khó lòng thoát ra khỏi. Mỗi lần rơi lệ, là mỗi lần một mối, nhưng vẫn can tâm tiếp tục chịu đau thương.

Em cũng hiểu lần trốn chạy này để lừa gạt bản thân. Em đã từng tới tới lui lui, ngốc nghếch mơ hồ, nhưng cuối cùng vẫn thất thường như cũ.

Tình yêu thay đổi số mệnh, đã tiến vào hồi ức, ai đi ai ở đều không để ý đến, anh biến thành số mệnh khiến em lạc lối, em lặng lẽ rút lui. Khi anh như mới tỉnh lại trong giấc mộng, em đã đi xa, ra đi không quay lại.

—“Số mệnh”

Tiểu Mỹ vỗ vỗ xuống bàn, “sao thế? Lại bệnh hả? Sao nhanh khỏi thế? Những người khi có chuyện vui thì tinh thần sáng khoái chứ?”

Văn Văn bắt đầu gõ đầu: “Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Mỹ tiến lại gần hơn, lắc đầu liên mấy cái, “thế mới nói cậu thật là, những người có chuyện hỷ thì tinh thần vui vẻ chứ. Người ta đang giả bộ bệnh để đùa cậu đấy. Bệnh gì mà nhanh khỏi thế. Cả ba mẹ cậu cũng vậy. Sợ không giả cậu cho ai được à?”

Văn Văn do dự: “Nhưng nếu không có bệnh gì sao bác sỹ dám cho nhập viện chứ?”

Tiểu Mỹ thở dài một tiếng, “người ta không thể bệnh nhỏ giả bệnh lớn được sao?”

Văn Văn khoanh hai tay trước ngực gõ đầu bảo: “Thực ra mình cũng biết điều đó. Xem ra tên Lý Cường này cũng không phải không biết. Thế nhưng giữ thể diện cho ba mẹ mình nên không dám nói ra đó thôi. Hôm đó mình và anh ta đã quyết định chia tay nhau rồi, mới nói lời chia tay trước đó khoảng một giờ đồng hồ... Nhưng cũng không sao cả! Ba mẹ mình đã diễn xuất quá tuyệt đỉnh thì mình còn nói gì được nữa? Mỗi thân tình của hai nhà như vậy, mình và Lý Cường cũng chỉ còn biết phối hợp theo chứ còn biết làm gì đây?”

Tiểu Mỹ tiến lên phía trước lại gần bạn hơn rồi nói, “nhà người ta đương nhiên phải nỗ lực biểu hiện trước mặt cậu rồi. Ba mẹ Lý Cường không có ác ý thì làm vậy làm gì? Các cậu chẳng lẽ không có khả năng tự phán đoán và lựa chọn hay sao? Nhớ đến hồi Du Tử đang theo đuổi mình, anh ấy còn ra sức hơn nhiều. Nhưng kết quả thì sao? Mình mềm lòng, rồi bị cả nhà anh ta cấu véo!”

Văn Văn ngẩn ngang trăm mối trong lòng, gõ đầu rồi bảo: “Chuyện này bọn mình còn đang xem đã.”

Tiểu Mỹ vừa ăn vừa bảo, “mình đúc kết thấy người đàn ông nào có khí chất nhất lại là kẻ có hiểu một cách gốc gác! Vì vậy nên chia tay vẫn là hơn.”

Văn Văn cố nuốt đồ ăn xuống, dáng vẻ khá e dè sợ hãi, “kiểu gia đình như cậu nói... không kết hôn còn hay hơn!”

Tiểu Mỹ cười tự giễu, “do vậy mình mới nói, người con gái khi đi lấy chồng chính mình cũng không qua được thì tìm một người đàn ông nào đó để giúp đỡ làm giảm mấy năm tuổi thọ đi.”

Văn Văn cầm đĩa lên rồi lại đặt xuống, dựa đầu vào ghế không nói gì nữa.

Sau khi chia tay với Vỹ được khoảng nửa tháng, cô lại tình cờ gặp Lý Cường. Và câu chuyện của họ đến lúc này mới chính thức bắt đầu.

Hôm đó, cô là người chủ trì buổi phát hành sách mới. Dưới sự nỗ lực của mình, tác giả với lượng đầu sách luôn bán chạy – Đường Đường cuối cùng cũng ký bản hợp đồng với nhà xuất bản, đồng thời chỉ định Văn Văn là biên tập viên.

Tác giả, lãnh đạo nhà xuất bản cùng các cơ quan truyền thông đang ăn uống linh đình. Văn Văn không say cũng không được.

Buổi giới thiệu sách kết thúc thì cũng đến đêm.

Khi ấy tâm trạng Văn Văn rất chán ngán, cô muốn đi dạo phố phường, hưởng chút gió để cho tỉnh táo lại.

Khi về đến khu nhà mình, cô móc túi ra mới phát hiện không mang chìa khóa. Thật tai hại, hai người bạn cô đang ở cùng hôm đó cùng đi công tác. Khi ấy ba mẹ cô cũng đã đi du lịch, tai hại hơn nữa, cô móc chìa khóa nhà mình và chìa khóa nhà ba mẹ thành một chùm. Do vậy không có chìa khóa cô cũng chẳng còn biết đi đâu.

Gọi điện thoại cho Đường Đường thì bà cô này còn đang say hơn cả cô, người cũng không biết chạy đi đâu, điện thoại gọi đến chỉ thấy tu tu hồi hồi rồi không ai nghe.

Lại gọi cho Tiểu Mỹ thì cô nàng đã tắt máy. Cô hiện tại phải tìm nơi nghỉ ngơi ngay tức khắc.

Bắc Kinh vào cuối thu, một người con gái đang đứng bơ vơ giữa những làn đường cao tốc, nửa tỉnh nửa say, không biết là tâm trạng gì?

Rồi xuất hiện một người còn nhợt nhạt hơn cả cô, vừa đi trên đường vừa hát, giọng nghe chết khiếp đi được.

Gã đàn ông đang thất tha thất thểu trên đường, miệng ngêu ngao: “Em làm hại tôi, lại còn cười...”

Hai ma men đang chênh choáng say đã gặp nhau như thế.

“Là anh sao?” Văn Văn véo một cái thật mạnh lên trán mình, ngẩng đầu lên chào Lý Cường.

Anh cúi đầu xuống nhìn, hóa ra là người quen, cũng mỉm cười đáp lại.

Không nói nhiều lời, hai ma men cùng đổi lại hướng đi, quay người và dựa vào người kia để bước tiếp.

Họ cứ bước đi cùng nhau lảo đảo như thế cho đến tận khi nền trời đã dần chuyển sang màu trắng.

Văn Văn mang giày cao gót đi nhiều quá thấy đau và mệt. Lý Cường thể hiện ngay tính ga lăng, công cô lên và đi tiếp.

Hai người không biết thế nào lại đến nhà của Lý Cường, không ai nhớ gì cả.

Khi cô mở mắt, anh vẫn đang nằm ngủ say sưa.

Cô vội vàng nhìn đồng hồ thì đã đến giữa trưa. May mà hôm đó là thứ bảy, cô vui mừng được một lúc rồi thấy bụng bắt đầu reo lên vì đói.

Cô đến bên Lý Cường định nâng anh dậy. Bình thường với một người biết võ như cô đó là chuyện đơn giản, nhưng có lẽ do vẫn còn men rượu nên cơ thể còn khá mệt.

Cô không để ý đến anh nữa, đi quanh nhà của anh để tới nhà bếp tìm đồ ăn.

“Cô tỉnh rồi à?” Bạn cùng nhà của anh là một cô gái miền Nam. Thấy cô, cô gái đó chạy tới chào hỏi.

Văn Văn miễn cưỡng gạt đầu rồi đưa mắt nhìn xung quanh tìm phòng bếp.

Cô gái kia vẫn còn cười sau lưng cô, “bạn trai của cô cũng tốt thật đấy. Cô uống say rồi còn nhờ tôi mang nước mặt ong đến giải rượu nữa.”

“Anh ta là con sâu rượu.” Văn Văn ứng phó một câu. Rồi bỗng nhiên nhớ tới Lý Cường không phải là bạn trai của mình liền vội vàng phân trần, “chúng tôi không phải là...”

Cô gái kia ra vẻ đã hiểu rồi gạt đầu, “tôi biết rồi, đã hiểu rồi, tôi không nhìn thấy gì đâu nhé!” Nói rồi cô ta quay về phòng luôn.

Văn Văn thấy rất bức tức, đang trong tâm trạng đó thì bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cô gái cùng nhà kia chạy ra mở cửa rồi đon đả: “Cháu chào bác! Hôm qua Lý Cường và bạn gái uống say lắm, về nhà rất muộn. Cháu không nhìn thấy cái gì đâu nhé!”

Tay Văn Văn run lên, cầm cốc sữa suýt rơi xuống đất, “chết rồi!” Văn Văn định chạy ra giải thích thì mẹ anh đã bước vào phòng bếp.

“Ôi giới, là cháu hử Văn Văn?”

“Ồ...” Cô ngại ngừng cười, coi như đó là lời chào.

Khuôn mặt bà Lý vui vẻ lên, “hai đứa hôm qua đi chơi với nhau hử. Thanh niên thì đương nhiên phải hay chơi bởi rồi.”

Cô vội vàng giải thích: “Nhà xuất bản của cháu hôm qua có buổi giới thiệu sách mới, cháu uống say quá. Đi về được nửa đường thì gặp anh ấy.”

“Ừ...” Bà Lý kéo thật dài tiếng “ừ”, điệu bộ thích thú.

Thấy tình hình như vậy, cô vội vàng tiếp lời: “Bọn cháu không có gì đâu ạ. Thật đấy, Lý Cường khi đi ngủ cũng không có cởi quần áo gì đâu. Anh ấy cũng đang nằm trên đất ngủ. Thật đấy ạ.”

Trong mỗi từ “thật đấy” của cô, bà Lý đều cười, “bác biết rồi, con trai bác không mồm mép đâu. Nhưng nó lại thật lòng hơn con người ta. Nhưng bình thường nó chẳng bao giờ đưa bạn gái về thế này đâu...”

Ngoài ý muốn...

Cô ngửa đầu lên uống cạn ly sữa rồi nói, “để cháu sang phòng gọi anh ấy dậy.”

Sau lần đấy, cô và anh trở thành bạn thân của nhau. Cô ăn thì anh uống. Được cái tác phong làm việc của cô nhanh nhẹn hoạt bát còn anh thì nói năng dứt khoát sòng phẳng nên khi ghép với nhau hai người khá hợp ý.

Văn Văn là mẫu con gái rất dễ dàng xưng huynh đệ với những người bạn là con trai. Có lẽ điều đó cũng liên quan một phần đến việc cô học võ. Đó là một tính cách thẳng thắn tự nhiên. Do vậy bạn khác giới của cô khá nhiều.

Khi Tiểu Mỹ vẫn chưa chia tay với Du Tử thì cơ hội để Văn Văn và Đường Đường hẹn được cô đi ăn cơm là không nhiều, nhưng Lý Cường lại là người bạn đồng hành không tồi.

Mối quan hệ anh em huynh đệ, bạn bè nhậu nhẹt kéo dài được khoảng 2 năm.

Vào thời điểm đó, có lần cô bị ốm lại còn sốt.

Những ngày xuân năm 2008 là thời kỳ dịch cảm cúm gia cầm hoành hành khắp nơi.

Mặc dù đi bệnh viện kiểm tra và được kết quả không phải nhiễm H1N1 nhưng do Văn Văn đang cảm cúm nên bạn cùng nhà sợ quá chuyển hết đi. Người chủ nhà được tin cô sốt cũng không dám đến thu tiền nhà.

Nghỉ tạm thời ở nhà xuất bản, cô cũng giấu không cho ba mẹ biết chuyện mình bị ốm để mọi người khỏi lo lắng, trở thành “con bệnh” trong mắt người khác.

Đường Đường cũng trốn biệt ở nhà viết bản thảo. Còn tình cảm giữa Tiểu Mỹ và Du Tử đã bắt đầu xuất hiện những vết nứt đầu tiên. Mỗi người đều đang bận rộn cho cuộc sống của riêng mình nên không có thời gian hàng ngày đến chăm sóc cho Văn Văn.

Người duy nhất nhớ đến cô là Lý Cường. Vì khi đó anh cũng cô đơn.

Công ty quảng cáo của anh đang trong thời gian nghỉ. Người bạn cùng nhà anh đã về quê, mặc nhiên anh mất đi một người hàng ngày trò chuyện. Cũng chẳng có chuyện gì làm, anh đi mua ít đồ ăn cho người đang bị coi là “con bệnh.”

Bình thường anh vốn là người thích chón náo nhiệt, thích được tranh luận thao thao bất tuyệt. Bởi vậy đến chỗ Văn Văn trò chuyện cũng hay. Đến được một hai lần rồi hai người cũng không khách sáo với nhau nữa.

Người đang có bệnh nên rất yếu, vào thời điểm yếu mềm ấy lại nhận được sự quan tâm của người khác. Đối tượng quan tâm đến cô là thanh niên còn đang độc thân, cả hai bên hấp dẫn nhau rồi tự thấy động lòng.

Những ngày xuân năm 2008, những hồi ức rung động và gặp gỡ cuối cùng đã đến.

8. Chương 8: Thuở Ban Đầu Vụng Dại

Dai dẳng đến cuối cùng, ánh trăng đêm ấy rất cô đơn, nhìn xuyên qua rõ mọi vật. Ánh mắt của đôi ta cũng rất cô quạnh, những dự cảm về sự biệt ly khiến người ta thấy ngột thở, phải ghen ngào. Thế là đành phải chọn việc đi về nơi xa, để không còn dằn vặt. Người ta nói tình yêu quá cuồng nhiệt dễ dẫn đến mê muội, nhưng yêu nhau quá lâu dễ khiến yếu đuối. Hóa ra cõi đi về của cuộc tình là chạy trốn và phiêu bạt.

Cô độc đến cuối cùng, đêm nay ánh sao thật tiêu điều, cách xa nhau quá. Bóng người tiêu điều cũng trầm mặc. Cuối cùng lại quay về với những trận mất ngủ thâu đêm, hồi tưởng những ngày ly hợp. Người ta nói ôm nhau quá thân mật khó tránh khỏi cay nghiệt, thế nhưng chạy trốn tình yêu quá xa cũng không tránh khỏi sự yếu ớt. Hóa ra khởi điểm của tình yêu chính là những chuyện cũ thoáng qua.

—“Trốn tình”

Lưu Đầu Nhi thở dài, vỗ vai Lý Cường, “xem ra ba mẹ ông lo lắng quá rồi, còn can thiệp đến cuộc sống riêng tư của con nữa. Đời người ngắn ngủi có mấy chục năm, cả cuộc đời được tự tại đến mấy ngày? Nhất là đối với nam giới, hồi nhỏ thì còn học hành, nỗ lực thi cử đạt hàng đầu; khi trưởng thành rồi lại lo công

danh sự nghiệp; đến thời kỳ trung niên lại bôn ba mọi việc cho con cái, kiếm tiền bằng mọi cách. Với nam giới thì những ngày tháng thực sự tự do chẳng được mấy đâu, muốn thông dong thì cứ thông dong đi!”

Lý Cường: “Nhưng tôi thấy ông không phải đang tự do quá rồi còn gì, vợ thì giỏi giang, bận trăm công nghìn việc, có can dự đến cuộc sống riêng của ông đâu. Là người đàn ông có vợ nhưng buổi tối vẫn có thể nhậu nhẹt chè chén mà.”

“Ồ!” Lưu Đầu Nhi bỏ ngay đũa xuống lắc đầu, “tự do cái gì chứ, nó phải gọi là chẳng quan tâm đến mới đúng. Cần phụ nữ để làm gì? Chẳng phải là để tạo cảm giác ảm áp và là người bầu bạn trong gia đình sao? Nhưng cô ấy còn bận hơn cả tôi. Sáng tôi chưa dậy cô ấy đã đi rồi, tối muộn tôi chơi chán chê rồi vẫn chưa thấy bóng dáng nàng đâu. Vậy hỏi tôi cưới cô ấy về làm gì?”

Lý Cường: “Tôi nhớ không nhầm thì không phải vợ trước của ông thuộc hàng những người phụ nữ rất biết chăm sóc gia đình hay sao?”

Đầu Nhi lắc đầu càng mạnh hơn, “ôi giờ đừng nói chuyện ấy nữa. Cả ngày bận rộn rồi lại chuyện bếp núc, chuyện con cái. Khi nhìn thấy cô ấy toàn nghĩ thấy mùi dầu mỡ, người lếch thếch. Phụ nữ kiểu này có thể mát mặt chồng được không? Lại còn oán giận tôi không ở nhà cùng cô ấy, thì tôi làm gì rồi được như thế? Cả ngày nhìn thấy mặt vợ, nếu không thì con khóc quấy cũng làm mình phát mệt, thử hỏi cái nhà ấy mình còn mong đợi được gì?”

Lý Cường nghe xong bật thốt ra một câu: “Vậy đứa nhỏ bây giờ đang ở với vợ trước à?”

Lưu Đầu Nhi: “Đương nhiên tôi muốn chăm con rồi. Nhưng nàng của tôi hiện tại còn bận hơn cả mình, thuê bảo mẫu sợ không chăm con tốt. Hơn nữa bà vợ bây giờ cũng tuyên bố rồi, để cô ấy làm mẹ kế là nhất định không chịu. Tôi thấy phụ nữ bây giờ sao chẳng được người lương thiện? Không hiểu phẩm chất đạo đức cao quý của người phụ nữ truyền thống chạy hết đi đằng nào rồi!”

“Nhưng là mẹ kế cũng không dễ đâu.” Lý Cường nói chen vào.

“Chính vì vậy nên tôi đành đưa vợ trước một khoản tiền để nuôi con. Cô ấy cũng tốt lắm, sống chết không nhận còn trả lại nữa chứ. Tôi cũng không biết con trai thế nào rồi. Bây giờ ở nhà cả ngày chẳng thấy bóng dáng ai, lạnh lẽo hiu quạnh, nghĩ lại nhớ ngày xưa nhà cửa náo nhiệt như vậy lại vui.”

Lý Cường nghĩ bụng: Tốt hay xấu đều bị ông từ chối bây giờ còn muốn thế nào nữa? Rồi anh buột miệng hỏi một câu: “Bây giờ ông thấy vợ trước tốt rồi chứ?”

Đầu Nhi cười quái dị, “thôi miễn đi! Kiểu phụ nữ như thế cả đời chỉ mặc kệ thôi, chẳng nở mày nở mặt được đâu, tôi đâu muốn ngược đãi bản thân đến thế!”

Bạn ở cùng nhà Lý Cường là một cô gái phiêu dạt. Ở Bắc Kinh cô vừa học vừa đi kiếm tiền, rất có chí.

Lý Cường làm đạo diễn phim quảng cáo, sau đó được thăng chức lên làm tổng giám chế một công ty quảng cáo rất có danh tiếng ở Bắc Kinh. Anh vốn xuất thân từ dân học mỹ thuật hội họa, rồi vận dụng thương mại quảng cáo nên sự nghiệp như cá gặp nước.

Trước đây, cô bạn cùng nhà hay rủ thêm mấy người bạn cùng học đến chơi, rồi họ mua rượu và mấy món ngon ngon đến, ngồi vây quanh Lý Cường nghe anh kể chuyện.

Lý Cường rất thích cảm giác được sùng bái và tán thưởng đó. Giữa các mỹ nữ ngồi vây quanh, anh thao thao bất tuyệt về những chủ đề kiểu như “thị giác nghệ thuật và thị trường hóa”, sau đó thường giành được sự reo hò tán thưởng.

Còn bây giờ trong căn nhà lạnh lẽo không có sự tán thưởng của fan hâm mộ anh cũng không muốn về.

Sau khi Văn Văn khỏi bệnh liền qua lại nhà Lý Cường và mang theo mấy đồ ăn ngon.

Đêm hôm đó, hai người uống rượu say và ở cùng phòng với nhau như thế nào đều không ai nhớ rõ. Tóm lại cả hai đều ăn nhiều, uống nhiều, không ai vào trong phòng quấy rầy nên chuyện giữa hai người trưởng thành cũng đã phát sinh.

Đến ngày thứ hai thì thực sự là xấu hổ.

Khi cô tỉnh lại, anh vẫn đang ngủ say sưa bên cạnh.

Vừa choàng mở mắt, cô cũng không nghĩ ngợi được gì nhiều, theo bản năng đá phốc anh xuống giường và vội vàng mặc quần áo.

Lý Cường dường như vẫn còn buồn ngủ, lồm nhồm bò dậy, miệng lầu bầu: “Trời sáng rồi... sao em ở đây?”

Cô chỉ ra phía ngoài cửa, “anh cút ngay ra ngoài cho tôi!”

Anh còn chút tỉnh táo, cúi đầu nhìn xuống ngay “phẩm chất đức hạnh” của mình rồi vội vàng tìm quần áo mặc.

Văn Văn: “Bảo anh cút đi mà vẫn chưa đi hả!”

Anh vừa mặc quần áo vừa chạy nhanh ra ngoài. Nhưng mới ra đến ngoài cửa đã đứng khựng lại.

Lý Cường vỗ vỗ vào cửa, “đây là nhà của anh mà.”

Cô thở hổn hển mặc quần áo rồi nhón nhác đi tìm túi xách, “Tốt thôi, vậy tôi sẽ cút!”

Anh như cố nhớ ra điều gì rồi nói: “Ôi, em đừng như vậy, em mà đi người ta sẽ nói anh thế nào?”

Cô tức giận: “Nói thế nào?”

“Nhất định sẽ bảo anh là gã chẳng ra gì mới để em đi như vậy, không chu đáo.”

Cô giận sôi lên: “Chẳng qua chỉ là tình một đêm thôi, tôi cũng chẳng bắt anh phải chịu trách nhiệm, anh còn định lải nhải gì nữa?”

Lý Cường nghe xong bùng nổ luôn, “cái gì? Sao em lại nói anh và em là tình một đêm? Em... em thật... Em không bắt anh chịu trách nhiệm nhưng cũng phải chịu trách nhiệm với anh chứ!”

Cô nghe xong dờ người luôn, “anh nói thế có ý gì?”

Lý Cường cũng hổn hển, “em nói vậy ý gì? Bình thường cứ mở miệng là giảng đạo đức mà bây giờ không chịu trách nhiệm là sao? Anh...” Nói xong anh đỏ mặt luôn.

Cô nuốt nước bọt, có chút ngại ngùng không dám tin hỏi lại: “Anh cũng là...” Nói rồi không dám hỏi tiếp nữa. Thì có cô gái nào dám hỏi lại chàng trai rằng đó là lần đầu tiên của họ không?

Mặt anh càng đỏ hơn, cổ vươn cổ lên: “Em cho rằng đây là lần đầu của mình thì em bị thiệt thòi sao? Anh còn thiệt thòi hơn. Anh còn nghĩ lần đầu tiên của mình rất tuyệt vời. Chẳng ngờ rượu xong thì không kìm chế được, hại anh đến mức thấy coi thường cả bản thân. Hơn nữa... anh còn chẳng thấy cảm giác gì. Có nên oán hận mình không?”

Cô đứng dờ người, nhìn chàng trai đứng trước mặt mình với dáng vẻ bị oan ức thì bỗng thấy rất buồn cười và đột nhiên cười lớn.

Anh mặt đỏ từng bừng và trềnh mắt lên, “em còn cười cái gì? Có gì đáng cười chứ?”

“Em chỉ là... Mặc dù em không ngờ chuyện của hai đứa mình như vậy nhưng dù sao cũng đã xảy ra rồi. Nhưng em thấy rất công bằng!”

“Công... bằng? Em đặc ý lắm phải không? Lại còn thấy công bằng nữa. Là do đều là lần đầu tiên của hai ta phải không? Đầu em có nước à? Em nghĩ như thế sao?”

“Thế nhưng...” Cô mím chặt môi nhưng rồi lại cười, “nhưng anh đã hai tám rồi.”

“Thì em cũng sắp hai bảy còn gì!” Anh thẹn quá hóa giận, người con gái này đang muốn cười nhạo anh phải không. Từ trước đến giờ anh luôn coi trọng sự tinh khiết của bản thân và thấy làm tự hào. Thế mà cuối cùng lại rơi vào tay người con gái này, rồi bị cười nhạo nữa chứ

“Vậy... anh và Lãng Lãng?”

Lý Cường càng điên hơn, “vâng, anh và cô ấy cũng như em với Vỹ vậy. Anh cũng đã từng nghĩ nếu gao nấu thành cơm rồi thì liệu cô ấy có chia tay mình không?”

“Ồ.” Văn Văn gật đầu đợi anh nói tiếp.

“Nhưng rồi khi thấy em khinh miệt Vy như vậy anh đột nhiên hiểu ra. Hà cớ gì mình xóa đi những điều tốt đẹp cuối cùng giữa hai người? Bởi vậy nên anh cũng không hỏi Lăng Lăng điều đó nữa.”

“Ừ.” Cô đột nhiên hiểu kỳ, “xem ra anh cũng không tồi. Nhưng sao cô ấy nhất định phải chia tay anh?”

Anh cụt hứng ngồi xuống, “anh biết được sao? Cô ấy nói đi bên anh không còn cảm giác gì nữa, nói anh ba hoa khiến cô ấy mất phương hướng... Dù sao thì anh cũng không hiểu lý do cho lắm.”

Cô cũng ngồi xuống bên cạnh, “hình như anh cũng nói nhiều thì phải. Một người đàn ông như vậy mà không cho nói chắc khó chịu lắm; nhưng nếu người đàn ông nói hết lời của phụ nữ chắc cũng khiến họ thấy chán.”

Anh có chút uể oải, “em cũng nghĩ như vậy sao? Vậy sao em và Vy chia tay nhau?”

Cô nghĩ một lúc rồi mới nói: “Thực ra anh ấy là người rất biết chăm sóc quan tâm đến người khác. Nhưng em không thích một người đàn ông không có chủ kiến. Việc gì cũng phải đi hỏi mẹ, không phải là “mẹ anh nói” thì lại là “em thấy thế nào”. Có lẽ em không đủ dạn dạc, không đủ sự bao dung, em cũng không tài nào thay đổi được tính cách đó của anh ấy.”

Lý Cường nghe xong không nhịn được cười, “rất ít nghe thấy một người con gái nói tốt về bạn trai cũ của mình như thế. Xem ra em cũng là người độ lượng đó chứ.”

Nghe thấy lời khen đó cô rất đắc ý, “anh cũng không tồi đấy chứ, ít nghe thấy chuyện anh kể tính xấu của Lăng Lăng.”

“Ha ha, hai ta đều vậy!” Anh lại cười lớn.

“Ha ha... ha...” Cô cũng cười nghiêng ngả.

Nghe thấy vậy Lý Cường hỏi luôn: “Em sao vậy?”

Cô ngậm miệng luôn, chạy ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách tìm túi xách rồi đi ra phía cửa.

Anh chạy ra kéo cô lại, “Em sao thế? Vừa nói đi là đi luôn à?”

Cặp lông mày của cô dựng hăn lên, “chuyện này dừng lại ở đây thôi, anh biết em biết, không được nhắc lại nữa!”

“Em sao vậy?”

“Em làm sao?”

“Em nghĩ làm thế này là ổn sao?”

Thấy anh cứ hỏi đi hỏi lại, cô sắp phát bực, “em không cần anh chịu trách nhiệm anh còn muốn sao nữa?”

“Vậy em cũng không phải chịu trách nhiệm sao? Là người lớn rồi thì phải có tinh thần tự chịu chứ em có biết không?”

Cô hừ một tiếng, hất tay anh ra, “anh muốn em thế nào? Chịu trách nhiệm với anh?” Cô cố tình nói mấy từ đó nặng hơn.

Anh lắc đầu, “bây giờ anh chưa nghĩ ra.”

Cô quay người ra phía cửa, “vậy khi nào nghĩ ra hãy nói lại cho em.”

Anh chạy theo khóa cửa lại rồi chặn đường cô, “tạm thời anh chưa nghĩ ra nên không thể để em đi được!”

“Anh còn muốn quẫn thúc em sao?” Nói rồi cô bắt hai tay anh quàng ra phía sau, cả người anh ngã lộn xổng đất.

Anh kêu la oai oái. Biết là cô không dễ chọc, “anh mời em đi ăn sáng... không ăn trưa nhé? Anh chỉ muốn giữ em lại thôi, nhà không có ai lạnh lẽo quá, thật đấy, anh không có ý gì đâu! Ái... em thả tay anh ra!”

“Tha cho anh lần này!” Nói rồi cô cũng thả tay ra.

9. Chương 9: Từ Ngọt Ngào Đến Chết Lặng

Đông cứng! Không biết đi con đường nào! Hai giờ sáng, còn lại một mình em trong làn nước mắt.

Một khoảng trống rỗng! Không biết rằng con tim vẫn nhói đau! Trong màn tuyết mịn mịn chỉ còn lại một mình em.

Buổi hẹn hò lần này, những tưởng rằng cùng nhau mộng mị, ngờ đâu sự thực trở trêu, chỉ là phóng túng của sự phản bội.

Lần hẹn hò cuối cùng, những tưởng rằng đôi ta lãng mạn sẽ ôm nhau cho đến khi bình minh.

Lần hẹn hò cuối cùng, vui buồn hợp tan, để mọi thứ thành khoảng không, yêu nhau say đắm, mọi thứ theo gió bay!

—“Lần hò hẹn cuối”

Văn Văn và Tiểu Mỹ đang sóng bước bên nhau đến nhà xuất bản.

Tiểu Mỹ: “Bây giờ muốn đi đâu?”

Văn Văn lắc đầu.

Tiểu Mỹ dựa vào vai bạn, “không phải muốn đi hẹn hò với Lý Cường đấy chứ?”

Văn Văn hất đầu lên, “không thể sao?”

Tiểu Mỹ cố tình kéo dài một hơi rồi châm chọc: “Gái ạ, một khi mình có cảm giác lệ thuộc người ta rồi sẽ không tìm ra được phương hướng đâu. Thật đáng thương, đáng thương!”

Văn Văn nhú mày, “cậu nói gì thế?”

Tiểu Mỹ: “Tớ nói cậu đấy, khi đã đi đăng ký kết hôn rồi, đàn ông tự nhiên sinh ra tâm lý mình chiếm ưu thế, họ sẽ thấy cậu không chạy thoát khỏi được nữa. Khi ấy cậu càng bám dính anh ta, hắn càng tự đắc. Do vậy cậu không có hấn sẽ không chịu được!”

Văn Văn càng nghi ngờ: “Tớ có vài chuyện muốn nói với anh ấy... Ừm, dù sao cậu cũng không hiểu đâu!”

“Bởi vậy, muốn để người đàn ông tôn trọng mình thì cậu không được đánh mất mình. Để anh ta phải hiểu rằng, không có anh ta cậu vẫn sống ung dung!”

Văn Văn bĩu môi, “Được rồi!”

Tiểu Mỹ thay đổi vẻ mặt, quay sang quan sát bạn.

Văn Văn quay lại nhìn lại bạn, “nhìn gì chứ?”

“Đúng vậy, cậu điều kiện tốt thế này nên đương nhiên phải có sự lựa chọn tốt chứ.”

Văn Văn cười khổ não, cúi thấp đầu xuống lí nhí: “Không còn cơ hội...”

Tất cả những câu chuyện tình yêu đều mở đầu rất ngọt ngào nhưng kết thúc mỗi loại khác nhau.

Câu chuyện tình yêu của Văn Văn và Lý Cường theo cách nói của Tiểu Mỹ là một vở hài kịch.

Trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, người ta thường bắt gặp thể hiện mặt hoàn mỹ nhất của mình. Nhưng khi thời gian trôi qua đã lâu, việc ngày trang thấy mặt mỗi sẽ lộ nguyên hình bản chất.

Lý Cường vốn không phải mẫu người đàn ông biết quan tâm săn sóc người khác. Anh vốn quen tính tùy tiện, gặp ai là bắt đầu khoa môi múa mép, tự nhiên như không có gì.

Văn Văn cũng chẳng phải giai nhân dịu dàng, hình tượng hiền thực cải trang sau một thời gian rồi cũng thấy mặt mỗi.

Sau khi quen biết Văn Văn một thời gian, Lý Cường bắt đầu thấy đồng cảm với người bạn trai cũ của cô. Đồng cảm vì anh khâm phục Vũ dưới trướng của “người con gái hiệp nghĩa” này có thể sống lâu đến vậy, rồi sau đó là sự đau thương cho bản thân. Vì dù sao Vũ cũng đã chia tay với cô, còn người đang chịu trận là anh.

Văn Văn cũng dần dần hiểu ra một người con gái ôn hòa như Lăng Lăng tại sao cuối cùng phải chọn việc ra đi. Cô càng hiểu rõ hơn cảnh ngộ của Lăng Lăng. Đằng sau sự đồng cảm ấy là sự buồn phiền cho tình trạng hiện tại của mình.

Lý Cường là người khiến người ta dễ buồn bực. Rất nhiều lần ông phiền muộn mới làm người khác phải phiền theo. Nhưng việc Lý Cường khiến người khác phiền lòng chính bởi việc nhanh mồm nhanh miệng của mình, lại còn cả ngàn lý do để chứng minh mình đúng.

Anh lại là người không giỏi am hiểu đối phương, lại hay nhìn người khác bằng con mắt khát khe. Có lẽ nghề quảng cáo đòi hỏi không ngừng phải phán xét bản thân và tìm kiếm sự hoàn hảo, nhưng nếu đem công việc để đối nhân xử thế thì con người đó hoàn toàn thất bại.

Nguyên trong một năm rông từ 2008 đến 2009, Văn Văn trải qua yêu đương, bắt đồng, cãi cọ, và cuối cùng là mệt mỏi.

Đối diện với người đàn ông mà bất luận điều gì cũng bị bác bỏ không thương tiếc thì bạn còn muốn nói nữa không?

Văn Văn kéo Lý Cường tới nhà sách đồ sộ, cũng để anh nhìn thấy thành quả biên tập sách của mình trong năm trước. Là một biên tập viên, việc để người yêu chứng kiến thành quả của mình lẽ nào không được nhận lời khen ngợi?

Vẫn chưa bước vào đến cửa, anh quay ra nói với cô: “Nhà sách đó toàn bày bán sách mới thôi. Sách của em từ năm ngoái cũ rồi, chắc là bị bày ở nơi sale off rồi.”

Cô cố nhịn bực mình, đưa mắt nhìn bốn xung quanh, cuối cùng cũng tìm thấy hai quyển mình biên tập, đặc ý giơ lên trước mặt anh.

Anh đón lấy không hào hứng: “Chắc là bán không chạy, tình hình buôn bán không khả quan. Sách năm ngoái mà bây giờ vẫn bày ở đây thì chắc là như thế rồi.”

Cô ghen lời.

Văn Văn mời Lý Cường đi dự buổi tụ họp của hội con gái, nhân tiện thưởng thức tài nghệ nấu nướng của Tiểu Mỹ.

Đường Đường là người nắm bắt rất giỏi tâm lý và luôn là người tạo ra bầu không khí cho buổi gặp mặt.

Hôm đó, Tiểu Mỹ đích thân xuống bếp. Ba cô gái xinh đẹp diện váy dài, phong thái thanh lịch tao nhã.

Đường Đường mở đĩa DVD bất nhạc đàn violong dịu dàng, còn thấp mấy cây nến.

Chẳng ngờ Lý Cường bất ngờ đẩy cửa bước vào, câu mở đầu là: “Ôi giờ ba cô nàng này, chắc không đi đóng tiền điện hay sao không dám dùng điện nữa?”

Văn Văn đương nhiên không phải là người dễ chọc. Cô cho anh nếm cảm giác một cái bạt tai đỏ mặt tía tai.

Với những món ngon của Tiểu Mỹ, Đường Đường mang chai vang hạng nhất ra. Trong bầu không khí ấm cúng và mùi thức ăn thơm nức, Lý Cường lại buột miệng: “Anh biết rồi, các nàng không phải không đóng tiền điện. Mà là nàng nào đều suy dinh dưỡng nặng, sợ khách đến nhà nhận ra nên đành thấp nền để che giấu...” Chưa kịp nói xong, anh đã ăn ngay cái bạt tai khác.

Mấy cô gái quay ra nhìn nhau trong ánh nến lung linh.

Cuối cùng Tiểu Mỹ và Đường Đường kéo Văn Văn đi nói chuyện.

Với những kiểu đàn ông này, có thể không có ác ý gì, nhưng kiểu tự phụ nhìn người khác bằng nửa con mắt của hắn sẽ ảnh hưởng đến cậu.

“Thế sao được? Bỏ hả!” Văn Văn quay sang hỏi hai bạn, cũng là hỏi chính mình.

Tiểu Mỹ nói: “Nếu không cậu thay đổi theo hần ta đi, hoặc thay đổi hần cho phù hợp với mình.”

Nhưng cả hai trường hợp đều không được thì sao? Chỉ có thể...

Văn Văn cúi đầu xuống nhìn đôi tay của mình... Đúng vậy, cô không thể thay đổi mình để biến thành một người như anh được, nhưng thay đổi bản chất một người là chuyện không tưởng. Vậy chỉ còn lựa chọn thứ ba: ... đánh người!

Văn Văn không phải là Lãng Lãng. Cô chịu sự châm chọc chế giễu của anh nhưng không bao giờ vì thế mà đánh mất phương hướng và cam chịu trong làn nước mắt. Cô vốn là cô nàng hiện đại văn võ song toàn, đã từng tay không hạ năm gã thanh niên thì Lý Cường là gì chứ?

Cô cúi đầu một lát rồi nhìn hai bạn: “Các chị em, hãy đợi kịch hay nhé!”

Từ khi Tiểu Mỹ tự rời bỏ vị hôn phu tương lai – Du Tử, thì cô ở luôn cùng hai bạn. Sau đó Đường Đường mua nhà, căn hộ ba phòng, Văn Văn chuyển vào ở cùng, tiếp đến là Tiểu Mỹ. Chuyện ba cô gái hiện đại ở cùng nhau từ đó cũng mở màn.

Câu chuyện của ba cô cũng diễn ra dưới căn nhà này.

Tiểu Mỹ phụ trách nội trợ, Văn Văn lo việc dọn dẹp nhà cửa giặt giũ quần áo.

Còn nhiệm vụ của Đường Đường là ăn. Ăn xong còn viết kịch. Viết chán rồi đi shopping, rồi lại ngủ, tỉnh dậy lại ăn.

Trong phòng của Đường Đường còn treo câu đối cô tự viết về hai cô bạn của mình.

Văn Văn thuộc cung Sư Tử phóng khoáng tự nhiên. Tiểu Mỹ cung Ma Kết tính tình lạnh lùng hơn, thông minh và giỏi giang. Còn cô nàng Đường Đường thuộc cung Cự Giải lười nhác nhưng thời trang, yếu điệu thướt tha.

Phong cách của ba cô gái khác nhau, trong con đường tình cũng gặp nhiều trắc trở như nhau vậy.

Đường tình trắc trở như nhau, do vậy họ càng trân trọng những tình bạn quý báu dành cho nhau hơn, càng quan tâm và thấu hiểu đối phương hơn.

Đường Đường cũng từng trải qua cuộc tình không dám quay đầu nghĩ lại. Mặc dù chuyện này cô vẫn giấu kín với cả hai người bạn, nhưng đôi khi sau những buổi tiệc rượu cô vẫn nhắc đến “nhà thơ phương Nam” khiến cô mang bầu, rồi phải bỏ giọt máu của mình đi. Hai người chia tay không từ biệt và bật vô âm tín.

Cho dù thế nào thì Đường Đường vẫn là Đường Đường. Quá khứ của cô thế nào cũng không làm suy giảm tình cảm hai người bạn dành cho cô.

Sách của Đường Đường không sâu sắc lắm nhưng bán rất chạy. Câu chữ và văn phong của cô trong sáng, sạch sẽ, bắt kịp thời thượng, kịp trào lưu. Cô tự tạo trang web riêng ình, dùng ngôn ngữ thông thường để đạt đến những quan điểm tân tiến mới. Các fan của cô cũng ở nhiều tầng lớp khác nhau.

Đương nhiên Đường Đường cũng bị nhiễm căn bệnh chung của nhiều cô gái hiện đại – thích “buôn dưa”. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô để hai bạn của mình tới ở cùng. Thứ nhất, cô giảm được áp lực kinh tế, Văn Văn lanh lợi còn Tiểu Mỹ giỏi nấu nướng. Nhưng còn lý do lớn hơn cả chính là do Đường Đường rất thích “quan tâm” đến người khác, việc công việc tư tất tật cô đều quan tâm.

Nguồn ebooks: www.luv-ebook

Sau này Du Tử nhiều lần hẹn gặp Tiểu Mỹ. Sau nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng cô đưa Văn Văn đi làm vật ứng phó, lấy thân phận của Văn Văn đương nhiên cô cũng chịu ít nhiều thiệt thòi.

Để thỏa mãn tính tò mò hiếu kỳ của Đường Đường, cô cũng đưa cả bạn đi cùng.

Có lẽ ba mẹ Du Tử thấy rằng không lợi dụng Tiểu Mỹ được nhiều nên cuối cùng kiên quyết bắt con trai đưa cô gái đó về. Họ không giải thích được một người con gái chưa kết hôn nhưng đã ở với bạn trai đến

mấy năm liền như cô không quỳ xuống nhà họ để xin cưới mà còn đòi đi gặp người khác, còn người đàn ông nào cần đứa con gái như thế?

Để cô gái này “dừng ngựa trên bờ vực thẳm” trở lại làm “dâu hiền vợ thảo”, họ quyết định cho cô một cơ hội nữa. Đường nhiên với kiểu con dâu này, họ phải tốn không ít công sức để dạy dỗ mới dám cho bước vào cửa.

Với “trái tim nhân hậu”, họ quyết định bỏ qua chuyện cũ, phái con trai sắp đặt một bữa ăn rồi nói rõ mọi điểm lợi hại cho Tiểu Mỹ. Cho cô biết được mọi điều tốt xấu, vị trí mình đang đứng, như vậy cô mới ngoan ngoãn quy thuận và họ thu phục được con dâu.

Nhưng mọi việc đều nằm ngoài dự kiến.

Đầu tiên, Tiểu Mỹ không hề sợ hãi cúi đầu nhận lỗi như những đứa con dâu bình thường khác, lại còn dám mang bộ mặt kiêu căng trước mặt họ. Đã thế còn mang theo hai đứa bạn là Đường Đường và Văn Văn kiêu căng không kém đến. Kiểu này đúng là “gần mực thì đen.”

Tiếp nữa, sau khi được họ phân tích đúng sai, Tiểu Mỹ ngoài việc cúi đầu mỉm cười và rót trà vào tách, gần như không có biểu lộ gì khác.

Điều càng làm cho họ tức giận hơn nữa chính là việc đứa con gái này không có hộ khẩu ở Bắc Kinh. Điều này họ hoàn toàn không biết, hóa ra nó học hành rồi làm việc ở đây nhưng vẫn chưa có hộ khẩu thủ đô. Vậy giấc mộng lấy gái thủ đô của con trai họ tan thành bọt nước à?

Ba chồng tức giận chỉ thẳng vào mặt cô mắng: “Cô là đồ lừa đảo, không có hộ khẩu Bắc Kinh mà dám lừa gạt tình cảm con trai tôi bao năm.”

Tiểu Mỹ cười mỉm, “con trai bác biết lâu rồi, chẳng qua không nói cho hai bác thôi.”

Ba chồng quay sang nhìn anh con trai.

Anh con trai sượng sùng: “... ban đầu con cũng chẳng nghĩ nhiều thế đâu ạ. Con cũng không biết ba coi trọng vấn đề hộ khẩu thế, sợ Tiểu Mỹ làm ba mẹ phật ý nên không dám nói. Nhưng ba mẹ hãy nhìn những điểm tốt của cô ấy để che đi điểm này ạ.”

Văn Văn đưa mắt nhìn Du Tử rồi lại nghĩ đến anh chàng Vỹ của mình. Có lẽ anh cũng là một con người lương thiện nhưng do quá hiếu thuận nên mất cả chủ kiến, bị ép giữa trách nhiệm gia đình và tình yêu, cũng khó lòng cân bằng. Chỉ có một lựa chọn là chạy trốn thôi, anh là một người con ngoan nhưng tuyệt đối không phải người chồng tốt. Xem ra cô từ bỏ Vỹ là chuyện đúng. Và việc Tiểu Mỹ thôi Du Tử cũng là lựa chọn không tồi.

Ba chồng giận tím mặt, “giống làm sao được? Nó không phải là gái thủ đô mà mà dám ở với nó bao năm như vậy lại chẳng dạy dỗ được gì. Nó không có hộ khẩu thì sao lo ày và thằng em được? Đã chẳng lo cho nhà này được gì mà mà lại dám giấu, còn dám nuông chiều nó thế!”

Trên đời này làm gì có kiểu ba mẹ nói chuyện đạo lý như thế? Văn Văn vừa đồng tình với Du Tử vừa chỉ muốn xông vào tấn ột trận.

Tiểu Mỹ ấn Văn Văn ngồi xuống, lạnh nhạt nhìn mọi thứ đang xảy ra trước mắt, đợi ba chồng nói xong mới cười mỉm; “vậy không làm phiền các vị dùng bữa nữa, trước khi vào đây hóa đơn tôi đã thanh toán rồi. Bữa cơm này coi như mời hai vị tới Bắc Kinh.” Nói rồi cô kéo hai người bạn đi thẳng ra ngoài.

Đi ra ngoài bỗng Đường Đường nói: “Chết mình quên điện thoại ở trong rồi, để mình quay lại lấy.”

Hóa ra Đường Đường rất âm ức trong lòng, muốn thể hiện ấy người trong kia một chuyện.

Bước vào phòng, cô thấy bà già than thở: Biết nó trả hóa đơn thế này mình gọi nhiều món hơn cho bõ.

Đang mắng mỗ đứa con trai, hai ông bà nhìn thấy một người con gái đáng vẻ kiêu căng bước vào. Mẹ chồng đuổi thẳng người mặt biến sắc, “có phải nó hối hận rồi nhưng không chịu nhận nên bảo cô đến nhận tội thay cho không? Thôi đi nhé, cái loại con gái như nó Du Tử nhà tôi vợ được cả đống trên đường! Cô về bảo nó xem lại bản thân đi nhé, loại con dâu như thế chúng tôi không cần!”

Đường Đường cười ngọt ngào, “cháu để quên đồ, chắc là ở đây thôi...” Rồi nhìn bốn phía và bảo: “Chắc là nó không ở đây rồi.”

Ba chồng vỗ tay, “vậy cô ra ngoài!”

Cô càng ngọt ngào hơn, “không biết có phải Du Tử quên nói với hai bác không, ba mẹ Tiểu Mỹ đang định cư ở Australia, anh trai và chị dâu cô ấy cũng đang mở một công ty truyền thông bên đó, Tiểu Mỹ cũng có cổ phần ở đó. Hiện tại anh chị ấy định mở rộng đầu tư trong nước nên cô ấy không định cư nước ngoài nữa mà sớm muộn cũng mở công ty riêng thôi. Cô ấy đầy tiềm năng như vậy mà xem ra các bác suy nghĩ đơn giản quá...”

Hai ông bà già cứng đờ người ra.

Du Tử cũng đờ người, không kịp phản ứng, mãi mới lúng búng nói: “Mấy năm trước anh chị cô ấy đón ba mẹ sang Úc định cư, nhưng cô ấy không có ý định sang đó.”

Ông lão cúi thấp đầu nói: “Ba mẹ nó đang ở nước ngoài thì nó sớm muộn cũng đi thôi. Sao mà không nói ọi người biết?”

Du Tử im lặng. Một người đàn ông có lòng tự trọng sẽ chẳng bao giờ đi khoe khoang sự giàu có bên nhà vợ tương lai.

Đường Đường tiếp tục tươi cười như hoa: “Anh cô ấy còn có mấy nông trại và nhà máy sản xuất rượu nữa, đương nhiên cô ấy cũng có cổ phần ở đó... Ôi giỏi!”

“Này! Đường Đường, biết ngay cậu ở đây sinh chuyện mà.” Hai cô gái không biết quay lại từ bao giờ.

Tiểu Mỹ không bộc lộ cảm xúc gì, chỉ bảo, “đi thôi, bọn mình đi ăn gì đó.”

“Được thôi...” Đường Đường yếu điệu quay lại chào hai ông bà, “Tiểu Mỹ này, tài nghệ nấu nướng của cậu tốt thế, không muốn viết hay biên tập sách nữa thì ra nước ngoài mở nhà hàng Trung Quốc đi. Đảm bảo đắt khách!”

“Tiểu Mỹ à...” Hai ông bà cùng đồng loạt đứng dậy nhưng vẫn đứng tại chỗ như muốn nói điều gì.

Tiểu Mỹ không đáp.

“Du Tử con còn không nhanh...” Bà mẹ ra hiệu bảo con trai giữ cô lại.

Du Tử quay lại ba mẹ tráo trở của mình, rồi lại nhìn ánh mắt kỳ thị của ba cô gái, lặng lẽ cúi đầu rồi thở dài.

Bà mẹ chờ người đến mấy giây rồi mau mồm miệng, “có phải Tiểu Mỹ đang ở nhà cháu không? Không nên làm phiền nhà người ta thế, về nhà vẫn hơn, vừa ấm cúng lại hạnh phúc.”

Ông bố tiếp lời: “Ngày mai... à không bây giờ Du Tử dẫn bạn về lấy đồ đi. Chuyển về nhà chứ...”

Đường Đường vẫn giữ khuôn mặt ngọt ngào: “Tuần trước bọn cháu chuyển nhà rồi, không ở chỗ cũ nữa đâu, Du Tử cũng chưa đến bao giờ.”

Văn Văn nhìn mọi người, “Du Tử, anh cũng biết em rồi đấy, vốn xuất thân từ nhà võ. Anh mà động chạm đến bạn em thì em sẽ cho anh một chuồng, em từng tay không hạ năm tên cầm dao rồi đấy.”

Hai ông bà già nhìn nhau.

Đường Đường thấy Văn Văn cũng đang tung hứng với mình thì đắc ý lắm, ra đến cửa phòng bật điện thoại lên chụp hình: “Văn Văn nhớ nhé, đưa tấm hình này cho bảo vệ tòa nhà. Nói rằng nếu có ba người này đến làm loạn...”

Tiểu Mỹ dường như không chịu được nữa, không nói gì quay đầu bước đi.

Đường Đường sợ bạn mắng cho cái tội trêu quá đà liền kéo ngay Văn Văn đi luôn.

Đường Đường xuất thân từ một gia đình làm về chuyên ngành văn hóa ở Bắc Kinh. Ba cô là nhà sử học, do vậy cô không những được học hội họa còn được thừa hưởng khí chất lãng mạn của ba và sự nghiêm khắc về học thuật của mẹ.

Mẹ của Đường Đường đã từng xuất bản một cuốn sách ảnh về phục trang thời Tùy Đường ở chính nhà xuất bản của Văn Văn. Rất nhiều bức họa do chính tay ba cô vẽ, bởi vậy khi đó nhiều bộ phim truyền hình, điện ảnh lấy đề tài thời Tùy Đường đều lấy hình ảnh phục trang từ những hình vẽ của ông. Cũng bởi vậy quyển sách này của ba mẹ cô trở thành một trong những quyển bán chạy nhất đến mấy năm sau.

Căn cứ theo những hình vẽ đó, Đường Đường cũng tự tay may ba bộ trang phục theo hơi hướng đời Đường cho hai cô bạn gái với ống tay áo khá rộng, nhìn vô cùng gợi cảm.

Với một người tính cách thoải mái phóng khoáng như Văn Văn, Đường Đường thiết kế cho cô một bộ đi săn theo phong cách hồ phục, lại điểm thêm hình thêu cây kiếm đàn hương càng nổi bật hơn sự thoải mái.

Còn một người khí chất lãnh đạm như Tiểu Mỹ, Đường Đường may cho bạn một chiếc váy đen ngắn mặc kèm cùng áo màu trắng trong như nước. Khi gợn tay lên càng lộ vẻ thanh nhã quý phái.

Với mình, cô tự may một bộ váy bó sát hồ phục màu đỏ nhạt với cánh tay áo trong suốt.

Tuy là người lười làm việc nhà nhưng Đường Đường lại rất giỏi trong việc tạo ra bầu không khí vui vẻ

Nhưng Đường Đường là cô gái của tiểu giang hồ. Cứ mỗi đợt không có khách là nam giới đến thăm, cô liền kéo ngay hai người bạn của mình ra ngoài đi shopping.

Những cô gái tri thức thời hiện đại tuy trong lòng buồn bực nhưng không bao giờ có dũng khí chửi đổng. Khi áp lực lớn đè nặng cũng không có công cụ gì để giải tỏa. Họ phải làm thế nào?

Đường Đường vốn là người giỏi cầm đầu. Mỗi khi một trong ba cô có chuyện buồn, cô luôn là người thủ lĩnh đi giải sầu.

...

Ba cô gái luôn có cách để trút giận. Với cách này, đối với họ không chỉ độc đáo mà còn khá cách điệu.

Nhưng Lý Cường lại không nghĩ như vậy. Anh cho rằng ba cô gái sống chung một nhà nếu không tranh cãi nhau thì ít nhất cũng xảy bất đồng dù ít dù nhiều. Giữa nam giới với nhau khi sống chung cũng có những vụ giải quyết nhau trong bóng tối. Huống hồ là trong ba cô gái, có hai cô cùng ngành nhau, cô còn lại là nhà sáng tác, nhất định sẽ có những xung đột.

Có lẽ do Lý Cường không phải là con gái, nên không bao giờ hiểu được những tình cảm chị em sâu sắc. Anh chỉ nghĩ, con gái ở được với nhau chắc chỉ có những khoảng cô đơn vắng lặng.

Anh thậm chí không biết nên có lần lấy tờ giấy đỏ dán bên ngoài cửa của Văn Văn mang về. Nếu như không nhờ Đường Đường từ bi khuyên giải và sự lạnh lùng tỉnh táo can ngăn của Tiểu Mỹ thì Văn Văn sớm đã đưa anh vào bệnh viện rồi.

10. Chương 10: Thị Phi Một Đường Kẻ Giữa

Vẫn chưa kịp làm thì đã trôi qua. Đêm nay, chỉ còn một mình anh ngồi ăn năn, hối hận.

Vẫn chưa kịp nói thì cũng đã trôi qua. Đêm nay, chỉ còn một mình anh ngồi ngơ ngác.

Thiên trường địa cửu là gì? Vẫn chưa kịp suy nghĩ thì những lời thề xưa đã sụp đổ.

Sánh cùng thiên địa là gì? Vẫn chưa kịp ước hẹn thì sự mong chờ đã theo gió bay.

Nỗi đau đến không cách nào quay lại được nữa, anh đã đắm lao theo lao nên đành một mình gặm nhấm nỗi đau.

Đau đớn đến ân hận. Anh thất lạc cả linh hồn, chỉ còn nỗi cô đơn!

—“Không kịp”

Văn Văn và Lý Cường đang đi đi lại lại trong phòng.

Cô đưa mắt nhìn quanh phòng rồi hỏi: “Sao hôm qua không gọi điện cho em?”

Lý Cường đáp: “Anh tưởng nếu không gọi thì em cũng đến tìm anh.”

Cô quay đầu lại nhìn: “Không phải trước đây anh đều gọi điện hẹn em sao?”

“Nhưng em đã là vợ anh rồi, còn mất công gọi em nữa sao?”

Mặt cô bực mình: “Bánh đến tay không còn thơm ngon nữa phải không?”

Anh chỉ liếc mắt nhìn cô không đáp.

Văn Văn: “Thế khi nào thì chúng ta mới chia tay được?”

Anh thở dài một tiếng: “Xem ra em vội quá nhỉ?”

“Em không muốn diễn mãi thế này, mệt lắm rồi.”

“Anh thì sao? Thiếp cưới đã phát rồi, muốn ly hôn cũng phải để kết hôn xong đã chứ?”

Cô thở dài gật đầu: “Thế này nhé, chúng ta sẽ cố đến lễ tình nhân năm sau?”

Dưới ánh đèn vàng, mặt mỗi người đều quay đi một hướng.

Trong phim trường, âm thanh vô cùng náo nhiệt.

“Cắt!” Giọng Lý Cường vang lên tuyên bố kết thúc đoạn phim quảng cáo.

Đó là đoạn phim quảng cáo về một sản phẩm đồ hiệu trang phục trẻ nhỏ.

Diễn viên nhí là một bé gái rất xinh xắn.

Quay xong, bé hướng ngay mặt đến đám đông gọi lớn: “Ba, mẹ!”

Trong đám đông, một đôi vợ chồng trẻ bước ra. Bà mẹ trẻ giơ hai tay đón con, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

Đứng một bên, Lý Cường chăm chú nhìn mọi thứ, bắt đầu mơ màng.

Trong ảo giác, Lý Cường đang đứng trong lễ đường, sánh vai cô dâu Văn Văn cùng đi trên thảm đỏ tiến vào sân buổi lễ.

Trong ảo giác khác, anh và cô đang ngồi trên ghế dài ở công viên. Bên cạnh đó là một cô bé gái xinh xắn đang nô đùa trên bãi cỏ.

Anh bắt giác mỉm cười rồi cầm điện thoại lên ấn số: “Văn Văn, chúng mình kết hôn đi!”

...

...Năm đó, đây là lần đầu tiên anh cầu hôn cô.

Ai mà ngờ được, người đàn ông ba năm trước còn đang khao khát cuộc sống gia đình thì giờ đây muốn lấy hôn nhân giả để chiều lòng ba mẹ.

Anh còn yêu cô không? Còn sâu đậm không? Cô yêu anh bao nhiêu?

Anh không trả lời được. Sau mỗi tình đầu, bao nhiêu tình cảm thuần khiết liệu có vướng những tạp chất?

Nhưng anh không thể không thừa nhận, sau bao năm như thế, Văn Văn đã trở thành người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời anh, chỉ sau mẹ anh, thậm chí còn hơn hẳn Lăng Lăng.

Với Lăng Lăng, anh không chỉ một lần nói câu “anh yêu em”, còn đối với cô hình như chưa từng có cách nói tương tự như vậy. Và cô với anh cũng thế.

Câu chuyện tình của anh và cô, khi mới bắt đầu rất sôi nổi, đặc sắc, những hồi cao trào lần lượt trỗi dậy, nhưng không hề có sự dịu dàng đắm thắm, cũng không có cái gọi là rung động tâm can. Anh và cô, ngoài sự bất đồng thì cũng là tranh luận. Ban đầu hầu như đều do cô động chân động tay để kết thúc mọi chuyện, nhưng sau rồi cô cũng mệt mỏi đến chẳng muốn làm gì nữa.

Mối tình của họ không có sự lãng mạn và mãnh liệt của cuộc “tình bảy năm”, thực ra việc chia tay nhau là kết thúc đẹp nhất. Nhưng không ngờ họ lại bị Thượng đế đùa giỡn, trái tim hiểu rõ nhưng vẫn phải diễn trước mặt người khác, biết rõ đi đến cuối đường rồi nhưng vẫn gượng cười sống bước bên nhau.

Phòng biên tập nhà xuất bản.

Văn Văn ngậm bút rồi thở phào một tiếng, cái bút rơi tọt xuống, “kết hôn? Cậu ăn nhầm cái gì hả?”

Tiểu Mỹ dựa hẳn người vào ghế, mặt vẻ nửa khóc nửa cười.

Văn Văn thuận tay đẩy bạn một cái rồi nói chuyện với Lý Cường trong điện thoại giọng châm chọc: “Đàn ông các anh bây giờ đều tụ tập lại để muốn khùng bố hôn nhân hả? Người như vậy mà lại muốn kết hôn?”

Tiểu Mỹ kéo bạn sang một bên rồi nhẹ nhàng: “Đồng ý đi, để xem anh ta có hối hận hay không!”

Văn Văn liếc mắt nhìn bạn, rồi tiếp tục với cái điện thoại: “Được rồi! Kết hôn thì kết hôn, có gì chứ, em đồng ý!”

“A.” Phía đầu kia giọng Lý Cường hết sức ngạc nhiên, “em đồng ý một cách thoải mái như vậy sao?”

Tiểu Mỹ che miệng cười trộm.

Văn Văn có chút hờn giận, “anh sợ em đồng ý nên mới gọi điện thoại đến hỏi à. Nói cho anh hay, em chỉ đồng ý chứ không nói bao giờ kết hôn nhé!”

©STENT: www.luv-ebook

Trong trường quay, mọi người đã đi hết, chỉ còn lại chị lao công đang quét dọn.

“VẬY...” Lý Cường liếc mắt nhìn xuống đồng hồ trên mặt đất, “coi như em đã tạm thời đồng ý rồi nhé!”

Lưu Đầu Nhi bước từ đằng sau vỗ vào vai Lý Cường một cái, ngữ khí có phần đùa cợt còn ánh mắt ánh lên sự ngưỡng mộ, “Ồi trời, hóa ra đang quần lầy nhau à?”

Lý Cường vội nói: “Sếp tìm anh, như vậy nhé.”

Anh tắt ngay điện thoại, quay đầu lại nhìn Đầu Nhi, “anh vẫn còn ở đây ạ?”

Đầu Nhi phẩy tay, “Ừ, đàn bà con gái rắc rối lắm.”

Văn Văn chờ người ra tại chỗ.

Tiểu Mỹ ngồi gần đó, quay ra chọc bạn.

Văn Văn quay đầu nhìn ra bên ngoài, không để ý đến bạn.

“Sao vậy? Cậu bị thu phục rồi hả? Thế hoa hồng đâu? Nhẫn cưới đâu?”

Văn Văn vẫn nghiêm mặt không nói.

“Anh ấy ước hẹn cậu rồi à?”

Cô im lặng gật đầu.

“Đấy! Cậu xem, đàn ông chỉ cần tình yêu chứ không muốn hôn nhân đâu.”

Văn Văn không nói một tiếng nào.

“Do vậy, thấy cậu đồng ý thoải mái như vậy nhất định anh ta sẽ bắt đầu coi cậu là của riêng, không chừng còn thấy có chút hối hận nữa ấy chứ.”

Văn Văn nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên mình không ung dung tự tại như cậu được!”

Tiểu Mỹ vẻ mặt rất đắc ý, “đương nhiên! Nhìn mình này, mới chia tay Du Tử được một thời gian đã tự do thế đấy. Kết hôn là gì chứ? Cậu phải hầu hạ anh ta; nhưng anh ta thấy không vừa ý. Mình thấy sau khi chia tay với Du Tử, ít nhất còn sống thêm được hơn chục năm nữa!”

Văn Văn với lấy cái bút, cúi đầu không nói gì.

“Tối nay hai người không hẹn hò gì chứ? Đi thôi! Mình cùng làm một chuyến Happy với cả Đường Đường nữa.”

Văn Văn với lấy cái túi: “Được thôi!”

Từ sau khi chia tay bạn trai, Tiểu Mỹ thoải mái, vui vẻ lên nhiều, không vì mấy chuyện nhỏ nhặt hàng ngày mà bức mình nữa. Nhìn cô cũng tự nhiên sáng khoái hẳn.

Ba cô gái khi sống cùng nhau cũng dần dần học cách thích nghi lẫn nhau. Trò chơi của ba người diễn cũng mỗi lúc một đạt hơn.

Sau khi chia tay với Du Tử, Tiểu Mỹ quen với một người làm ở lĩnh vực âm nhạc tên là Phong Phong. Hai người bắt đầu một cuộc tình mới.

Có lẽ do trước đây, khi chuẩn bị bước vào giai đoạn hôn nhân nhưng đã thất bại thảm hại khiến cho Tiểu Mỹ luôn băn khoăn về chuyện này. Cũng bởi vậy giữa cô và Phong Phong chưa từng đề cập đến vấn đề cuộc sống gia đình.

Có lẽ Phong Phong là người thuộc thể giới âm nhạc nên cũng không phải tuýp người thuộc về cuộc sống gia đình. Anh không vội vàng kết hôn nên rất hợp với Tiểu Mỹ.

Nhưng Văn Văn không thích Phong Phong, không có nguyên nhân gì, chỉ là trực giác con gái thôi.

Sau này mới chứng minh được trực giác của người phụ nữ thực sự rất chuẩn.

Trời đã vào đêm.

Lý Cường đang ngồi ở nhà một mình, đột nhiên nhớ ra mai đi cầu hôn một người nên trong lòng bồn chồn lo lắng, anh với tay lấy điện thoại.

Không ai nhắc máy, Tiểu Mỹ và Đường Đường đi đâu cả rồi?

Đành gọi di động vậy.

“Yêu anh hận anh...” Nhạc chuông bên kia vang lên, được một lúc thì có người nghe máy.

Phía bên kia, người nói có vẻ đã ngà ngà say.

“Ai đấy?” Văn Văn không nhận ra giọng anh.

“Anh là Lý Cường đây.” Anh cố nhín giận.

“Ồ...”

“Em đang ở đâu vậy?”

Cô cười khúc khích trả lời, “ba bọn em đang đi cùng nhau, anh yên tâm đi, em khó chịu quá...”

Không hiểu sao khi nghe cô nói đang khó chịu khiến anh thấy xót xa, nhưng lại nói bằng giọng tỏ ra không chút quan tâm, “đáng đời, ai bảo em uống lắm vào. Tưởng mình uống tốt lắm hả. Mai mà đau đầu thì tự chịu đấy.”

“Chuyện gì đến anh?” Cô không vui.

“Văn Văn, chiều mai cậu có định đi xử lý không đấy?” Giọng của Tiểu Mỹ vọng lại, lại là cái cô Tiểu Mỹ này!

Lý Cường nhíu mày, “mai em đi xử lý cái gì?”

”Trẻ con...” Cô nói dài giọng rồi điện thoại đột nhiên ngưng bật.

Lý Cường hoảng sợ tột cùng.

Thảo nào mấy hôm nay cô nói người khó chịu suốt, lại còn luôn miệng muốn ăn đồ chua nữa.

Cô ấy có thai rồi sao? Đã có thai lại còn đi uống rượu nữa? Nhưng hơn nữa, chưa thềm nói chuyện hay thương lượng gì với anh đã định đi phá thai sao?

Nói đến đứa con, anh chợt nhớ đến những ảo giác ban ngày của mình, nhớ đến bé gái xinh xắn quay đoạn quảng cáo ban nãy, rồi cả cảm giác ấm áp đó. Anh cũng đã hai tám tuổi rồi, là tuổi đẹp nhất để kết hôn và sinh con. Nếu anh và cô kết hôn rồi sinh con, anh sẽ là người cha hạnh phúc. Cho dù cô có đánh anh cả ngày cũng chẳng vấn đề gì cả.

Cái ảo giác chết tiệt lại ập đến!

Khi ấy thậm chí anh còn nghĩ rằng đứa con nhất định là con gái, tính tình phóng khoáng thoải mái và văn võ song toàn như Văn Văn. Đúng vậy, anh luôn nghĩ mình là người dí dỏm hài hước, cho dù Văn Văn luôn hành hung lý do này của anh. Đây cũng chính là nguyên nhân dẫn đến cuộc chia tay của anh với Lăng Lăng.

Con gái thì nên đặt tên là gì đây?

Một cảm giác lạnh sống lưng chợt đến. Anh nhớ ra mai Văn Văn sẽ bỏ đi đứa con – đứa con của anh.

Con ơi là con, không thể bị bỏ đi vô cớ như vậy được.

Văn Văn đang ở đâu?

Cơn hoang mang ập đến, anh chạy ra ngoài cửa. Anh phải đến nhà Đường Đường, đợi ba người kia về mới thôi.

Văn Văn thoáng nhìn thấy có một bé gái khoảng hai ba tuổi đứng cách cô không xa bỗng ngã xuống đất.

Ai mà vô trách nhiệm đến thế? Còn mang cả con đến quán rượu thế này? Từ nhỏ đã bị nhiễm những tập xấu này thì lớn làm sao? Là cha mẹ mà ngay cả những kiến thức sơ đẳng nhất thế này cũng không biết sao?

Văn Văn trong lòng rất bức bối, bước đến nâng đứa bé dậy rồi nhìn điện thoại của mình thì không biết đã hết pin từ bao giờ.

Cô nhớ lại xem vừa nói chuyện gì với anh. Quên mất rồi. Anh với cô ngoài chuyện đấu võ miệng hàng ngày ra thì cũng chẳng có chuyện gì to tát.

Cô nhét điện thoại vào túi rồi chẳng để ý gì nữa.

Quán bar này là do hội bạn của Đường Đường mở ra. Cũng mới mở nên các cô đến ủng hộ. Hôm đó cũng có sự góp mặt của Phong Phong.

Họ đã uống quá say đến nỗi chủ quán không dám cho về, còn bảo nhân viên phục vụ đưa họ vào một căn phòng nhỏ, rồi đắp lên người một chiếc chăn nhỏ.

Sao Văn Văn không chịu kết hôn? Sao cô không nói cho anh biết đã mang thai? Sao không nói cho anh mà đã tự ý muốn bỏ đứa con đi?

Cho dù anh không phải là người yêu hoàn hảo nhưng anh nguyện muốn làm một người chồng tốt. Hơn nữa, hôm nay anh thật lòng muốn cầu hôn cô, nhưng người con gái này lại lấy cái ngày quan trọng này thành thời điểm để bỏ đi đứa con. Anh thật kém cỏi, để người con gái của mình phải sợ hãi. Chẳng lẽ anh kém đến mức độ cô không muốn nói với anh về sự hiện diện của đứa con giữa hai người sao?

Lý Cường co quắp dưới nhà của Đường Đường, anh vừa bắn khoăn vừa nghĩ nhiều điều vẩn vơ.

Nếu được, anh nguyện muốn chung sống cùng cô. Cho dù sau này ngày nào cũng bị cô thượng chân thượng tay. Nếu Văn Văn chịu đồng ý lấy anh và sinh ra một bé gái, nhất định con anh sẽ là đứa trẻ hạnh phúc nhất.

Nhưng không hiểu ba cô gái đã đi đâu? Nhất là Tiểu Mỹ, người luôn khiến người khác bị tụt hứng, lúc nào cũng thích tương phản với người khác. Việc bỏ đứa con của Văn Văn phải chăng chính là chủ ý ngu xuẩn của Tiểu Mỹ?

Lý Cường càng đợi càng không thấy người đâu, càng đợi càng thấy lòng như lửa đốt, suy nghĩ lung tung cả lên.

Trời sáng dần, anh đợi dưới nhà của Đường Đường cũng đến hơn 6 tiếng.

Hôm nay là thứ bảy, cô ấy nhất định không đến nhà xuất bản. Vậy sau khi tỉnh lại là đến thẳng bệnh viện luôn sao?

Anh gọi điện thoại nhưng vẫn không nghe máy.

Con ơi là con, ba nhất định phải tìm cách để giữ con lại.

Anh bước đi dưới ánh mặt trời, bước qua mấy cửa hiệu, trong đầu trống rỗng còn lòng thì hoang mang.

Đột nhiên điện thoại reo lên, anh ấn nút nghe và vội vàng nói, “Văn Văn cuối cùng em cũng chịu nhớ ra anh”, thì đầu bên kia là tiếng mẹ anh: “Tý con nhớ mua vịt quay về nhé, trưa nay ba mẹ Văn Văn đến ăn cơm.”

Ba mẹ cô đến ăn cơm?

Tắt điện thoại, anh chợt thấy lòng như mở cờ, tìm được vị cứu tinh rồi.

Đúng vậy, làm gì có bậc cha mẹ nào không muốn con sớm kết hôn rồi sinh cháu? Cha mẹ nào muốn con bỏ giọt máu của mình đi?

Anh sẽ đến nhận lỗi với ba mẹ cô rồi xin phép được cưới luôn. Bậc phụ huynh hai nhà mấy năm nay tình cảm rất thân mật, luôn mong cô và anh sớm thành thân. Nếu bây giờ anh nói muốn cưới, chắc ba mẹ hai nhà nhất định sẽ giúp lo liệu mọi chuyện, phải nhanh chóng làm luôn trước khi bụng cô bị lộ.

Nghĩ đến đó, trong lòng anh thấy vui phơi phới. Tiểu Mỹ nói chiều Văn Văn sẽ đi giải quyết, vậy anh phải ngay trong sáng nay đến nói rõ mọi chuyện với ba mẹ Văn Văn. Có sự lộ diện của ba mẹ, anh tin cô không dám làm liều. Nghĩ đến việc cuối cùng đã tìm được cách trị người con gái này, anh thấy đắc ý vô cùng.

Anh gạt vội cơn buồn ngủ ra khỏi đầu, gọi ngay một chiếc taxi.

“Ôi Minh Hà bà đến rồi à. Cháu Văn Văn không đi cùng ông bà sao?” Mẹ anh tươi cười tiếp đón ông bà thông gia tương lai.

“Vâng, cháu nó bảo chúng tôi đến trước. Buổi tối nó sẽ qua, sẵn tiện mua ít thức ăn bên ngoài.”

Mẹ anh bưng chén trà cho khách, “cháu Cường nhà tôi mồm mép ba hoa, tính tình đáng ghét lắm, cháu Văn Văn nhiều khi phải lượng thứ cho.”

“Đâu có!” Mẹ Văn Văn cũng khách sáo, “tính Văn Văn nhà tôi nóng nảy, hơi một tí thích động chân động tay, cháu Cường cũng phải chịu khổ đấy!”

Mẹ anh vội tiếp lời: “Đâu có, cháu Văn Văn tính khí khảng khái bộc trực, tôi nhìn là thích lắm. Tôi thấy cháu nó cũng mến Cường nhà tôi lắm.”

Mẹ cô cố ý làm vẻ mặt ngạc nhiên, “điều này bà cũng nhìn thấy ư?”

Mẹ anh cười, “đấy bà xem, Cường thì tính y như ba nó vậy, con gái bình thường chắc cũng bị tức mà bỏ đi mất. Lãng Lãng năm ấy cũng vì thế là bỏ đấy. Tôi với ba cháu đã đấu miệng với nhau cả nửa đời người rồi. Tính con trai còn tệ hơn cả ba nó, tôi làm mẹ có gì mà không biết chứ?”

Mẹ cô bảo: “Cháu Cường bộc trực thẳng thắn, không thích nịnh hót xun xoe, cũng là điểm tốt!”

Mẹ anh cười, “tính nó như vậy bị Văn Văn đánh ấy lần tôi thấy cũng nên. Nhưng mà...”

“Nhưng sao bà?” Mẹ cô hỏi lại.

Mẹ anh nói: “Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt nó có vết bầm dập gì, chúng tỏ một điều Văn Văn yêu quý nó. Dạy dỗ thì dạy dỗ nhưng vẫn thể diện cho con trai, không bao giờ đánh vào mặt. Đây bà xem, cháu Văn Văn tinh tế đến thế.”

Ba anh ngồi cạnh còn vỗ nhẹ vào vai vợ, “những người hiểu chuyện thì biết là bà đang khen con dâu tương lai, còn không hiểu chuyện tưởng bà nói móc nó!”

Mẹ cô lúng túng không biết làm thế nào, “gì thì nói chứ động chân động tay như thế là không tốt, để tôi về nói với nó.”

Mẹ anh lườm ba anh một cái, “tôi nói là thật lòng. Người đàn ông tốt cũng do người phụ nữ giáo dục mà nên. Ông thì tôi chẳng bảo ban gì rồi, còn Văn Văn bảo ban bạn trai cũng là điều tốt. Mommé con trai mình tôi biết lắm rồi, có điều gì qua mommé nó lại không thay đổi đâu.”

Ba anh cười, “nhưng nghe ra chẳng giống như bà đang khen Văn Văn gì vậy?”

“Sao mà lại không khen?” Mẹ anh trừng mắt nhìn ba anh, “con gái nhà người ta đánh người, nhưng không đánh vào mặt, tốt như thế còn gì. Đúng là một cô gái chu đáo biết suy nghĩ!”

“Ha ha...” Ba mẹ hai bên cùng cười lớn.

Lý Cường cầm túi vịt quay đẩy cửa bước vào. Trong nhà vang lên tiếng cười nghe rất ấm áp vui vẻ.

Tuy vậy anh không dám cười.

Mẹ anh đón lấy túi vịt rồi bước vào bếp.

Anh đứng trước mặt ba mẹ Văn Văn, mặt hơi đỏ ra.

Mẹ cô hình như thấy có điều gì lạ lùng, ngẩng đầu lên nhìn con rể tương lai đang trong bộ dạng mặt mỗ rồi hỏi: “Cháu làm sao đấy?”

Ba anh nhủ thầm: “Sao con lại nhìn mẹ vợ thế, không lịch sự gì cả.”

Bị nhắc nhở, anh như chợt tỉnh rồi quỳ xuống trước mặt ba mẹ vợ.

Ba mẹ cô không hiểu đưa mắt nhìn nhau.

Mẹ anh từ bếp đi ra, nhìn thấy cảnh tượng đó bèn vội vàng kéo anh dậy: “Con làm sao thế?”

Anh cúi đầu, hít một hơi dài rồi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt mẹ vợ rồi kiên quyết nói: “Thưa bác, hãy cho phép con và Văn Văn lấy nhau đi ạ. Nếu cô ấy đồng ý thì hàng ngày cho dù con có bị cô ấy đánh cũng chịu, đương nhiên không được đánh vào mặt!”

Mẹ cô hơi đỏ ra rồi cũng tỉnh lại, vội vàng chạy lại cùng mẹ anh kéo anh dậy, “người để cháu quỳ gối kết hôn là Văn Văn cơ. Hơn nữa nếu nó dám ngày nào cũng đánh cháu thì để bác về dạy bảo lại nó.”

Anh gạt tay hai bà ra, “bác không cho phép thì cháu cũng không đứng dậy đâu?”

“Chuyện này phải để thanh niên bọn cháu quyết định chứ.” Mẹ cô cười. “Đến thế kỷ 21 rồi còn chuyện ba mẹ quyết định hôn ước cho con đâu.”

“Nhưng chuyện này không tìm hai bác không được! Hôm qua cháu gọi điện cầu hôn cô ấy nhưng cô ấy vẫn chưa chính thức đồng ý.”

Mẹ anh cười, “ngốc quá, vậy con phải tiếp tục cầu hôn chứ! Lại còn gọi điện cầu hôn nữa, chẳng lãng mạn gì cả, chẳng con cái nhà nào đồng ý đâu? Cầu hôn mà chẳng hoa chẳng nhẫn, thiếu cả thành ý nữa.”

“Không kịp đâu, để hai bác ra tay giúp đỡ!”

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh, hai người đoán có chuyện gì không bình thường. Mẹ cô kéo tay anh dậy một lần nữa, “cháu đứng dậy đi? Có chuyện gì từ từ nói?”

Anh đứng dậy nhưng vẫn cúi đầu.

Mẹ cô hỏi: “Bọn con có chuyện gì à?”

Anh vẫn cúi đầu không dám nhìn ai, “hôm qua cháu gọi điện cho cô ấy để cầu hôn nhưng tối qua cô ấy nói sẽ cùng Tiểu Mỹ đi bỏ đứa con trong bụng.”

Mẹ anh không kịp phản ứng: “Bỏ con?”

Giọng anh mỗi lúc một nhỏ hơn, “gần đây cô ấy nói sức khỏe không tốt lắm, mấy ngày trước đi shopping cùng nhau, cô ấy vào quán gọi ly trà chanh, loại chua đặc biệt. Ban đầu cháu cũng chỉ nghĩ chắc khẩu vị cô ấy không tốt, ai ngờ đâu tối qua gọi điện bảo là hôm nay sẽ đi giải quyết.”

Lúc ấy cả căn phòng lặng ngắt như tờ.

Hồi lâu, Lý Cường cúi đầu nói tiếp: “Cháu biết tính khí mình không tốt nhưng tình cảm dành cho cô ấy là thật lòng. Cháu muốn chịu trách nhiệm nên muốn kết hôn với cô ấy, nhưng cô ấy nói chiều nay sẽ đi giải quyết đứa con rồi. Cháu gọi mãi mà cô ấy không chịu nghe điện, không biết giờ đang ở đâu nữa nên cháu xin hai bác hãy giúp cháu.. Thực sự cháu muốn chịu trách nhiệm làm một người cha và có cơ hội làm một người chồng tốt.”

Mẹ anh chờ người, cho luôn anh một cái bạt tai.

Anh không né người, chỗ vừa bị tát đang sưng đỏ dần lên.

Mẹ cô vội chạy lại kéo tay mẹ anh, “đừng đánh cháu nó thế, bọn nó cũng đã trưởng thành cả rồi. Chuyện này không phải một cái bạt tai là giải quyết được phải không?”

Mẹ anh mắng mỏ: “Con trai ngoan giỏi giang mà lại dám làm bụng con bé to lên như vậy. Rồi đối xử với nó thế nào khiến nó muốn bỏ thai đi? Mà đúng là...”

Anh ngập ngừng đáp: “Con có làm cô ấy tức giận đâu...”

Mẹ anh muốn cho thêm một cái tát nữa nhưng được mẹ cô giữ lại rồi tiếp tục mắng: “Mày không làm nó tức thì sao lại khiến nó thất vọng đến vậy? Nó không nói gì với mày đã tự quyết định đi bỏ thai sao? Mày thế này làm mẹ chẳng còn mặt mũi nào với bên thông gia nữa.” Nói xong bà gục đầu xuống vai mẹ cô bắt đầu nức nở.

Mẹ cô định thần lại, vỗ về bà bạn rồi quay sang hỏi Lý Cường: “Cháu nói hôm qua Văn Văn đi cùng với Tiểu Mỹ sao?”

Anh vâng một tiếng và gật đầu.

“Tiểu Mỹ còn nói hai đứa nó chiều nay đi giải quyết à?”

“Vâng ạ.”

“Vậy thì được rồi, bây giờ nó nhất định đang ở cùng Tiểu Mỹ. Không gọi được cho nó thì gọi ngay cho Tiểu Mỹ đi.”

“Nhanh lên!” Anh như thức tỉnh, vội vàng ấn số của Tiểu Mỹ

“Tiểu Mỹ, anh đây, Văn Văn có đó không?”

“Văn Văn... Lý Cường tìm cậu này...”

Mẹ cô nghe thấy vội kéo lấy ngay điện thoại: “Con đang ở đâu? Đi giải quyết à? Chỗ nào? Sân chơi bowling sao?”

Nghe thấy mấy từ “bowling”, “đánh bóng”, khuôn mặt năm người trong phòng mới dần ra.

Mẹ cô: “Bây giờ con không phù hợp với những nơi vận động mạnh như thế đâu, về ngay nhà ẹ. Không, con đến nhà Lý Cường đi.”

Mẹ anh chấp hai tay vào nhau trong tư thế cầu trời phù hộ, khuôn mặt dần dần dần ra nụ cười.

Mẹ cô: “Đã nói con không phù hợp vận động mạnh nữa đâu. Sao kiến thức sơ đẳng như thế mà cũng không biết nhỉ? Về nhà ngay cho tôi!”

Ba anh đến bên con trai dạn dò, “tranh thủ còn thời gian đi mua hoa và nhắn đi, lần này phải thật thành ý vào!”

Anh vâng dạ rồi đi nhanh ra cửa.

Mẹ cô vẫn tiếp tục nói qua điện thoại: “Bây giờ cô về đây ngay cho tôi. Đúng rồi đấy, hai nhà đang bàn chuyện cưới xin cho hai đứa!”

“Cái gì cơ? Cưới ă?” Nghe xong cô không khỏi giật thót một cái, nhét vội điện thoại trả cho Tiểu Mỹ rồi vùng chạy.

11. Chương 11: Đá Và Chân

Gặp nhau thoáng qua, tình yêu lần thứ hai vội vàng. Giấu trong đêm để quên đi nỗi đau, cạn một ly thưởng ỉnh đã khoan dung.

Nhẹ nhàng băng quơ, những chuyện cũ như gió thổi? Bóng đêm quá nặng nề, cười một tiếng, để chúc ỉnh đã bước đi nhẹ nhàng!

Thờ ơ lạnh nhạt, tang thương thông dong qua đi. Bóng đêm phụ họa với câu chuyện mỗi một, thở dài một tiếng, tự khen mình chưa từng phóng túng.

Bóng đêm khôn cùng, vốn tưởng nghĩ đến người sẽ phát điên, yêu đến cuồng nhiệt còn đau không chịu nổi.

Những tưởng đêm nay sẽ nghĩ thông suốt, chỉ có chính mình hiểu, không được người mình yêu quan tâm, lại phải trả giá quá nhiều?

—“Mèo khen mèo dài đuôi”

Trời bắt đầu hoàng hôn cũng là lúc tan giờ làm việc.

Người đồng nghiệp bên cạnh quay sang chào Lý Cường: “Đến giờ về rồi vẫn chưa về sao?”

Anh ừ một tiếng và bảo, “... còn phần này nữa chưa được sắp xếp.”

Bước đến cửa, anh thấy Lưu Đầu Nhi đang nói chuyện điện thoại.

Sếp anh nói: “Ba anh bị viêm khớp, mai dẫn ông đi khám bệnh xem nhé.”

Điện thoại vọng lại giọng của một phụ nữ, đó là Nhã người vợ thứ hai của sếp. Nhã nói trong điện thoại: “Mai em không có thời gian đâu, còn phải làm thêm giờ nữa.”

Giọng sếp nghe không vui: “Mai là thứ bảy mà, chỗ em không phải được nghỉ hai ngày cuối tuần sao?”

“Mai không phải anh cũng được nghỉ sao? Đó không phải là ba anh sao? Sao em phải đưa đi?”

Đầu Nhi cau hăn mày lại, gõ bút mạnh vào điện thoại, “em nói gì thế. Cưới em về không phải để hiếu thuận với ba mẹ anh sao?”

Nhã cười nhạt: “Xem anh nói kìa? Có phải em không có ba mẹ đâu, đương nhiên em phải hiếu thuận với ba mẹ em rồi, còn ba mẹ anh anh phải có trách nhiệm? Đó là luật của quốc gia, còn muốn em đối xử tốt với ba mẹ anh phải xem anh cư xử với em thế nào đã!”

Đầu Nhi vứt toẹt cái bút xuống đất, đứng hăn dậy và hét lên: “Cô là loại đàn bà ích kỷ!”

Nhã dè biiu: “Anh không ích kỷ chắc? Ba mẹ mình không lo còn mong đợi con dâu hiếu thảo nữa sao? Nói cho anh hay, nể tình vợ chồng nên em đối xử lịch sự với họ. Nhưng họ không phải ba mẹ ruột của em, bắt em hiếu thuận như nhà đẻ thì không có chuyện đó đâu.”

Đầu Nhi tiến gần vào bàn hơn và hét lớn: “Cô ăn nói chẳng vào tai gì cả.”

Nhã cười nhạt và tiếp tục nói: “Ai đã từng nói với người khác câu này. Nắm được phụ nữ trong tay thì còn đối xử tốt với nhau phụ nhau mầu làm gì? Anh nói về ba mẹ tôi như thế, tưởng tôi không biết chắc. Dù sao thì tôi cũng đối xử tôn trọng ba mẹ anh rồi. Ngày xưa ba mẹ chồng cũ cũng từng phải khen ngợi tôi mấy câu, còn anh thì sao?”

Đầu Nhi nghe xong thì như quả bóng căng bị châm thủng, ngồi thụp xuống ghế.

“Còn khách hàng đang chờ tôi, tôi tắt điện thoại đây.” Nói rồi điện thoại chỉ còn mấy tiếng tút dài.

Bên ngoài cửa, Lý Cường nghe rõ cuộc nói chuyện, nhân lúc chưa bị phát hiện ra, anh lùi lại mấy bước và đi thẳng.

“Hôn sự?” Sao ba mẹ lại giống như Lý Cường vậy nhỉ? Hay là bị trúng độc ở đâu rồi?

Trong lòng như lửa đốt, cô vội vàng chạy đến nhà anh.

Một thế giới đại chiến đang hiện ra trước mắt.

Cô đẩy cửa bước vào phòng, căn phòng im phăng phắc dường như chỉ đợi một mình cô.

Không biết làm sao, cô quay sang nhìn Lý Cường thì thấy đối phương đang tay ôm bó hoa cùng một hộp nhỏ.

Nghe anh tóm tắt lại một hồi nhưng cô vẫn mù mờ chưa hiểu. Điều cô thấy khó hiểu nhất là làm sao cô lại có bầu? Lại còn chuyện lên đi phá thai nữa chứ?

“Anh có sao không vậy? Đã bao giờ em nói đến chuyện có thai với anh chưa?”

“Không phải tối qua em nói thấy người khó chịu sao?”

“Em uống nhiều quá được chưa?”

“Em còn nói chiều nay sẽ đi giải quyết.”

“Anh đúng là lỗ tai Trư Bát Giới? Anh nghe ở đâu chuyện em đi phá thai đấy? Có thai cũng không bao giờ em đi phá, em tự nuôi con mà không có anh cũng được!”

“Thế chuyện tối qua em nói đi phá thai là gì?”

“Hôm nay, em và Tiểu Mỹ, Đường Đường về nhà thay quần áo, sau đó hẹn đi chơi bowling. Hẹn cả Bình Tử, Phong Phong đi cùng nữa. Anh có sao không vậy? Thấy em có thai bao giờ? Làm hủy hoại cả danh dự của em nữa chứ, sợ người ngoài không biết à?”

“Nhưng hôm qua rõ ràng là...”

“Rõ cái đầu anh ấy?”

“Mấy hôm trước em còn nói khó chịu, rồi uống cả một cốc trà chanh chua gắt.”

“Là hôm đó em không ngủ được, em muốn kéo anh ra ngoài hóng gió. Em khó chịu không phải do anh cả sao!”

Lý Cường thấy đầu óc hỗn loạn, lại được cả tối hôm trước không ngủ nên thấy người rất khó chịu, anh vứt luôn cả hoa và nhả vào lòng cô: “Vậy anh không có trách nhiệm gì nữa, tránh để ba mẹ nói này nói nọ. Cuộc hôn nhân này em thích thì lấy.”

Cô cúi đầu nhìn bó hoa hồng lộn xộn trong lòng thì buông luôn tay ra, bó hoa rơi xuống đất.

“Em không nói sẽ lấy anh, anh cũng đỡ phải nghĩ!”

“Em là con gái kiêu gì vậy, mới hôm qua còn đồng ý lấy!”

“Nhưng em thấy đầu óc anh đúng là có vấn đề rồi, tự nhiên mọc ra ý nghĩ em có bầu. Lấy anh rồi để ngày nào em cũng phải ở với người có vấn đề à?”

“Em ăn nói hung bạo như vậy, em có được mấy gã chịu lấy em chứ?”

“Anh cũng chẳng phải là của hiếm!” Cô tức giận gạt anh ra, khiến Lý Cường loạng choạng.

Mẹ cô thấy vậy thì cuống lên, tiến đến bên con gái. Cô chưa kịp phản ứng thì đã bị mẹ khóa chặt tay về phía sau.

Mẹ anh nói nhỏ vào tai mẹ cô: “Chúng ta ra ngoài thôi. Bọn nó cãi nhau là không có người xem cũng chán, rồi lại thôi luôn đấy.”

Mẹ cô ngẩng thấy cũng đúng. Hai người khi đang cãi nhau chỉ cần nhiều người nhìn sẽ cãi nhau hăng hơn, thậm chí xông vào đánh nhau. Xem ra Vương Khả cũng tích lũy được không ít những kinh nghiệm sống.

Thế là mấy bậc phụ huynh cùng đi khỏi phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại ba cô và ba anh, mỗi người đang cầm một tách trà. Chuyện đôi trẻ cãi nhau đối với họ như mưa gió ngoài cửa sổ vậy, dường như chẳng liên quan gì đến họ.

Sau cùng hai nhà đã có một thói quen, mỗi khi hai con cãi cọ trước mặt họ thì bất luận ai đúng ai sai thế nào, gái về phòng nói chuyện riêng, trai đi uống trà đánh cờ.

Tiểu Mỹ ngồi tựa vào ghế hỏi, “lại hẹn hò với hán rồi à?”

Văn Văn vừa thu dọn vừa lắc đầu, “đâu có.”

Tiểu Mỹ vỗ vai bạn, “thế là đúng, cho dù hai người có đăng ký kết hôn rồi nhưng vẫn có thể sống cuộc sống riêng của mình chứ. Đi nào, kiếm cái gì nhét bụng thôi!”

Cô ngẩng đầu lên thờ ơ: “Ai mời chứ?”

Tiểu Mỹ gật gù có chút đắc ý: “Đương nhiên là đại ca Bình Tử của chúng ta rồi. Anh ấy mời mình đi ăn cua đấy, đi thôi?”

Văn Văn ngừng tay, do dự đứng lên.

Tiểu Mỹ đẩy cô một cái: “Lại còn không nhanh lên, không có thời gian đâu.”

Đường Đường từng nói, may mà là Văn Văn mới đối phó được tên lẻo mép như Lý Cường. Chứ là cô chắc phát điên mất.

Tiểu Mỹ lại nói: “Giết một vạn, tự tổn thất tám nghìn!”

Đúng thế, đánh mình còn thấy đau nữa là huống hồ Lý Cường không phải là người xấu. Ngoài việc hơi đánh đá một chút, bạn gần như không tìm được điểm xấu của anh, nhưng chính tật xấu này cũng dễ khiến bạn phải phát điên.

Văn Văn bắt đầu thấy lười biếng, không muốn động thủ nữa. Nếu anh nói những lời không hay ho gì, cô chỉ còn một việc duy nhất là quay người bước đi.

Bình Tử cũng làm việc ở nhà xuất bản của cô, Tiểu Mỹ chịu trách nhiệm biên tập. Hai năm gần đây, anh đúng là khổ tận cam lai, vậy hãy quên mọi điều phiền muộn đi để đi chơi cùng Bình Tử và Phong Phong.

Lưu Đầu Nhi vội vàng bước đến và hỏi: “Anh vẫn chưa về hả?”

Lý Cường lười biếng vươn vai một cái rồi đứng lên, “em vừa làm tờ khai theo chỉ định của sếp, cũng định đi bây giờ đây. Định để hôm khác tìm sếp nhờ ký cho nhưng hóa ra sếp vẫn chưa đi.”

Đầu Nhi nhìn tờ khai rồi lấy bút trong tay Lý Cường ký luôn.

“Hôm nay cuối tuần mà cậu không hẹn hò gì cô ấy à?”

“Cô ấy không gọi điện cho em nên coi như cô ấy đang cho em nghỉ phép.”

Đầu Nhi lắc đầu, “bây giờ phụ nữ đều như vậy sao? Đều là người một nhà rồi mà cả ngày như con ngựa thoát cương.”

Lý Cường im lặng không nói.

Đầu Nhi vỗ vai anh, “đi thôi, chúng ta làm một chén.”

Lý Cường nghĩ: Phải chăng một khi phụ nữ hợp ý với ai đó thì ngay cả những chuyện tốt xấu của họ cũng không còn nữa. Như ba mẹ anh chẳng hạn.

Hai bà mẹ của hai nhà vốn là bạn thân cũ thời học sinh, sau hơn 30 năm mới gặp lại nhau. Một người làm mẹ nhưng vẫn mở mắt nhìn đứa con trai của mình bị “con dâu tương lai” đánh mà vẫn bình thản, thậm chí còn đưa lời khen ngợi hành động đó nữa.

Nhớ lại ngày trước mẹ anh đối xử cũng rất tốt với Lăng Lăng, như đó là do bản tính tốt bụng của bà. Còn đến lượt Văn Văn chẳng lẽ bà cũng không phân biệt được cả đúng sai hay sao?

Anh bắt đầu tin rằng, ở Trung Quốc rất nhiều vụ bạo lực gia đình chưa được công bố cũng phần nhiều là do đàn ông muốn giữ thể diện, giống như anh vậy. Có kết hôn với Văn Văn rồi bị cô đâm đá chắc anh cũng chẳng bao giờ đi gọi cảnh sát.

Anh cũng từng bàn luận riêng vấn đề của Văn Văn với ba mẹ. Anh nhận thấy giữa hai người họ có quá nhiều điểm xung đột nên khi ở với nhau chắc không dễ sống.

Ngờ đâu mẹ anh đổ ập ột câu: “Con thế này còn muốn tìm người thế nào nữa? Thần tiên chắc hay Bồ Tát?”

“Mẹ, con không có ý đó.”

“Trước đây con cũng nói Lăng Lăng như vậy, rồi giũ áo ra đi, mẹ trong lòng quá hiểu rồi. Con nhà người ta đoan trang thực nữ, dựa vào điều gì mà phải chịu những điều oan ức của con?”

“Văn Văn và Lăng Lăng không giống nhau.”

“Cũng vì không giống nhau nên mẹ mới yên tâm, Văn Văn biết cách khống chế con, trước mặt nó, mẹ cũng không thấy áy náy.”

“Mẹ, mẹ không thấy xót xa khi con nhà mình bị người khác đánh à?”

“Cũng vì cái miệng của con. Mẹ thì không làm gì nổi ba con, nếu không thì...”

“Đánh cái gì chứ? Có bao giờ thấy trên mặt có vết gì đâu!” Mẹ anh vỗ vỗ vào vai anh.

Anh khẽ cau mày, trên bả vai vẫn còn thấy hơi nhức. Đây cũng là “kiệt tác” của tuần trước. Chỗ này trúng huyết vị, không để lại vết tích nhưng đau đến một thời gian mới hết.

“Văn Văn ác hiểm lắm, toàn đánh vào chỗ kín nên không ai nhìn thấy thôi.”

“Vậy nên mẹ mới nói nó là đứa ngoan. Chứ ăn nói như con bị người khác đánh cho đầy vết tích trên mặt, còn dám ra ngoài nữa không?”

“Xem mẹ nói kia! Văn Văn làm như vậy là không đúng, theo cách nói hiện nay là bạo lực gia đình đấy. Mẹ không hi vọng con trai suốt ngày bị con dâu đánh chứ?”

“Cắt! Con tưởng nó còn nhiều nhẫn nại để đánh con nữa à? Đánh vì thấy rằng ít nhất còn bảo ban cải tạo được. Đợi đến khi nó chẳng muốn đánh, không thèm nhìn mặt mới phiền!”

“Thế càng tốt!”

“Nói cho con biết, chuyện hôm nay đúng là con làm tổn thương nó đấy. Cái váy nó mặc hôm nay là mẹ mua tặng đó. Biết con thích phong cách cổ xưa nên mẹ mới mua cái váy đó cho Văn Văn, cũng chỉ mong nó mặc váy đó sẽ khiến các con thêm lãng mạn hơn, ngạc nhiên hơn. Chẳng ngờ đâu con lại nói câu đó! Chả trách nó nghe xong, đánh con rồi bỏ đi.”

“Cái váy đó mẹ mua tặng cô ấy? Con đã nói rồi mà, Văn Văn làm gì có thẩm mỹ đó?”

“Con lại còn nói kiểu đó nữa à?”

“Thì đúng là như thế mà. Cô ấy cứ phải nghe con khen ngợi mới hài lòng, đúng là hư vinh đến chết mất!”

“Con đúng là...!”

Nguyên văn là hôm nay, Văn Văn thấy rằng họ cứ cãi nhau suốt cũng mệt mỏi, đánh cũng đau cả tay nên muốn thay đổi cách khác.

Thế là cô tìm được cái váy mẹ anh mua tặng cách đó không lâu rồi mặc đến chỗ hai người hẹn nhau.

Họ hẹn nhau ở công viên gần nhà Lý Cường.

Khi Lý Cường đang mãi nhìn bốn xung quanh thì bỗng nghe thấy tiếng gọi khe khẽ, anh quay đầu lại nhìn bỗng ngạc nhiên vô cùng.

Ai nói Văn Văn không nữ tính?

Đó là một chiếc váy liền thân màu nâu, có thêu mấy bông hoa cúc màu vàng. Những đường cắt may cũng rất vừa vặn, lại được thêm thân hình từ nhỏ luyện võ của cô nên khi nhìn, cô trông rất tuyệt vời. Cô như một cô gái khuê các từ thế kỷ nào lạc đến vậy.

Lý Cường nhìn trân trân, anh cũng biết nhất định cô sẽ thấy cặp mắt si mê của anh.

Cô hơi cười nhẹ, tiến mấy bước lại gần, phong thái rất ung dung, vẻ mặt anh như vậy cô vô cùng đắc ý. Cô dừng lại, buông thông hai tay xuống chờ đợi lời khen ngợi từ phía anh, nhìn từ khuôn mặt ngạc nhiên ấy có thể đọc được sự say mê rồi, nhưng nếu anh nói ra cô càng sung sướng hơn.

Anh nhìn cô đánh giá một lúc, thấy cô đang đứng trước mặt nhìn, khuôn mặt tự tin háo hức, anh không phải không hiểu là cô đang chờ đợi một lời khen. Nhưng cô cũng hiểu được ánh mắt anh nói lên điều gì mà? Cần gì phải nói ra nữa, trong lòng hiểu là được?

“Anh Cường...” Cô nói giọng nhỏ nhẹ dịu dàng. Anh chợt nhận ra dường như cô chẳng mấy khi nói như vậy.

Anh nỗ lực tập trung vào một điểm duy nhất của cô, chính là khuôn mặt. Hôm nay, trông cô đặc biệt xinh đẹp.

Văn Văn dường như có chút hơi ngại ngùng bèn cúi đầu xuống. Người con gái hờ ra là thích động thủ cũng biết xấu hổ sao? Hay vì mặc cái váy này nên vậy?

“Ừ...” Anh gật đầu.

Cô cúi thấp đầu hơn nữa, dường như đang chờ đợi lời bình luận của anh.

Muốn anh nói gì bây giờ?

“Ừ sao?” Cô nói như hỏi lại.

“Sao lại mặc như thế này, như cô nàng nhà quê vậy?”

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, trong người trào dâng sự tức giận. Rõ ràng cô đọc được sự say mê từ ánh mắt anh. Lẽ nào đàn ông nói ra được những điều họ nghĩ trong lòng khó đến vậy sao?

“Anh có quen với mấy tay đạo diễn, em mặc thế này đến casting mấy vai bảo mẫu nhất định được luôn. Vai phụ mỗi ngày cũng ít nhất được 50 đồng đấy!”

Cô mở to mắt đầy phẫn nộ, giơ hai tay lên rồi lại buông xuống.

Đột nhiên lúc ấy tai cô văng lại lời của Tiểu Mỹ: “Giết một vạn, tổn hại tám nghìn.” Đúng vậy, hàng ngày đánh anh nhiều như thế mà vẫn chưa chịu tính ngó?

Cô chậm rãi lùi lại, bước từng bước một.

Anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, hơi chờ người ra, nhận thấy có gì không ổn. Hai người đã quen biết nhau như thế, lẽ nào một câu nói đùa cũng không được sao?

“Văn Văn em làm sao vậy?”

Cô không nói gì, chậm rãi lùi thêm mấy bước nữa, nhìn anh trân trân rồi quay người bỏ đi.

Cô vẫn bước đi không nói năng gì.

Ở cổng công viên, mẹ anh vừa đi chợ mua thức ăn về, nhìn thấy Văn Văn đang mặc chiếc váy do bà mua tặng thì trong lòng vui lắm, nghĩ chắc con trai cũng thấy bất ngờ. Không ngờ Văn Văn đang chạy đi, mặt tái mét, còn con trai bảo bối của bà đuổi theo sau, mặt hết sức khó hiểu.

“Văn Văn, bác hôm nay mua được cua ngon lắm, tối đến nhà làm món cua cháu thích nhé...”

Cô chạy đi, đầu không ngoảnh lại, gọi ngay một chiếc taxi rồi đi luôn.

Đang sau vẫn nghe thấy tiếng mẹ anh lắm bầm: “Chào nó như thế mà không nói gì, mất lịch sự quá!”

Lại còn nàng Tiểu Mỹ nữa chứ, lần nào cũng chanh chua. Mỗi lần bị bạn diễn thuyết, Văn Văn đều thấy xót xa trong lòng.

Trước buổi hẹn hò lần này, Đường Đường khuyên cô nên thay đổi hình thức đi, không nên đánh bạn trai nữa. Cô thấy cũng đúng, đánh anh nhiều như thế nhưng dường như đối phương cũng chẳng bao giờ nghĩ xem mình đúng mình sai như thế nào, tại sao lại bị đánh. Thế là cô quyết định thay đổi hẳn hình tượng, mặc ngay chiếc váy mang phong cách cổ điển mà mẹ anh tặng. Đường Đường nhìn thấy cũng tán thưởng, cô còn nói rằng hai người lần này hòa hợp tốt không khéo lại bước sang trang tình sử mới.

Chẳng ngờ, Tiểu Mỹ đứng bên cạnh buông một câu: “Cái gọi là hòa hợp để chỉ chuyện giữa hai người. Nếu chỉ một mình Văn Văn thay đổi thì Lý Cường càng được thể lấn tới đắc ý, rồi càng lúc càng coi thường cậu về mọi thứ, thậm chí còn coi đó là chuyện đương nhiên.”

Đương nhiên Đường Đường không đồng ý ý kiến của bạn. Tự nhiên bị Tiểu Mỹ dội ngay cho gáo nước lạnh.

Thế là Đường Đường và Tiểu Mỹ cá nhau, ai thua sẽ phải mời hai người còn lại đi ăn đồ Tây.

Cô thì đương nhiên mong Đường Đường thắng cuộc, nhưng sao bây giờ kẻ thắng lại là Tiểu Mỹ?

Bên trong quán bar khá im ắng. Trên mỗi bàn đều có thấp nến, gợi lên một cảm giác không nói lên lời.

Âm nhạc du dương từng góc.

Ở góc xa, bóng của một đôi tình nhân hiện lên dưới ánh nến lung linh.

Đầu Nhi và Lý Cường đang ngồi trên một quầy bar. Họ gọi bia rồi cả hai ngửa đầu lên uống cạn.

Đầu Nhi dốc một hơi là hết, Lý Cường nhìn thấy cảnh tượng đó như muốn nói điều gì. Ánh mắt anh như bị hấp dẫn một điều gì đó sau lưng của sếp mình nhưng không nói nên lời.

Đầu Nhi đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Lý Cường.

Cửa quán bar, có bóng dáng của một cô gái cùng ba chàng trai đang đẩy cửa bước ra.

Đầu Nhi bỏ cốc xuống, vội đuổi theo.

Lý Cường lấy vội áo jacket, trả tiền rồi chạy theo.

Tiểu Mỹ và Văn Văn sánh vai nhau bước ra.

Tiểu Mỹ nửa khóc nửa cười: “Xem kìa, hôm nay được anh chàng biên tập Bình Tử đối xử ân cần nhé.”

Văn Văn nhú mày: “Đã đăng ký kết hôn rồi, làm gì còn tư cách đi cửa trai nữa, để dành cho Đường Đường thôi.”

Tiểu Mỹ giơ hai tay ra, “cho nên mới nói, ôi Chúa à, cô ấy là một người đáng thương!”

Văn Văn cắn môi, đẩy bạn một cái.

Tiểu Mỹ: “Cậu đừng tưởng mình và Đường Đường không biết chuyện cậu và Lý Cường giả kết hôn, chỉ lừa bịp được bốn lão ngoan đồng kia thôi, họ giả bệnh còn các cậu giả kết hôn, coi như công bằng đi. Sớm muộn gì các cậu cũng chia tay thôi, chi bằng...”

Văn Văn giơ tay lên ngắt lời bạn.

Tình yêu? Hôn nhân? Thay một người đàn ông thì đã sao? Là người mềm yếu như Vỹ hay tự phụ như Lý Cường? Hoặc thậm chí cũng chẳng được như hai người bọn họ. Cô mệt mỏi rồi, những kiểu câu hỏi như thế này không muốn nghĩ đến nữa.

Lưu Đầu Nhi bước ra nhìn thấy bóng dáng của cô gái đi cùng ba người đàn ông.

Lý Cường cũng đẩy cửa chạy theo.

Đầu Nhi hỏn hển gọi điện thoại rồi hét lớn: “Em đang ở đâu?”

“Uống rượu với khách hàng sao? Có phải là chỗ bọn em hay đến không?”

“Đúng vậy, anh ở đó, anh thấy em đi cùng ba người đàn ông.”

“Không được, những chỗ như vậy chỉ để ầy ị đại gia đến mua vui thôi, đàn bà con gái không được đến. Em lại là gái có chồng rồi!”

“Anh mặc kệ. Em là vợ thì phải biết nghe lời chồng, về nhà ngay cho anh!”

“Alo, alo... Em dám tắt điện thoại sao?”

Đầu Nhi vô cùng tức giận, vứt ngay điện thoại xuống đất.

Lý Cường nghe thấy tất cả, khước miệng khẽ nhếch lên một tia châm biếm.

Anh chợt nhớ đến Lăng Lăng – người bạn gái bảy năm trước của mình. Cô đúng là một thực nữ vừa dịu dàng vừa biết quan tâm đến người khác.

Nếu anh và cô kết hôn, chắc hẳn cô sẽ là một người vợ tốt, nhưng anh chưa chắc đã là một người chồng tốt. Khi còn ở bên anh, cô luôn nói thấy mọi chuyện mệt mỏi, không có phương hướng, nếu anh lấy cô, có thể nào sau này cô cũng trở thành người giống vợ cũ của Lưu Đầu Nhi? Rồi anh thành kẻ phụ tình, chê Lăng Lăng không có nhiều mối quan hệ xã hội, không thuộc về cuộc sống hiện đại, khiến anh không mở mặt mày?

Rồi anh nghĩ đến cạp cái hiện tại của mình – Văn Văn.

Văn Văn làm sao giống Nhã – vợ sắp anh được. Cô giỏi giang vừa vừa, cũng hơi ấu. Nhưng Nhã và Đầu Nhi ở với nhau hạnh phúc chứ?

Vậy cho dù là vợ trước hay vợ sau không hợp với Đầu Nhi thì có phải vấn đề xuất phát từ người đàn ông không?

Tương tự, tính cách của Lăng Lăng và Văn Văn thực sự không phù hợp với anh? Vậy người phụ nữ như thế nào mới hợp với anh?

Văn Văn nghiêng đầu, vừa nghe điện thoại vừa nhú mày.

Tiểu Mỹ đang miệt mài vùi đầu vào công việc, thỉnh thoảng quay lên nhìn bạn.

Văn Văn: “Tối nay, em không có thời gian đâu, căn hộ mới anh tự mình đi xem đi.”

Lý Cường: “Trời đất, sao lần nào cũng là anh phải tự hẹn thời gian với em vậy?”

Văn Văn: “Tùy anh nghĩ thế nào cũng được.”

Lý Cường: “Vậy em không thể ngồi xuống cùng nói chuyện với anh được sao?”

Văn Văn: “Thôi miễn đi. Em để thời gian cho anh thoải mái, để sau này khi thấy mất tự do còn được hoài niệm lại những ngày tháng ấy.”

Lý Cường: “Cũng phải, vậy em hãy cố tận hưởng quãng đời độc thân đi.”

Văn Văn nhìn lại điện thoại, bên kia đã tắt từ bao giờ.

Tiểu Mỹ chậm rãi, “sao mà có cảm giác như đang nói chuyện với kẻ thù vậy?”

Văn Văn gơ hai tay lên, “đàn ông và phụ nữ vốn thuộc về hai thế giới khác nhau. Khác nhau ở chỗ, phụ nữ thường nghĩ về nửa trên, còn đàn ông chỉ nghĩ cho nửa dưới.”

Tiểu Mỹ bật cười, “sao cách nói càng lúc càng giống mình vậy, mình tố cáo cậu dùng hàng nhái nhé.”

Văn Văn không nói gì.

Tiểu Mỹ tay cầm bút chỉ về phía điện thoại của Văn Văn rồi nói, “thế nhưng nói một cách công bằng, Lý Cường nhà cậu không được tính là giai cấp nghị về nửa dưới đâu.”

“Sao mà biết được?”

“Đã có Phong Phong đại nhân đảm nhiệm trọng trách này rồi.”

Cuối cùng Văn Văn cũng cười: “Cậu còn dám nói bạn trai mình như thế sao? Mình sẽ cho lộ bí mật ngay!”

Tiểu Mỹ: “Tùy thôi, trước mặt anh ấy mình vẫn nói thế đấy!”

12. Chương 12: Đã Từng Chính Là Sai Lầm

Chấm dứt một cuộc tình, linh hồn tôi cũng lạc sang một bên, nhìn lại xem bản thân đau đớn thế nào, làm sao để nỗi đau thành thói quen? Kết thúc một cuộc tình, linh hồn lặng lẽ đứng đối diện, nhìn xem tôi bị thất thế ra sao, sao lại đẩy mình vào vực sâu như thế?

Khoanh tay đứng nhìn, tận mắt thấy bản thân khó xử, giãy giụa trong biển khổ nhưng không thấy bến bờ. Khoanh tay đứng nhìn, mặt lạnh nhìn cuộc yêu say đắm, gieo hạt giống giữa hoang mạc nhưng trong lòng vẫn tràn đầy hy vọng. Cho đến khi không thu lại được hạt quả tình yêu mới biết rằng trái tim cũng thấy lạnh.

— “Khoanh tay đứng nhìn”

Đèn đường đã bật sáng, nhìn hết sức chói mắt.

Văn Văn một mình bước đi trên con đường ồn ào náo nhiệt.

Lý Cường cũng đi một mình, xuyên qua đám đông ồn ào.

Văn Văn đang bước tới, đi dưới ngọn đèn đường.

Phía bên đường đối diện, Lý Cường cũng đang bước tới theo hướng tương phản.

Cô lôi điện thoại trong túi ra, vừa đi vừa nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại.

Một chiếc xe bus gào thét đi qua, che cách khoảng trống hai người đang cách nhau.

Trên bàn đầy đồ ăn, Tiểu Mỹ, Đường Đường, Văn Văn, Bình Tử bốn người đang ngồi xung quanh.

Văn Văn nâng một ly lên uống cạn, còn Tiểu Mỹ uống nhỏ nhẹ từng ngụm một.

Đường Đường vừa tự rót rượu mình, vừa ngăn bạn. “Uống vừa thôi, tí là say đấy. Mai đi làm đau đầu lắm.”

Tiểu Mỹ quay sang nhìn bạn, “để cậu ấy uống, uống cho vui vẻ, uống sẽ không phiền muộn nữa.”

Bình Tử cầm chai rượu vang chỉ còn lại một chút, do dự chưa rót.

Trên bục biểu diễn, Phong Phong đang ca hát đến khàn giọng, chỉ về phía những bàn tay phía dưới để hô hào cổ vũ.

Một cô gái tiến lên tặng cho anh một bông hoa hồng rồi ngại ngùng chạy xuống ngay.

Lý Cường đang ngồi một mình ở quầy bar, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh, bộ dáng như không để ý.

Một cô nàng ăn mặc diêm dúa, tay cầm ly rượu ngồi bên cạnh anh. Cô vươn tay ra, keng vào ly của anh một tiếng.

Anh lịch sự cúi người, “xin lỗi, tôi quen ngồi một mình.”

Người con gái lạ mặt kia đứng dậy: “Ôi xin lỗi đã làm phiền anh.”

Văn Văn, Tiểu Mỹ và Đường Đường ba cô gái nằm ngang dọc trên ghế sofa.

Bình Tử bước lại gần, đặt ba ly nước lên bàn, “dậy uống nước mật ong để giải rượu đi em.”

Tiểu Mỹ ngồi dậy: “Để em tự làm được.” Cô nhồm dậy, ngược đầu uống cạn cốc nước rồi đứng dậy, “không cần để ý đến em đâu.” Rồi cô bước vào phòng.

Bình Tử khẽ vỗ nhẹ vào vai Văn Văn.

Cô nhận ly nước từ tay anh, uống trong trạng thái mơ hồ, thất thểu đứng dậy rồi cũng loạng choạng bước vào phòng.

Bình Tử gọi lớn, “này, em vào nhầm phòng rồi, đó là phòng của Tiểu Mỹ!”

Cô ừ một tiếng rồi đi về phía phòng mình.

©STE.NT

Nhạc bật đã du dương hơn nhiều.

Phong Phong tiến đến bên Lý Cường và nói: “Cảm ơn nhé!”

Nghe thấy tiếng, anh quay đầu lại nhìn.

Phong Phong cầm một ly rượu lên lắc lắc, vừa cười vừa nói: “Sao thế? Đã đến nơi này không thể thoải mái cơ thể một chút? Căng thẳng thần kinh làm gì?”

Lý Cường cười nhạt không đáp.

Bình Tử khẽ đẩy Đường Đường nhưng cô không nhúc nhích, đẩy cô thêm một lần nữa cô mới hừ lên một tiếng.

Anh lấy cốc để kê vào miệng cô, “em uống nước mật ong đi!”

Cô không nhúc nhích, anh phải nâng đầu cô dậy để uống nước. Cô vừa uống vừa nói mấy câu không nghe rõ.

Anh nâng hẳn cô dậy rồi kê vai đưa cô về phòng.

Cô vô thức từ từ đứng dậy, vừa đứng được một lát rồi lại ngã sụp xuống khiến anh phải đỡ cô lên.

Anh dìu cô về giường, đắp chăn lên người, tắt điện phòng rồi mới đi ra.

Trong quán bar, Lý Cường đang ngậm điếu thuốc. Anh rút điện thoại trong túi ra, ấn số gọi cho Văn Văn.

Tiếng điện thoại vang lên, Bình Tử quay đầu lại nhìn. Hóa ra là điện thoại trên bàn phòng khách. Anh để Đường Đường ở đó rồi quay ra.

Lý Cường: “A lo...”

Bình Tử: “Là tôi đây!”

Lý Cường: “Không cần phải nói, anh nghe điện thoại thì chắc hẳn ba bọn họ đang say mềm rồi.”

Bình Tử: “Anh có cần qua thăm họ không?”

Lý Cường: “Không cần đâu, cảm ơn anh nhé!”

Bình Tử ừ một tiếng, tắt điện thoại rồi lại để trên mặt bàn.

Lý Cường lấy ví ra, trả tiền cho người phục vụ.

Phong Phong đến bên anh hỏi: “Người anh em không ở lại chơi chút nữa sao?”

Anh quay ra nhìn Phong Phong, nói bằng giọng có chút chế nhạo: “Người phụ nữ của anh và của tôi đang say mềm ở nhà đấy, anh định đến xem tình hình thế nào không?”

Phong Phong lắc lư cái ly, “sợ gì chứ? Không phải có tên ẻo lả ở nhà hay sao? Hơn nữa, đã có Văn Văn ở nhà rồi không sợ hấn làm điều gì đâu.”

Lý Cường đưa tay đập điều thuốc lá thơm, quay người đi, không hiểu sao anh không chịu nổi cái gã Phong Phong này, thậm chí có chút hơi khinh bỉ hấn.

Lý Cường dạo bước chậm chậm trên đường.

Một đôi tình nhân đang đi bên nhau. Anh đưa mắt nhìn họ cho đến khi đã đi khuất dạng.

Bình Tử thu dọn bàn ăn, sắp xếp bát đĩa vào phòng bếp rồi bắt đầu rửa bát.

Tiếng chuông cửa vang lên, anh ra ngoài cầm lấy ống nghe, rồi đi ra đóng cửa lại.

Tiếng chuông lại vang lên lần nữa, Bình Tử ra mở, Lý Cường xách túi đồ rồi bước vào phòng.

Thấy anh, Bình Tử mỉm cười chào.

Lý Cường đặt túi đồ lên bàn, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy điện thoại của Văn Văn ở đó.

Bình Tử vắt sạch nước trên tay rồi nói, “ngoài Đường Đường ra thì hai cô còn lại vẫn còn chút tỉnh táo. Anh vào phòng Văn Văn đánh thức thì có thể cô ấy tỉnh dậy đấy.”

Anh cười đau khổ, “cô ấy vì tôi mới kéo mọi người đến uống thể này. Không khéo nhìn thấy tôi cô ấy còn không vui hơn.”

Bình Tử ngại không nói gì, lật nhìn mấy thứ đồ trên mặt bàn, “mai các cô ấy tỉnh lại uống thêm chút mật ong là được thôi. May quá mật ong cũng sắp hết rồi, cảm ơn anh nhé.”

Đứng một bên, Lý Cường có chút ngại ngùng chà sát hai tay, “tôi phải cảm ơn mọi người mới đúng. Tính khí của Văn Văn không được tốt, lại làm phiền mọi người rồi.”

Bình Tử cười, tiếp tục lật túi đồ, “sao lại có cả bánh sandwich thế này?”

“À, lần nào cũng làm phiền anh. Tí anh ăn chút đồ ăn đêm rồi nghỉ ngơi đi.”

Bình Tử ngẩng đầu lên, “không ngờ anh cũng chu đáo đến thế!”

Lý Cường tiếp tục chà sát hai tay, “tôi gọi điện thoại thì anh nghe nên có chút không yên tâm, muốn đến xem thế nào.”

Bình Tử chỉ cười gật đầu.

“Người anh em đừng hiểu lầm nhé. Tôi chỉ sợ Văn Văn lại gây phiền phức gì ọi người. Hôm nay đến quán bar tôi có gặp Phong Phong, anh ấy cũng nói anh là... Là một người quân tử!”

“Anh yên tâm đi. Cô ấy không sao đâu, rồi lại bình thường thôi mà.”

“Tôi vẫn nên đi xem cô ấy thế nào, một lát thôi, không làm ảnh hưởng đến mọi người đâu.”

Bình Tử cười một tiếng, “đến thăm vợ mình chính là đặc quyền của anh!”

Lý Cường nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô đang ngủ say trên giường, chần chờ khỏi người từ bao giờ.

Anh lại gần, kéo chăn lên nhẹ nhàng đắp lại cho cô rồi bước ra.

Anh bước ra đến cửa, kéo cửa ra ngoài.

Bình Tử: “Anh đi luôn sao?”

“Chỉ sợ cô ấy không vui.” Nói xong anh kéo cửa bước đi luôn.

Bình Tử đóng cửa lại, ngồi xuống sofa mở tivi lên xem. Anh chỉ để tiếng rất nhỏ rồi lôi bánh sandwich ra ăn, vừa xem vừa gặm bánh.

Mọi thứ dường như trở lại bình thường.

Anh sớm quen với việc ba cô gái giải sầu bằng rượu, quen việc lấy nước mật ong và chuẩn bị bữa sáng hôm sau cho họ. Anh ngồi một mình xem phim đến hết đêm hoặc ngủ quên mất.

Anh vốn rất quý mến ba cô gái này. Tuy tính cách mỗi người mỗi khác nhưng đều có điểm chung là lòng nhiệt tình và tính lương thiện.

Hai năm trước, anh đến Bắc Kinh mới được một thời gian, còn bị mắc kẹt trong những khó khăn. Nếu không gặp được ba cô gái này không biết bây giờ liệu anh thế nào.

Văn Văn gặp anh hơn hai năm về trước.

Hôm đó, Bình Tử đi cùng Phi – là một người đại diện của mình đến nhà sản xuất bản để tính tiền nhuận bút. Bình Tử phải mang bản sao chứng minh thư đến rồi ký tên vào. Còn việc phân chia lợi nhuận với Phi như thế nào, nhà xuất bản không có trách nhiệm.

Văn Văn là người chịu trách nhiệm biên tập lại cuốn sách của anh. Phần sách gốc Phi đã đưa cô khoảng nửa năm trước. Văn Văn rất có ấn tượng với cuốn sách đó. Mặc dù đề tài giống nhau nhưng cách viết khá khác lạ, văn phong lưu loát và độc đáo khiến người đọc có cảm giác không ngờ đến. Trong cả quá trình biên tập, cô gần như không tìm ra được những lỗi sai. Cuốn sách được nhẹ nhàng thông qua.

Khi trở về, Văn Văn và Đường Đường còn nhắc đến tiềm năng của cuốn sách. Sau khi hỏi rõ về tác giả, Đường Đường lập tức bảo bạn: “Ôi trời, Bình Tử cũng đến Bắc Kinh sao? Anh ấy vốn là phó tổng biên tập của một tạp chí văn nghệ ở Dương Châu, cũng là một nhà thơ có tiếng đấy. Năm ngoái mình đi Tô Châu tham dự một buổi giao lưu văn hóa thì gặp anh ấy. Khi nào anh ấy đến tòa soạn lần nữa thì ình gửi lời hỏi thăm nhé.”

Văn Văn đồng ý.

Khi Phi gọi điện đến tòa soạn để hỏi về nhuận bút, Văn Văn đến văn phòng tài vụ để tìm hiểu tình hình bán sách, được biết sách bán cũng được nên sẽ trả được nhuận bút.

Thế là Phi cùng Bình Tử đến tòa soạn.

Khi Văn Văn nhìn thấy Bình Tử đã có ngay thiện cảm. Đó là một người đàn ông rất khiêm tốn và nho nhã. Sau khi hàn huyên một hồi, Văn Văn đến nói trực tiếp với Phi rằng buổi tối Đường Đường có hẹn muốn đi ăn cùng Bình Tử. Cô ấy muốn gặp lại cố nhân nên bảo Phi đi trước.

Ngay cả người bình thường qua loa đại khái như Văn Văn cũng nhận ra ánh mắt có chút hờn giận của Phi.

Thấy anh có vẻ không được vui, Văn Văn bèn hỏi, “sao vậy? Người đại diện còn hạn chế cả tự do cá nhân của tác giả sao?”

Phi im lặng một lúc rồi mới nói: “VẬY anh hãy về sớm nhé.”

Phi đi rồi Văn Văn mới hiểu kỳ hỏi Bình Tử: ““Về sớm” là ý gì? Anh và anh ta sống cùng nhau sao?”

Bình Tử lắc đầu, vẻ mặt muốn nói nhưng lại thôi.

Mặc dù ngạc nhiên nhưng Văn Văn không muốn hỏi nhiều. Dù sao đây cũng là lần đầu gặp mặt, hỏi nhiều không tránh khỏi đường đột.

Không lâu sau cô và Tiểu Mỹ hết giờ làm. Đường Đường cũng đến nhà hàng ở gần nhà xuất bản, ba cô gái ngồi tụm lại trêu đùa nhau một lúc rồi đến phiên Bình Tử và Đường Đường ôn lại chuyện cũ.

Không hiểu sao họ lại nói chuyện đến tiền nhuận bút, Văn Văn vô tâm hỏi: “Thế nhuận bút thì anh sẽ chia với người đại diện như thế nào?”

Bình Tử thản nhiên: “Hai tám.”

Văn Văn ừ một tiếng. Thông thường tỷ lệ ăn chia của người đại diện sẽ từ 15 đến 30%. Còn những người đại diện nào chắc tay lắm mới thu khoảng 40 đến 50%.

Ba cô đều hiểu Phi vốn là kẻ ghê gớm, vậy không hiểu sao lại nhẹ tay với Bình Tử đến vậy.

Bình Tử bắt ngờ bổ sung thêm một câu: “Tôi 20 còn anh ta 80%.”

Văn Văn lặng người nhìn Tiểu Mỹ: “Ghê gớm thật!”

Đường Đường đang mãi uống coca, nghe thấy câu đó suýt phun nước coca ra ngoài.

Tiểu Mỹ cũng đỡ người ra: “Chia chác kiểu vậy mà anh cũng đồng ý sao? Sách của anh lẽ nào ngoài hần ra không tìm được người đại diện nhà xuất bản nào khác?”

Bình Tử mỉm cười, hơi lắc lư ly nước rồi như bất đắc dĩ tự giễu mình: “Không còn cách nào rồi, tôi đã ký hợp đồng với anh ta, trong vòng nguyên một năm sách của tôi sẽ do anh ta làm quản lý.”

Tiểu Mỹ: “Cũng may chỉ trong một năm thôi. Nhưng nghe Đường Đường nói anh cũng là một nhà thơ có tiếng tăm mà?”

“Nhà thơ” – Hai chữ như chạm vào nỗi đau của anh. Anh lập tức gay gắt, “nhà thơ thì sao chứ? Xuất bản sách tôi cũng phải tự mình bỏ chi phí. Nhà thơ thì cũng phải chi trả cho cuộc sống hàng ngày. Người yêu cũng không phải chỉ vì bạn là nhà thơ mà chịu chấp nhận cảnh bần hàn. Đến tuổi kết hôn rồi mà vẫn chưa đủ năng lực cưới cô ấy thì đương nhiên cô ấy sẽ lấy người khác. Những người xung quanh vỗ tay đứng nhìn, dường như muốn tránh xa nhà thơ kiểu ấy...”

Trong ánh mắt Đường Đường có những tia đồng cảm và thấu hiểu.

Văn Văn và Tiểu Mỹ gật đầu, hiểu được lý do anh đến đây.

Nhưng Tiểu Mỹ vẫn thấy khó hiểu, “với danh tiếng và phong cách viết của mình, sao anh lại hợp tác với tên quỷ hút máu đó?”

Bình Tử: “Tôi cũng khá cẩn thận. Do vậy khi ký hợp đồng đã đổi sáu năm thành một năm. Hợp đồng giao quyền viết bằng tay. Phi quá đặc ý nên không chú ý đến sự thay đổi đó. Khi ký tên xong mới phát hiện ra. Vì phần hợp đồng tôi đang giữ có giá trị về mặt luật pháp nên hần không tố cáo tôi được.”

“Vậy cũng may anh chưa đến nỗi xúi quẩy.”

Bình Tử cười đau khổ: “Cảm ơn.”

Đường Đường: “Vậy sau đó thế nào?”

“Sau đó tôi có viết mấy cuốn sách. Nhưng viết theo kiểu không đề tên tác giả, rồi viết cho cả nhà xuất bản bên các cô nữa. Đề tài do tôi tự chọn. Viết xong tôi thấy cũng khá tốt nên kiên quyết đòi ký tên của mình. Hần ta nổi giận lôi đình và nói. Muốn ký tên cũng được nhưng phải ăn chia phần trăm là 20 và 80. Tôi cũng điên lảm nhảm rồi đồng ý. Dù sao cũng chỉ còn bốn tháng nữa thì sách của tôi cũng không còn thuộc về hần nữa. Biết chắc tôi không còn ký hợp đồng thêm với hần, sách của tôi tại sao không được quyền ký tên chứ?”

Đường Đường gật đầu: “Anh làm thế là đúng, bộ sách này khá có tiềm năng. Cho dù không phải bán chạy lắm nhưng có thể mang đi làm bản quyền ĩnh.”

Bình Tử: “Ừ, dù sao tôi cũng chỉ còn hợp tác với hần khoảng bốn tháng nữa thôi. Nhưng chứng minh thư của tôi vẫn do hần giữ nên hơi đau đầu.”

Tiểu Mỹ: “Tôi biết rồi, có phải thuộc hạ của hần bắt anh phải viết, lại còn ở cùng nhà với nhau để hần hút máu anh. Nếu như tôi đoán không nhầm thì các anh cũng đều là người mới đến Bắc Kinh chưa lâu, ở đây cũng chưa có quan hệ gì nên đành chịu thiệt thòi.”

Bình Tử nhìn Tiểu Mỹ bằng một ánh mắt khác rồi gật đầu.

Tiểu Mỹ tiếp tục nói: “Vậy những gì các anh viết đều bị người khác lấy mất, bị đem đi mổ xẻ bất cứ lúc nào.”

Bình Tử, “đúng vậy, cô nói rất có hình tượng.”

Đường Đường: “Khi ở Dương Châu anh cũng không đến nỗi mà? Sao khi đến Bắc Kinh lại túng thiếu như vậy?”

“Khi trên tàu hỏa tôi có mua một chai nước, uống được mấy ngụm thì vào nhà vệ sinh luôn. Sau đó tự nhiên thấy chóng mặt nhưê đầu, hóa ra bị người bán nước cho thuốc mê vào.”

Tiểu Mỹ: “Vây bao nhiêu tiền mang theo người anh đều bị mất sạch à?”

Anh cười càng khổ não hơn, “điều khổ nhất là khi đến đây tôi ra cây ATM rút tiền. Vừa đăng nhập xong mặt mã, tiền chưa ra thì bỗng nhiên có đứa trẻ con đứng sau lưng bảo đồ của tôi bị kẻ khác lấy mất rồi. Tôi quay đầu nhìn chưa kịp làm gì thì thằng bé đã lấy tiền của mình chạy biến đi...”

Tiểu Mỹ: “Ôi, vậy chắc số tiền thừa còn lại của thẻ cũng chẳng được bao nhiêu.”

Đường Đường khê cẩu Tiểu Mỹ một cái, “bây giờ phải nghĩ cách làm thế nào.”

Tiểu Mỹ: “Phải lấy được chứng minh thư ra trước. Bây giờ phải tìm Phi đã.”

“Không dưới một lần tôi đòi hấn. Nhưng lần nào hấn cũng lấy hết lý do này đến lý do khác không trả. Lần đến nhà xuất bản lĩnh tiền nhuận bút vừa rồi, hấn cũng chỉ mang bản photo đến. Lần trước có một bản thảo sao chép đạo văn, là của một tác giả khác hợp tác với hấn. Hấn mượn ngay một biên tập viên còn non biên tập lại cuốn sách, còn dùng chứng minh thư photo của tôi để ký hợp đồng với nhà xuất bản nào đó. Sau này nếu không may bị phát hiện ra, nhất định tôi sẽ bị kiện vì tội đạo sách.”

Văn Văn: “Không đúng, anh phải đích thân ký tên thì nhà xuất bản mới xác nhận bản quyền của anh. Và như vậy anh mới phải chịu trách nhiệm.”

Bình Tử cúi đầu không nói gì.

Tiểu Mỹ: “Hấn giả mạo chữ ký của anh sao?”

Bình Tử gờ cổ lên uống một ngụm không nói gì, coi như đã thừa nhận.

Văn Văn kinh ngạc, “giả mạo chữ ký là phạm pháp đấy!”

“Hấn không phải giả mạo chữ ký mà là để hợp đồng trùm lên chữ ký của tôi, nhìn qua sẽ thấy gần như là giống chữ ký thật. Hơn nữa cũng chẳng có người thứ ba làm chứng hấn giả mạo thì tôi cũng không có chứng cứ gì.”

Đường Đường lo lắng nói: “Bây giờ anh không thể tùy ý được. Nếu cầm chứng minh thư đi giả danh khắp nơi thì nguy hiểm lắm.”

Tiểu Mỹ: “Phải chuẩn bị hai phương án.”

Thế là ánh mắt của cả ba người đều tập trung về phía cô.

Tiểu Mỹ nói: “Bây giờ anh hãy gọi điện về nhà báo với người thân đã mất chứng minh thư, nhờ họ đi làm lại cho.”

Văn Văn: “Giấy tờ chỗ Phi cũng phải lấy lại bằng được, nếu không hấn mang đi giả danh lung tung cũng chết.”

Bình Tử: “Ừ, việc này tôi biết.”

Đường Đường: “Vây bây giờ anh ở đâu? Còn ở chỗ của Phi không?”

Bình Tử: “Tôi còn có thể ở đâu được nữa?”

Đường Đường: “Vây hãy về nhà tôi đi, anh ngủ ở sofa cũng được, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

Vây là anh theo mấy cô về nhà, lần đầu tiên làm khách trong thế giới riêng của ba cô gái. Tối hôm đó anh ngủ ngoài sofa.

Tối đó, Tiểu Mỹ và Văn Văn gọi điện cho bạn trai cũng nhắc đến chuyện này.

Mỗi người có một cách diễn đạt khác nhau.

Văn Văn ngồi trên giường trong phòng riêng gọi điện thoại.

Lý Cường: “Người ta một mình đến đây không dễ dàng gì. Bọn em có ba người, có thể giúp được gì cứ cố gắng giúp. Nếu có gì cần đến anh thì gọi điện cho anh.”

Văn Văn tươi cười: “Vâng em biết rồi!”

Cũng trong lúc đó, Tiểu Mỹ đang dựa người bên cửa sổ gọi điện cho bạn trai.

Phong Phong: “Em có sao không vậy? Vì một người mới gặp mặt lần đầu đã cho họ về nhà sao? Lại lo mấy chuyện không đâu nữa. Có phải dạo này em rối quá không? Nếu rối quá thì tìm giúp anh người đầu tư để bao mấy tác phẩm mới của anh. Anh biết em rất có khả năng mà. OK?”

Về mặt cô hồn giận, “em mệt rồi, đi nghỉ trước đây, em liên lạc với anh sau nhé.” Nói xong cô tắt luôn điện thoại.

Ngày hôm sau, Bình Tử hẹn Phi đến một quán trà, nói thẳng luôn muốn lấy lại chứng minh thư.

Phi đương nhiên tìm mọi cách cự tuyệt.

Khi Bình Tử thấy không còn cách nào khác thì Văn Văn và Tiểu Mỹ đi cùng một viên cảnh sát bước vào.

“Này...” Văn Văn vẫy chào hai người từ đằng xa, bá vai viên cảnh sát và cùng đi tới.

Về mặt của Phi rất cảnh giác, “này, định gọi cảnh sát đến uy hiếp tôi à?”

Khi Bình Tử đang giải thích không biết gì chuyện này thì Văn Văn cùng cảnh sát đã tới gần hơn, phía sau là Tiểu Mỹ.

Văn Văn khẽ vỗ vai viên cảnh sát, “người anh em, đây là Bình Tử, một tác giả cũng có tiếng đấy. Quyền sách mà tôi tặng cậu là của anh ấy viết đấy!”

Viên cảnh sát đến bắt tay Bình Tử, “tôi rất hân hạnh!”

Bình Tử cũng đưa tay ra: “Không dám!”

Văn Văn chỉ tay về phía Phi, “còn đây là người đại diện văn hóa. Ồ, các anh ở đây đang bàn chuyện phải không? Tôi không quấy rầy nữa?”

Tiểu Mỹ đứng đằng sau nói thêm: “Tối qua khi gặp Bình Tử thấy anh ấy nói có để quên chứng minh thư ở nhà người bạn. Bạn anh ấy nói hôm nay tới đây sẽ gửi lại chứng minh thư. Hóa ra người bạn ấy chính là anh Phi đây? Toàn là người quen cả.”

Viên cảnh sát nghi ngờ nhìn Tiểu Mỹ và Văn Văn đang tung hứng nhau.

Văn Văn hiểu ra liền quay mặt về phía Phi, “anh nói mang chứng minh thư đến để trả, vậy nó đâu?”

Bình Tử cũng hiểu ra: “Anh Phi bận quá nên quên không mang theo, đang bảo người nhà mang đến đây.”

Tiểu Mỹ: “Vậy tốt rồi, tôi cũng định ăn ở đây. Chúc anh cảnh sát sớm thăng quan tiến chức. Anh Phi mau gọi người nhà mang chứng minh thư đến đi, chúng ta vừa ngồi ăn vừa đợi.”

Nhìn thấy mấy người như vậy, Phi liền đỏ mặt tía tai.

Viên cảnh sát không hổ danh là người từng trải, tuy không rõ mấy người đang tung hứng nhau chuyện gì nhưng cũng thốt ra mấy tiếng không bình thường.

Phi toát hết mồ hôi, lại bị Tiểu Mỹ và Văn Văn nhìn chăm chăm, đối diện là viên cảnh sát nên chỉ còn cách lấy điện thoại ra gọi, dặn dò chứng minh thư để chỗ nào, thấy mọi người nhìn mình đành phải nói khoảng nửa giờ nữa có người mang đến.

Quả nhiên chưa đến nửa giờ sau, có một người thanh niên mang phong bì đến, đưa tận tay Phi rồi vội vàng đi. Phi cáo lỗi có chuyện gấp không ăn uống được rồi cũng rút lui.

Nhìn thấy bóng dáng Phi đã khuất dạng, rồi nhìn mặt tự đắc của ba người, viên cảnh sát thốt lên: “Tiểu sư muội đúng là nhiều trò, thẳng thắn khoan dung!”

Văn Văn vội vàng lắc đầu, “có gì đâu mà, chúng ta ăn thôi!”

“Tôi thấy ban này tên Phi đúng là có vấn đề. Ta vốn là người từng trải, có chuyện gì sư muội hãy nói ra đi xem nào?”

Bình Tử ho khan một tiếng cho ngọt giọng, rồi nói: “Tôi không sợ bị báo ứng, mọi chuyện cũng từ tôi mà ra!”

Sau đó viên cảnh sát trách cứ Văn Văn một hồi, nói rằng chuyện như thế mà không chịu báo cáo. Riêng chuyện giữ giấy tờ người khác rồi giả mạo chữ ký đều phạm pháp rồi.

Tiếp đó viên cảnh sát liên hệ với đồng nghiệp của mình ở khu nhà Phi đang thuê. Bình Tử là người cung cấp manh mối, phía cảnh sát xuất kích, tóm gọn cả vòng kia. Đúng như lời Bình Tử nói, Phi giữ giấy tờ trái phép, còn giả mạo chữ ký.

Tuy vậy, những tác giả như Bình Tử bị Phi thao túng không những không cảm ơn anh mà còn nguyên rửa anh.

Vì họ ở Bắc Kinh không hề có người đại diện nào cả. Mặc dù biết Phi đang hút máu họ, đãi ngộ rất kém nhưng dù sao còn có bát ăn. Nhưng bây giờ khi mọi chuyện bại lộ thì bát ăn cũng chẳng còn, việc tìm một “bát ăn” ổn định khác nào có dễ dàng?

Cuối cùng Bình Tử đành xách vali ra đi trong tiếng mắng mỏ của mọi người. Đồng thời anh cũng nhận được tin mấy người bạn đồng hành với anh vì bị mất “bát ăn” nên đành chuyển đi.

Còn bốn tháng nữa, bản quyền của Phi với sách của Bình Tử vẫn có hiệu lực về luật pháp.

Nhưng Phi gặp một người đa mưu như Tiểu Mỹ thì không còn cách nào đặc ý được nữa.

Trong bản hợp đồng giao quyền có ghi rõ anh ta sẽ đại diện cho các tác phẩm văn chương có bản quyền trong vòng một năm, bao gồm cả quyền viết thay.

Tiểu Mỹ và Văn Văn cầm một bản thảo từ nhà xuất bản ra để Bình Tử so sánh.

Dựa vào mối quan hệ của mình, Đường Đường tìm được một nhà xuất bản khác nên giới thiệu Bình Tử vào làm biên tập. Đồng thời, biên tập lại không thuộc phạm trù của sáng tác.

Thế là bốn tháng sau, Bình Tử không cần viết lách gì, cũng chẳng làm lợi cho Phi. Anh chỉ ngày ngày vùi đầu vào đối chiếu, biên tập. Sau một thời gian bị Đường Đường “tẩy não” anh cũng hiểu thêm nhiều về nghề nghiệp xuất bản để giúp anh sau này có sự lựa chọn hợp lý, chọn đúng thị trường inh, đồng thời tạo cho bản thân một nền móng vững chắc.

Đường Đường cũng giới thiệu cho anh mấy nhà xuất bản để làm ở vị trí biên tập viên. Anh thực sự có năng lực viết lách nên những nhà xuất bản này rất cần.

Sau khi rời khỏi Phi, Bình Tử đến sống ở khu tầng hầm nhà Đường Đường. Năm sau, anh cùng hai người nữa cũng là những nhà sáng tác đến từ nơi xa đi thuê một căn hộ riêng, căn hộ này cách khá xa nơi ở của ba cô gái.

Ban đầu mấy người bạn sáng tác của anh không hiểu lắm về nghiệp văn hóa, càng không nắm rõ hơn về thể giới xuất bản. Nên vì vậy cũng nản lòng mà bỏ nghề. Bởi vậy đến nay trong giới văn hóa chỉ còn lại mấy người như Phi, cảnh tượng tương lại khá mờ mịt.

Không yêu giang sơn yêu mỹ nhân?

Đầu tiên chính người đàn ông này có đủ năng lực và khí phách để chiếm lấy giang sơn.

Sau đó, cũng chính người đàn ông ấy có duyên gặp mặt người phụ nữ với sức quyến rũ mê hoặc đủ sức để khiến anh ta rời bỏ giang sơn.

Bi kịch ở chỗ, sự lựa chọn không hẳn vì yêu. Mà do người đàn ông khi ở đỉnh cao không thắng được sinh ra mỗi một. Khi thấy một mối, nhìn thấy cảnh nam nữ với cuộc sống hạnh phúc đời thường thì không cam lòng.

Nếu như khi ấy, người đàn ông tình cờ gặp được người phụ nữ ưu tú, trí tuệ và lay động lòng thì người phụ nữ ấy thường sẽ làm lỡ giang sơn của người đàn ông.

Phần này chính là lời tựa trong cuốn sách mới của Bình Tử. Còn về phần bàn luận giữa giang sơn và mỹ nhân, đoạn dưới do Đường Đường viết.

13. Chương 13: So Sánh Với Học

Đi xa! Vì phong cảnh tươi đẹp. Vì ước hẹn với người phía chân trời, nên vẫn chậm chậm踱 bước trên còn đường dài.

Lắng nghe! Có một thứ âm thanh tuyệt vời. Một người đồng hành nắm tay, hay lời của nước non dạn dò.

Đồng cảm! Tìm một trái tim đẹp. Một người thoáng gặp qua, nhưng vẫn cố tìm kiếm trong thế sự xoay vần.

Nhớ thương! Vì nước mắt như lời ca, sau đó là sự cô đơn tịch mịch. Nếu mỗi giai đoạn đều có cuối cùng, thì hà cớ gì không ra sức kinh doanh?

Âm Tinh tròn khuyết là một loại oanh liệt, sau đó long trời lở đất. Nếu mỗi giai đoạn đều có chung điểm thì không cần để ý đến kết cục, tin vào những khoảnh khắc chính là vĩnh hằng!

– “Khăng khăng làm theo ý mình”

Hai người thợ đang lắp đặt nội thất cho căn nhà mới.

Lý Cường và Văn Văn cùng đẩy cửa bước vào.

Bước vào phòng, thấy một người đang cưa gỗ, Văn Văn hỏi: “Anh cưa để làm gì thế?”

Người thợ trả lời: “Làm tủ tường trong nhà.”

Cô cau mày, “các anh nhầm rồi, đây là phòng làm việc, sát vách với phòng ngủ mới cần làm tủ tường.

Hai người dừng luôn công việc quay ra nhìn anh và cô.

Lý Cường: “Đó là ý của anh.”

Cô xoay người lại vẻ mặt không vui: “Sao không bàn với em?”

“Không phải anh đang nói với em đó sao?” Lý Cường nói.

Cô cau mày hơn: “Không đây không phải là bàn bạc. Anh quyết định rồi mới nói với em. Em có nên cảm ơn sự tôn trọng của anh không? Anh vẫn còn nhớ phải nói với em một tiếng?”

Lý Cường chậm rãi: “Nên như thế!”

“Nên?” Giọng cô cao hơn bình thường, rõ ràng đang tức giận, “đây là nhà của hai người, anh làm chuyện gì cũng cần bàn bạc với em chứ không phải quyết định xong mới nói. Đúng là sự tôn trọng kỳ lạ. Xem ra em chẳng có vị trí gì trong nhà này.”

Anh cũng không vui vẻ gì, “không phải mình mới quyết định đổi chỗ cho phòng làm việc và phòng ngủ đó sao? Anh phạm lỗi lớn khiến em phải bức đến vậy à?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh, “ban đầu căn phòng này anh không đồng ý làm phòng làm việc còn gì?”

Lý Cường: “Phòng ngủ thì cũng chỉ là nơi để nghỉ ngơi thôi, cần gì diện tích lớn làm gì. Với diện tích lớn thế này chỉ thích hợp làm phòng làm việc. Anh làm thế giờ cũng thấy thoải mái. Đây gọi là sử dụng diện tích hợp lý.”

“Anh nói thế mà nghe được à? Nhà là nơi nghỉ ngơi cho tâm hồn tĩnh tại, bởi vậy phòng ngủ phải rộng rãi, thoải mái. Nếu không căn nhà sẽ mất đi ý nghĩa đích thực của nó, đây chính là điểm khác biệt với khách sạn đấy. Anh có hiểu thế nào gọi là nhà không?”

Anh lắc đầu, “sao phụ nữ bọn em cứ phải nói lý thế nhỉ. Vì chuyện nhỏ này mà phải làm lớn ra.”

Cô càng nóng hơn, “anh muốn làm thêm thì cưới công ty luôn cũng được rồi ở ngoài khách sạn em cũng không ý kiến gì. Nhưng em nói cho anh hay, đây là nhà, là như nghỉ ngơi sau công việc, là nơi sinh hoạt, là nơi để nạp điện! Còn nữa, bài trí nhà như thế em cũng có quyền phát ngôn.”

Anh xoa hai tay lại với nhau làm bộ xa cách, “anh đã dặn dò thợ chỗ này cho dựng tủ tường rồi, tất cả cũng chuẩn bị hết, em xem làm thế nào thì làm.”

Lý Cường cười dương dương tự đắc.

“Thế nhưng...” Cô quay đầu nhìn bức tường, “chỗ này cũng không cần thiết phải có tủ, mình đóng thêm mấy cái cột là thành tủ sách rồi, lại còn rất chắc chắn nữa.

Lý Cường phản ứng, “không được đâu, vậy thợ khó sửa lắm.”

Cô liền gọi mấy người thợ bên ngoài vào, chỉ vào bức tường rồi nói: “Các anh xem đóng thêm mấy cái cột để thành tủ sách có khó lắm không?”

Anh thợ đứng ngẩn ngía một lúc rồi bảo: “Cũng không khó lắm đâu, đóng thêm mấy cái cột thôi mà. Bây giờ gỗ cũng đã có sẵn, tiện lắm, còn nhanh hơn cả làm tủ tường!”

Cô quay đầu lại, nhìn anh bằng con mắt nửa đùa nửa thật, “tủ tường tốt như vậy đấy, thiệt anh quá!”

Anh lặng đi mấy giây rồi phản kháng: “Như vậy anh không đồng ý!”

Bình Tử nhìn thấy ba cô gái đang ngà ngà say là biết ngay tối nay anh lại đến thu dọn hiện trường rồi.

Anh từng có một nỗi niềm trong lòng không dám đối diện, với ba cô gái. Do anh phát hiện ra mình đã thích ba cô ấy, lại còn ở cùng nhà với họ nữa.

Đúng thế, anh rất thích họ. Văn Văn nghĩa hiệp nhân từ, Tiểu Mỹ thông minh đa mưu, còn Đường Đường hiền hòa lương thiện. Tính cách mỗi người mỗi khác nhưng lại vốn sống rất hòa hợp dưới một mái nhà. Có thể nói, họ đều có điểm chung là lòng nhiệt thành.

Văn Văn thì không cần nói rồi, văn võ song toàn. Cô vừa đảm nhiệm chức biên tập, vừa là tác giả của một chuyên mục hút khách. Năm ngoái cô cũng vừa cho xuất bản một bộ sách tình cảm khá hấp dẫn.

Còn Tiểu Mỹ rất giỏi nấu nướng, cái gì cũng biết trước, biết nhìn xa trông rộng. Trước đây cô cũng từng trải qua những quãng thời gian khó khăn mới có được ngày hôm nay.

Về Đường Đường vốn là một cô gái tài hoa, tính cách hài hòa lương thiện, có thể nói là khá dịu dàng và lãng mạn. Cô có thể là một người vợ tốt, nếu như không phải đã từng gặp trắc trở. Anh tin rằng ba cô gái này không thể chìm nổi bốn ba mãi trong cuộc chiến tình cảm.

Hoặc cũng có lẽ do anh quá thích ba cô gái này rồi, thích đến mức có chút ghen tỵ với những người đàn ông của các cô. Lý Cường của Văn Văn thì lúc nào cũng ỉnh là nhất, không mấy khi để ý đến cảm xúc của người khác và tự ỉnh hài hước. Còn Phong Phong của Tiểu Mỹ thì không muốn nói đến. Hắn chỉ là một tên sáng tác nhạc và cũng hát trong quán bar mà thôi. Cả ngày chỉ biết mê muội trong sự sùng bái của những cô gái trẻ đi bar mà không biết đến tinh thần trách nhiệm là gì. Còn gã đàn ông của Đường Đường thì anh chưa bao giờ nhìn thấy mặt.

Mỗi khi nghĩ đến điều này, anh có cảm giác mình đang ghen, đồng thời thấy bứt rứt vì lòng tham không đáy của mình.

Ba cô gái này đối với anh như những thiên thần. Lý trí bảo anh, bản thân mình có thể kết bạn với thiên thần là măn nguyện lắm rồi, nhưng trong tâm lại không cam lòng. Ba cô gái tốt như vậy lẽ nào không có tương lai hạnh phúc hay sao? Nếu có thể được sánh bước cùng một trong ba cô, anh nhất định làm hết sức mình để cô ấy được hạnh phúc.

Nhớ lại hai năm trước khi mới bước vào căn phòng tầng hầm của ngôi nhà này, do dưới hầm không được dùng lửa nên việc ăn uống khá khó khăn. Để anh không phải ngày ngày ăn mỳ gói, ba người thường mời anh ăn cùng cái thiện. Nhưng tránh làm anh bị tổn thương lòng tự trọng, họ nhờ anh dọn dẹp hộ phòng

những lúc rảnh rỗi hay vào nấu bếp cùng Tiểu Mỹ. Cho đến khi họ phát hiện tay nghề của anh cũng không kém Tiểu Mỹ nhiều lắm thì quyết định hai người sẽ luân phiên nhau nấu bếp. Điều này cũng giúp anh ăn uống được an tâm hơn trong vòng nửa năm.

Nửa năm sau, khi điều kiện được cải thiện nhiều, anh cũng mời họ ăn uống do tự tay anh nấu nướng.

Anh rất thích bầu không khí này. Đường Đường không hổ danh là một cao thủ tình cảm, mỗi khi ăn uống anh đều có cảm giác rất thư thái. Đó chính là nhờ mùi thơm của gỗ Đàn Hương và âm nhạc du dương réo rắt.

Nhưng cả ba cô đều phạm một lỗi lớn đó là quên mất anh là đàn ông. Họ coi anh như một trong những người chị em của mình. Thậm chí Đường Đường muốn đi shopping hay Tiểu Mỹ ra siêu thị mua đồ cũng lôi anh đi bằng được, cho anh làm phu khuân vác miễn phí. Có lẽ do tính anh dễ chiều, họ nghĩ chẳng bao giờ anh từ chối, anh thường tự nghĩ như vậy.

Thời gian cưới xin của Văn Văn đang đến gần nhưng lại không mấy vui vẻ với Lý Cường. Chuyện cô say mềm thường xuyên diễn ra. Bình Tử nâng cô dậy, thấy người cô đã mềm nhũn, không còn cách nào, anh đành bế cô lên rồi đưa vào phòng ngủ.

Tiếp đến là Tiểu Mỹ, cô gái này làm việc gì cũng có chừng mực. Uống rượu bao giờ cũng giữ mình được ba phần tỉnh táo. Bình Tử khê đẩy cô một cái, cô liền hé mắt ra, lão đảo đứng dậy, anh vội đỡ cô rồi đưa vào phòng ngủ.

Kỳ lạ nhất là Đường Đường. Mấy năm qua rất nhiều người đàn ông ở bên cô mà hầu hết toàn là những đại gia cao cấp cả, nhưng dường như chưa bao giờ cô nhắc đến chuyện hôn nhân với bất kỳ người đàn ông nào của mình. Một cô gái xinh đẹp và giỏi giang như cô lẽ ra con đường thăng quan tiến chức phải mở rộng mới đúng chứ? Vậy mà khi uống rượu bao giờ cô cũng là người say đầu tiên. Nghĩ tới câu cô vừa nói ban nãy Bình Tử không dám gật bừa.

Đường Đường nói: Phụ nữ là cái khóa, còn đàn ông là chìa khóa. Khóa phải có chìa mới mở được. Một cái khóa có thể hợp với không chỉ một cái chìa, hơn nữa đến khi cần, chìa khóa vẫn tái sử dụng được.

Đoạn sau cô nói gì anh cũng không nhớ rõ lắm, nhưng anh không đồng ý với thái độ về trò chơi nhân gian của cô. Anh từng bị tổn thương, thậm chí người con gái anh vô cùng thương yêu đã bỏ đi. Những người xung quanh anh cũng chỉ đứng nhìn, không ai tỏ ra xót thương cho tình cảm của anh và cô gái ấy. Dường như cô rời bỏ một nhà thơ nghèo như anh là chuyện đáng để mọi người chúc mừng. Nếu không phải chịu tổn thương tình cảm này, anh đã không rời Dương Châu để tới Bắc Kinh, cũng sẽ không gặp phải những con người muôn hình vạn trạng này. Nhưng đi tới bước của ngày hôm nay anh không thấy hối hận, anh càng ngày càng tin vào câu nói “kinh nghiệm là phú quý.”

Anh ôm ngang lưng Đường Đường để đưa cô về phòng.

Đường Đường thực ra không nhẹ cân chút nào. Hằng ngày cô luôn miệng nói cần giảm cân nhưng anh thấy cô đang tăng cân đều. Vì mỗi khi thấy món hợp miệng là cô lại ăn rất nhiều, nhưng mỗi khi ăn xong lại kêu gào thảm thiết.

Đến bên giường, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống. Khi đặt cô xuống giường chưa kịp rút ra thì cô bỗng mở mắt, một đôi mắt long lanh hơi ngà say đang nhìn anh cũng đôi má hồng thắm, khi ấy anh bỗng đỡ người ra.

Cô hơi mỉm cười, khoảng cách giữa hai người khá gần. Anh kinh ngạc buông tay cô ra rồi từ từ đứng dậy. Thực ra anh không rõ phản ứng ban nãy của mình có bình thường hay không.

Khi anh vừa buông tay ra, Đường Đường đã rút hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh. Theo bản năng, anh cũng hơi cúi người xuống...

Cô khê nhắc đầu dậy và thơm nhẹ lên trán anh. Sau đó, đôi tay của cô cũng rời khỏi cổ anh, từ từ rơi xuống giường, hai mí mắt cũng dần khép lại.

Anh giật mình, sợ đến mức đứng thẳng người dậy và nhanh chóng rời khỏi căn phòng. Anh không biết lúc đó cô đang tỉnh hay mơ màng nữa. Điều duy nhất bây giờ có thể làm là rời khỏi. Cho dù ban nãy đôi phương mơ hay tỉnh thì đều phải rời đi tránh cho hai bên ngượng ngùng.

Anh rời khỏi phòng cô, đóng cửa phòng lại và bắt đầu dọn dẹp phòng khách.

Khi đã dọn dẹp mọi thứ xong, anh ngồi xuống sofa và bắt đầu nhớ lại khoảnh khắc ban nãy. Tự nhiên anh thấy trái tim mình cũng đập nhanh hơn.

Ba căn phòng đều yên ắng.

Cồn lẽ ban nãy Đường Đường đang say? Chỉ là hành động bột phát thôi? Cô ấy cũng không phát hiện ra mình đã hôn anh? Nghĩ đến đó, anh lại thấy một cảm giác không thoải mái ủa đến.

Mỗi khi uống say cô ấy đều như vậy sao? Cho dù là đàn ông thế nào lại gần cô ấy đều có hành động như vậy sao?

Anh càng nghĩ càng không hiểu. Sau rồi anh dựa vào ghế và ngủ đi lúc nào không hay.

Không biết anh đã ngủ như thế bao lâu. Bỗng nhiên phòng của Tiểu Mỹ có tiếng động, anh cũng nghe thấy nhưng lười chạy ra.

Hình như cô chạy vào nhà vệ sinh. Anh nhắm mắt nhưng thầm nghĩ có lẽ trời đã sáng. Thông thường Văn Văn sẽ dậy sớm nhất vì cô ấy thường ra ngoài tập thể dục, sau đó mới về nhà ăn sáng. Còn Đường Đường có thể ngủ đến không biết trời đất đâu mới dậy.

Chắc hôm qua Văn Văn uống nhiều nên khi Tiểu Mỹ dậy làm bữa sáng rồi mà cô ấy vẫn chưa dậy. Thực ra bình thường nếu anh ở đây sẽ cùng đi chuẩn bị bữa sáng với Tiểu Mỹ, nhưng không hiểu sao hôm nay anh thấy người uể oải không muốn bước ra.

Khi anh đang nghĩ xem có nên dậy hay không thì bỗng nghe thấy tiếng động trong phòng Đường Đường. Tim anh đập mạnh hơn, hít một hơi thở sâu, anh lại nhắm mắt giả bộ ngủ tiếp.

“Tiểu Mỹ, sao bây giờ?” Giọng Đường Đường hơi nũng nịu chạy cả vào nhà vệ sinh. Cô nói vội vã như tìm ai đó.

Tiếng gọi nước trong nhà vệ sinh vang lên, Tiểu Mỹ hỏi giọng ngạc nhiên: “Sao thế? Bác chủ nhà đến à?”

“Không...” Đường Đường nói giọng nhỏ nhẹ.

“Sao mặt cậu đỏ thế kia? Khó chịu trong người à?”

“Không phải, tớ... Đừng nói với Văn Văn nhé, mình vừa mơ thấy...”

Bình Tử thấy trong lòng rối bời, không dám làm gì cả.

“Trước đây không phải cậu cũng từng gặp ảo mộng rồi sao? Sao bây giờ phải ngạc nhiên đến thế?”

“Nhưng lần này không giống thế. Mình mơ thấy ... Bình Tử.” Cô nức nở.

“Bình Tử à? Tốt đấy, sao cậu phải khóc?”

“Nhưng mình mơ thấy đã hôn anh ấy.”

Bình Tử nghe thấy suýt lặn từ ghế xuống. Cô gái này thật là, còn tưởng nằm mơ đã hôn anh nữa chứ. Chẳng lẽ những ảo mộng trước đây của cô đều là hôn người đàn ông khác mà chính bản thân mình cũng không biết sao? Anh thấy càng nghĩ càng muốn phát điên nên im lặng nghe trộm cuộc đối thoại giữa hai cô gái.

“Ôi...” Giọng của Tiểu Mỹ bị kéo dài ra khiến Bình Tử thót cả người. “thực ra mình thấy anh ấy cũng được đấy chứ? Sao cậu không xem anh ấy thế nào?”

Chẳng mấy khi Tiểu Mỹ nhận xét người khác, lại còn khen anh sau lưng nữa chứ. Anh nghe xong cảm động chỉ muốn lao ra ôm Tiểu Mỹ.

“Nhưng... anh ấy giống như một trong những người chị em của chúng ta, sao lại có ý nghĩ đó được?”

Anh lại một lần nữa muốn lặn xuống đất. Bây giờ anh lại ước rằng mình đã ngủ thật say để không nghe thấy bất cứ điều gì.

“Nhưng anh ấy vẫn là đàn ông. Bình thường mình thấy tính cách anh ấy tốt nên coi là chị em của nhau thôi.” Tiểu Mỹ lại nói giúp mình. Anh thực sự cảm động muốn rơi nước mắt.

“Thì đúng như vậy, bọn mình đã thân thiết với anh ấy như thế, vậy mà mình còn mơ thấy hôn anh ấy. Chắc tí nữa có gặp nhau thì ngại chết mất!”

“Cậu lớn thế này rồi không biết giả bộ hay sao?”

“Nhưng...”

“Cô nàng ngốc nghếch, còn nhưng cái gì?”

“Nhưng còn cậu và Văn Văn nữa, sao tớ có thể thành đôi với Bình Tử được, như thế ích kỷ quá!”

“Mình và Văn Văn thì sao?” Tiểu Mỹ hỏi giọng ngạc nhiên, Bình Tử cũng ngạc nhiên không kém.

“Phong Phong là người đàn ông khá lộn xộn, mình thấy không hợp với cậu lắm. Văn Văn và Lý Cường cũng không thấy hợp lắm. Nên tớ thấy...”

Bình Tử nghe thấy cô nói như vậy thì tim như bắt đầu rạn nứt, còn đầu chỉ là khoảng trống.

“Hừm, cô nàng này đáng đánh quá. Cậu coi Bình Tử là gì chứ, đồ chơi chắc? Cậu muốn đưa cho ai cũng được à? Cậu nghĩ mình, Văn Văn hay Bình Tử đều nghe theo những gì cậu sắp đặt sao?”

“Tiểu Mỹ, mình không có ý đó.” Đường Đường cuống lên.

“Thế ý cậu là gì?”

“Mình nghĩ anh ấy tốt như vậy thì chỉ hợp với những người con gái tốt thôi chứ mình có là gì đâu?”

“Cậu có điểm gì không tốt chứ? Xem kìa, tự nhiên lại tự ti thế.”

“Cậu cũng biết anh ấy nhỏ tuổi nhất trong ba bọn mình, mà mình lại là đứa lớn tuổi nhất.”

“Nhớ rồi, cậu tháng sáu cung Cự Giải, Văn Văn tháng tám cung Sư Tử còn mình tháng mười hai cung Ma Kết. Nhưng đều sinh cùng năm mà, chỉ chênh nhau có mấy tháng thôi, Bình Tử còn chưa nói gì nữa là!”

“Nhưng mà...”

“Còn nhưng điều gì nữa?”

“Cậu cũng biết cách đây mười năm rồi đấy, mình bây giờ đã mất khả năng sinh nở, nếu Bình Tử đẻ bụng thì...”

Tiểu Mỹ nghe xong không nói gì.

Đúng là cô nàng khờ, sao anh lại để ý đến chuyện đó cơ chứ? Nếu em thích trẻ con đến thế chúng ta có thể đi xin một đứa con nuôi là được mà. Khi em uống say đã nói chuyện này N lần với mọi người rồi mà. Chính em cũng không nhớ sao? Bình Tử ngồi bên ngoài vừa nhắm mắt vừa suy nghĩ như vậy. Hay những lúc đó mấy cô gái này đều say quá quên mất là anh cũng đã biết chuyện này?

Tiểu Mỹ im lặng một lúc rồi nói: “Về chuyện này cậu cũng nên cân nhắc kỹ càng. Vì dù sao ở Trung Quốc, với người đàn ông và gia đình họ hàng của họ, chức năng nối dõi tông đường của người phụ nữ rất quan trọng. Cho dù Bình Tử có yêu mà cố chấp nhận cậu thì lâu ngày anh ấy cũng sẽ bị áp lực từ phía gia đình, rồi cuối cùng cũng ảnh hưởng đến chính cuộc sống của hai người.”

Tiểu Mỹ ơi là Tiểu Mỹ, sao em không dùng một thái độ tích cực hơn nữa để nhìn về chuyện này? Lúc này Đường Đường đang cần người cổ vũ thì em lại khiến cô ấy nhụt chí. Bình Tử khi ấy đang nghiền chặt răng lại, anh chỉ sợ Tiểu Mỹ nói mấy lời tàn khốc như vậy sẽ khiến mọi việc thành hiện thực. Anh chỉ muốn chạy ngay ra ngoài nói với mọi người, chuyện sinh nở của Đường Đường không phải là yếu tố quan trọng nhất trong một gia đình. Xem ra chắc Tiểu Mỹ bị nhiều loại đàn ông thấp kém tấn công quá nhiều nên bây giờ cũng mất đi niềm tin. Bình Tử đang ngẫm nghĩ trong lòng chỉ muốn chạy ngay ra ngoài để giải thích cho hai cô gái.

Tiểu Mỹ và Đường Đường cùng chạy vào nhà vệ sinh.

Đường Đường đi ra nhìn thấy Bình Tử đang nằm trên sofa thì cau mày lại: “Sao anh chàng này lại lười biếng thế này? Trước đây toàn là anh ấy dậy nấu bữa sáng, mình thích nhất món bánh trứng nước áp chảo... rất là thơm!”

Bình Tử chợt nhớ ra sáng nay chưa nấu đồ ăn sáng, nhưng anh lại sợ Đường Đường trách móc nên đang nhắm mắt cũng không dám mở mắt ra.

Tiểu Mỹ búng tai Đường Đường một cái, “người ta nợ nần cậu cả đời chắc? Có nghĩa vụ gì mà suốt ngày phải nấu cơm dọn dẹp nhà cửa?”

Đường Đường cong môi lên, “thế cậu chưa từng nhờ vả anh ấy việc nhà chắc? Còn ở đây nói lời chính nghĩa chỉ trích mình sao?”

Tiểu Mỹ đột nhiên thở dài.

Đường Đường nói: “Sao vậy?”

“Mình chợt nhận thấy bọn mình đối xử với anh ấy rất quá đáng. Lần nào anh ấy cũng phải đến chăm sóc cho ba đứa bọn mình, rồi thu dọn bãi chiến trường. Sáng hôm sau lại còn phải làm bữa sáng theo khẩu vị khác nhau cho bọn mình nữa chứ, rồi để phần riêng cho cậu nữa. Nhớ lại hơn hai năm qua, ngay cả tấm chăn mình cũng chẳng chuẩn bị cho anh ấy, rồi để anh ấy tùy ý ngủ vạ vật trên ghế nữa chứ. Mùa hè thì nóng mùa đông lạnh như vậy mà mình chẳng bao giờ hỏi han được một câu.”

Tiểu Mỹ gật đầu, tự khiển trách mình, “đúng vậy, ba đứa bọn mình hay xem nhẹ anh ấy quá, bọn mình tồi thật, phải tự kiểm điểm lại thôi.”

“Hay thế này đi, hôm nay mình cùng Văn Văn sẽ kéo anh ấy đi mua đồ rồi mua cho anh ấy một bộ tử tế nhất. Còn cậu đi chợ chuẩn bị mấy món ngon, bọn mình tranh thủ cảm ơn anh ấy luôn?”

Tiểu Mỹ cười gật đầu, “thế ban nãy ai còn trách móc không có người chuẩn bị đồ ăn sáng cho?”

Đường Đường thấy hơi ngại ngùng, “vậy đi, mình lên gọi Văn Văn đây, cậu đi làm bữa sáng, chuẩn bị đồ ăn xong rồi mình sẽ gọi anh ấy dậy. Rồi cũng đi mua đồ, mình sẽ chọn cho anh ấy một bộ thật đẹp, nhân tiện cảm ơn anh ấy hai năm qua đã chăm sóc bọn mình.”

“Được rồi... mình phụ trách nấu đồ! Còn cậu lên gọi Văn Văn dậy đi!”

Bình Tử vẫn đang nằm trên ghế, trong lòng trào lên sự xúc động. Đột nhiên anh nhận ra mình thực sự yêu Đường Đường, còn với Tiểu Mỹ và Văn Văn chỉ quý mến mà thôi. Bây giờ có thể hiểu được đó là thứ tình cảm thân tình của anh em dành cho nhau.

Nghĩ tới đó, anh ngáp một cái thật lớn, đầu hơi nghiêng về một bên và chìm vào giấc ngủ luôn.

14. Chương 14: Phân Cao Thấp

Trời đã sáng rồi, chúng ta đều thấy mệt mỏi. Cả một đêm tranh luận không có kết quả, cũng đã đến lúc nói lời tạm biệt rồi.

Em lại cười, còn anh thì lắc đầu. Đến cả cái bắt tay để tạm biệt cũng trở nên tẻ ngắt, bỗng nhiên trong lòng anh thấy xót xa.

Giống như người đàn ông, kỳ thực yếu ớt; giống như phụ nữ, kỳ thực yếu đuối. Có quá nhiều chuyện nói văng bên tai, khiến chúng ta phải cẩn thận không dám hi vọng xa vời quá nhiều.

Giống như tình yêu, ban đầu là sai lầm; giống như lời hứa hẹn, nói xằng quá mức. Có quá nhiều đau thương đi qua trước mắt, khiến chúng ta trưởng thành hơn về lý trí. Có những lúc không biết phải làm thế nào, chỉ biết chúc phúc cho nhau, còn cố chống đỡ lòng tự trọng trong cô đơn.

— “Giống như”

Điện thoại reo lên, Lý Cường chạy lại nghe, là mẹ anh gọi tới.

“Cường, mẹ và ba thấy Văn Văn nói có lý đấy. Nhà vốn dĩ là...”

“Mẹ, sao lại còn phải đến đó nói lại với bọn con như thế?”

“Tính con giống y hệt ba thời còn trẻ, mẹ hiểu quá mà?”

“Mẹ không thể chỉ nghe lời một phía từ cô ấy được...”

“Mẹ và ba thấy có lý đấy, nhà là nơi để nghỉ ngơi chứ không ai lấy ra để làm việc đâu?”

“Mẹ không hiểu đâu...”

“Thôi được rồi, con giống hệt ba vậy, chỉ muốn đề nén Văn Văn thôi, muốn chuyện nào con nói cũng đúng mới chịu. Nhưng lần này ba mẹ đứng về phía Văn Văn, thế nhé!”

“Mẹ ơi...”

Tút tut tut...

Văn Văn kéo Đường Đường đến xem căn hộ mới của mình, cũng muốn để nghe ý kiến của cô bạn. Đường Đường vốn là người rất có gu thẩm mỹ nên ý kiến của cô ấy cũng rất có giá trị.

Cửa nhà chỉ khép hờ.

Văn Văn cau mày, đang định hỏi xem sao hôm nay không thấy thợ đến làm. Cửa nhà cũng không được đóng, bên trong phòng còn nghe thấy tiếng ba mẹ anh.

“Con còn muốn thế nào nữa? Ban đầu tính cách của Lãng Lãng tốt như vậy mà còn bị con ức hiếp đến phát khóc. Con nhà người ta có đáng để bị con ức hiếp thế không?”

“Thế bây giờ con đáng bị Văn Văn bắt nạt lắm sao?”

“Nó bắt nạt con bao giờ? Trên mặt, trên người có bao giờ nhìn thấy vết gì đâu?”

“Nhưng mà đau lắm!”

“Dẹp đi! Mẹ dám cá rằng cả năm nay nó chẳng động chân động tay gì con cả. Con biết sao không? Vì con nhà người ta cũng nản lòng rồi, chẳng muốn chỉ bảo gì con nữa. Phụ nữ khi nản lòng mới chẳng muốn động đậy người đàn ông. Con phải tự phán xét lại bản thân đi!”

“Con chẳng sai gì cả, nên cô ấy mới không có lý do gì để đánh đấy chứ!”

Văn Văn vốn không thích nghe trộm, nên kéo Đường Đường đi.

Trong phòng vẫn nghe thấy tiếng mẹ anh: “Mày tưởng mẹ không biết hai đứa đã chia tay rồi chắc. Làm đám cưới lần này chỉ để che mắt ông bà già này thôi.”

Lý Cường không nói gì, coi như đã chịu thừa nhận.

Văn Văn đã ở phòng ngoài rồi, nghe thấy vậy liền kéo tay Đường Đường gần về phía cửa hơn.

“Ba mẹ không ngốc, ba mẹ Văn Văn cũng chẳng dại gì. Ý định chia tay của hai đứa ba mẹ đã thấy ngay rồi.”

“Ba mẹ đã biết điều đó thì còn diễn làm gì nữa?”

“Con bé tốt như vậy. Nếu không phải vì biết ba con bệnh thì đã chia tay luôn rồi, lại còn chịu nhiều tủi thân, cùng con diễn trò cưới giả này nữa chứ!”

“Nếu đã biết còn bắt bọn con thế này làm gì?”

“Nó không phải mẹ sinh ra, con bé thấy ba anh bị bệnh nên cố chịu? Chúng tỏ lòng dạ nó cũng tốt.”

Anh lại im lặng lần nữa.

Mẹ anh bảo: “Trước hôm sinh nhật nó một ngày, mẹ có lên trang cá nhân của nó. Toàn thấy mấy câu tình yêu nản lòng, mẹ đã thấy có điều gì không ổn rồi. Nó còn nói mai phải quyết định một chuyện rất quan trọng, từ đó phải đối diện với cuộc sống mới!”

“Vậy hóa ra chuyện cô ấy muốn chia tay với con đã có ý định từ rất lâu rồi!”

Mẹ anh cũng phiền lòng, “cái gì mà có ý định từ lâu chứ? Sao con lại nói thế chứ? Chẳng trách nó thấy nản lòng. Mẹ hỏi nhé, con có bao giờ quan tâm đến nó không? Ngay cả mẹ còn quan tâm đến trang mạng cá nhân của nó, xem nó suy nghĩ thế nào. Còn con thì sao? Cả ngày ngoài việc đấu võ miệng với nó còn chẳng làm gì khác?”

Anh than thở, “cô ấy cũng trưởng thành rồi, lẽ nào hàng ngày con vẫn phải quan tâm đến tình cảm của cô ấy sao?”

Mẹ anh nói bằng giọng phẫn nộ: “Thế anh nghĩ mình là Thái tử hay Thượng đế? Lãng Lãng chịu nhin anh bốn năm trời rồi giận quá cũng phải bỏ đi; Văn Văn với anh đã bảy năm trời, cuối cùng cũng nản lòng. Thoắt cái cũng đã mười một năm rồi đấy. Đời người có được bao nhiêu lần mười một năm? Anh thấy Lãng Lãng hay Văn Văn không hợp anh?”

“Mẹ, xem mẹ nói kìa!”

“Anh nghĩ với tính cách của anh mà nó nhin được anh hẵn bốn năm sao? Mẹ anh bao lần phải nhận lỗi rồi khuyên giải, nói chuyện nó mới chịu nhin nhục bên anh. Người nó cũng tiêu tụy đi, cảm xúc cũng không tốt. Anh không thấy áy náy với nó sao?”

Mẹ anh nói một hơi, không chỉ Văn Văn đứng bên ngoài thấy ngạc nhiên mà ngay cả Lý Cường cũng thấy kinh ngạc, “mẹ phải nhận lỗi với cô ấy sao? Vì chuyện gì chứ?”

“Vì chuyện gì? Vì mẹ không dạy bảo anh cẩn thận nên mới làm con nhà người ta phải khóc lóc cả ngày. Nó cũng là cảnh vàng lá ngọc của nhà họ thế mà sao lại bị con nhà mình ức hiếp như vậy?”

Anh có chút sốt ruột, “do cô ấy nhạy cảm quá thôi. Con có nói mấy câu mà cô ấy đã suy nghĩ đến mấy ngày liền, không có chuyện gì cũng tự giày vò bản thân. Con chẳng bao giờ đánh mắng cô ấy, muốn con đi cùng xem phim hay shopping cũng đồng ý, còn muốn thế nào nữa?”

Mẹ anh nói bằng giọng buồn rầu: “Con à, con người phải sống có tập thể, không sống đơn lẻ được đâu. Con không thể sống cô đơn đến già được. Nhiều lúc con phải đứng trên lập trường của người khác để nghĩ đấy.”

“Sao con phải nghĩ cho người khác chứ?”

“Vậy con hãy thử ngắm một đứa con gái ngoan như Lãng Lãng mà sau khi yêu con lại mắc bệnh tâm lý? Nếu nghe một người phóng khoáng tự nhiên như Văn Văn khi gặp con liệu có trở thành cô nàng nhạy cảm không? Một người đàn ông nếu không để người con gái của mình bộc lộ được những điểm tốt, điểm mạnh của mình ra thì đó là người đàn ông thất bại!”

“Mẹ, sao lại nói như vậy? Con thấy mẹ và ba rất tốt mà?”

“Vậy mẹ mới nói anh và ba anh đều vô tâm y như nhau. Trước đây mẹ và ba anh cũng nhiều chuyện với nhau lắm, đó là những năm tháng đầy sóng ngầm. Đặc biệt là khi bà nội anh còn sống, bao nhiêu lần mẹ muốn nói lời chia tay với ba, làm sao anh biết được chuyện đó?”

“Mẹ và ba từng nghĩ đến chuyện chia tay rồi sao? Có phải do vẫn còn tình cảm nên không chia tay được nữa?”

Mẹ anh khẽ hừ một tiếng, “ba anh cũng là người biết điểm dừng, ban đầu không bao giờ biết thượng cẳng chân hạ cẳng tay với vợ. Nếu không hơn hai mươi năm trước đã không có anh rồi.”

“Sao lại vậy ạ?”

“Anh có nhớ khi bà nội anh còn sống, mẹ và ba thường xuyên cãi nhau không?”

“Con nhớ chứ. Con biết mối quan hệ giữa mẹ và bà nội không được tốt lắm. Mỗi lần bà nhắc đến mẹ không phải trách móc thì cũng quở mắng. Xem ra mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu của hai người không tốt thì phải.”

“Thì thời trẻ đi làm dâu bị mẹ chồng soi xét, đến lúc già rồi lại đi ức hiếp con dâu mới. Đời người phụ nữ thật vất vả!”

“Trong văn của Lỗ Tấn cũng nói đến điều này.”

“Bà nội của anh là một nàng dâu rất hiếu thuận. Sau này khi ông nội anh qua đời, bà ở vậy thủ tiết nuôi ba anh. Bởi vậy trước khi bước chân vào cửa nhà mình mẹ đã tự nhủ, mẹ chồng nuôi nấng được chồng mình không dễ dàng gì, do vậy nhất định phải hiếu thuận với mẹ!”

“Đó là điều đương nhiên mà.”

“Nhưng sau khi bước vào nhà mẹ mới hiểu rằng người quả phụ nghiêm khắc đến thế nào.”

Anh lặng lẽ nghe mẹ mình kể lại chuyện cũ...

“Đêm đầu tiên, mẹ và ba không làm gì cả. Vì bà nội không cho đóng chặt cửa khi đi ngủ, nửa đêm bà con tỉnh dậy vào phòng đắp chăn cho con trai. Do không đóng cửa nên ba anh cũng ngại không dám động vào mẹ. Cuộc sống vợ chồng hữu danh vô thực như vậy kéo dài đến 20 ngày liền, rồi một hôm bà nội sang nhà hàng xóm tán gẫu, ba anh thấy có lỗi với mẹ, nhân dịp đó mẹ và ba mới chính thức là vợ chồng.”

“Ngày nào mẹ cũng phải bưng nước rửa chân cho ba, bà nội nói mẹ không đảm đang nên muốn dạy mẹ phải hầu hạ chồng như thế nào. Mẹ nói rõ vợ chồng cần sự bình đẳng, không thể coi chồng là trời được. Nhưng cho dù mẹ nói thế nào bà cũng để mọi chuyện ngoài tai, bà còn nói phải áp đảo tính cách kiêu ngạo của mẹ lại, để tránh mẹ thành nữ chủ nhân trong nhà. Dù sao bà cũng là bậc lớn tuổi, là mẹ chồng của mình.”

“Không lâu sau, bà tuyên bố muốn làm quản gia. Tiền lương hàng tháng của mẹ và ba đều phải giao nộp lại cho bà, kể cả tiền sau này dùng để nuôi con cũng vậy. Bà sợ mẹ có tiền sẽ mang về nhà mẹ đẻ, bà nói rằng con gái sau khi kết hôn không được cho nhà đẻ nữa. Nhưng khi ấy mẹ cũng còn ông bà ngoại của anh nữa, ông bà cũng cần con cháu hiếu thuận chứ.”

“Sau đó ông ngoại anh bị bệnh, cần tiền đi phẫu thuật. Khi ấy cậu anh cũng mới kết hôn, đang sống riêng bên ngoài với vợ. Hai vợ chồng son thì lấy đâu ra tiền? Mẹ nghĩ bình thường đưa tiền cho bà cũng không ít, ăn tiêu chẳng nhiều nên hỏi bà để lấy tiền, bà nói luôn không đưa được. Vì chuyện gia đình bên kia phải do cậu anh lo, thế là mẹ và bà cãi nhau. Lúc đó mẹ cũng không biết mình đã mang thai, mẹ chỉ biết đến bệnh viện quỳ xuống trước mặt ông ngoại anh mà khóc vì bản thân bất hiếu, ngay cả ba mẹ ruột cũng không chăm sóc được.”

“Bệnh ông mỗi lúc một nặng. Cậu anh lo lắng đi khắp nơi để vay tiền, đến vay cả bà nội anh, cậu nói: Xin được vay trước, sau này có rồi sẽ trả. Bà cười và nói: Mẹ đã là dâu nhà này, mọi thứ của mẹ đều thuộc về nhà chồng. Còn cậu muốn vay tiền cũng được, nhưng phải tính theo lãi suất ngân hàng và viết biên lai. Khi ấy cậu lo lắng quá, viết luôn biên lai để lấy tiền. Ông ngoại anh được làm phẫu thuật nhưng đã muộn không cứu được, sau đó ông cũng từ trần.”

“Nhớ lại ngày hôm đó, mẹ nghe được tin dữ từ bệnh viện, vội vàng đến luôn để nhìn ông lần cuối. Không may trên đường đi mẹ bị xe quệt phải, ngã lặn xuống nền tuyết lạnh. Khi mẹ tỉnh lại bác sỹ nói thời kỳ mang thai mà không chịu chăm sóc bản thân, lại bị gió lạnh nên đứa con không giữ được, không cẩn thận sẽ mất cả khả năng sinh sản.”

“Tiền phẫu thuật rồi cả tiền ma chay cho ông nữa, cậu không có nên hỏi mẹ xem có thể trả tiền cho bà mượn hơn được không. Bà không đồng ý còn đến buổi tang nhà mình làm om sòm lên, mắng nhà mình là đồ lừa đảo. Thực ra chỗ tiền ấy là của mẹ ngày ngày làm lụng, cuối cùng cậu anh đi vay mượn khắp nơi cũng trả được món tiền đó. Khi nhận được tiền bà rất đắc ý, nhưng bà nội anh đâu biết rằng cậu anh phải đi bán cả máu. Vì cậu biết món tiền đó nếu không trả sớm, mẹ cũng chẳng sống được qua ngày...”

“Sau này mẹ thấy không thể tha thứ cho bà được nữa. Thời điểm đó nhà nước mình bắt đầu cho khôi phục lại chế độ học đại học, công chức có thể học được vào buổi tối. Ba anh đăng ký đi học, bà đồng ý luôn, nhưng đến khi mẹ đăng ký bà lại không cho. Bà đưa ra lý do việc nhà nhiều, bà tuổi cao, mẹ đi học không

ai chăm lo cho gia đình. Sau đó bà còn nói chuyện riêng với ba rằng ẹ đi học cao rồi sau này khó quản, con dâu chỉ cần đức không cần tài. Khi ấy ba anh cũng ủng hộ việc mẹ đi học nên nói với bà rằng sẽ cùng làm việc nhà với mẹ để ba mẹ cùng được đi học buổi tối, vì ba anh lần này đứng về phía mẹ nên bà hận mẹ đến tận tim.”

“Không lâu sau, ba và mẹ cùng đi học, trong lớp cũng có cả nam giới, thực ra đều là đàn ông có vợ. Mỗi lần tan học ông ấy cũng thuận đường về cùng mẹ, bà biết được điều đó nên sang nhà hàng xóm nói này nói kia. Mọi người trong xóm nhìn thấy mẹ là chỉ trỏ khiến mẹ không hiểu gì cả, cho đến một ngày, bà đột nhiên xông vào lớp học túm lấy mẹ và chỉ thẳng vào mặt bạn nam học cùng lớp mắng chửi là đồ lẳng lơ. Bà nói rất nhiều những lời khó nghe, một lúc sau ba anh cũng chạy đến, khuyên răn bà đi về. Mẹ khi ấy xấu hổ vô cùng, bà không nghe còn ngồi ở lớp khóc lóc mắng chửi nói con dâu muốn giết người diệt khẩu... Từ đó mẹ cũng chẳng còn mặt mũi nào đến lớp nữa, giấc mộng học đại học cũng tan thành mây khói.”

“Sau đó, bà xúi ba anh phải ẹ một trận. Mẹ chỉ trừng mắt nhìn bà, nghĩ lần này thế nào cũng không thêm đếm xỉa đến. Mẹ nói ngắn gọn, chỉ cần ba đụng đến mẹ một sợi tóc, mẹ sẽ gọi cảnh sát ngay, luật quốc gia bảo vệ thân thể người phụ nữ. Khi ba giơ tay lên mẹ cũng trừng mắt nhìn lại, ba nhìn mẹ rồi quay lại nhìn bà, thở dài một tiếng rồi đập cửa ra ngoài.”

“Một thời gian sau, cơ quan có chính sách chọn người cốt cán ra nước ngoài đào tạo, ưu tiên những người đã có bằng đại học. Mẹ thì đã lỡ mất cơ hội đó rồi, khi ấy bà khen con trai giỏi giang, học được đại học, còn con dâu kém cỏi ra nước ngoài làm sao.”

“Mẹ thực sự rất có ý định muốn cầu tiến nhưng do nguyên nhân gia đình nên cuối cùng chỉ được làm một viên chức nhỏ. Khi còn trẻ khỏe chỉ suốt ngày phân cao thấp với mẹ chồng, khi đã có tuổi rồi thì còn cơ hội nào nữa. Anh xem, cuộc đời phụ nữ có mấy cầu gì nữa?”

Khi nghe đến đây, bên ngoài Văn Văn khóc nức nở, còn Đường Đường cũng nước mắt chảy quanh. Bên trong phòng, Lý Cường chỉ biết nén tiếng thở dài.

“Thảo nào hồi con học đại học, khi bà nội qua đời mẹ không chịu để tang, nói là phải về nhà ngoại thấp hương, cả tang lễ cũng không dự, để mặc cho ba.”

“Ngày ông ngoại anh qua đời, bà không ẹ về nhà chịu tang vì hôm đó cũng là ngày sinh nhật của bà. Bà cho rằng để tang không may mắn, người chết cũng đã chết rồi, bây giờ phải chăm lo cho người sống. Chuyện đó làm mẹ bao năm oán hận, khi bà còn sống, mẹ bỏ tiền ra thuê y tá chăm sóc chứ không muốn nhìn thấy bà, khi bà qua đời, mẹ dứt khoát không để tang. Ngay cả cha đẻ của mình còn không được chịu tang nữa là, ba anh biết chuyện cũng không làm thế nào được đành để mẹ đi. Mẹ cũng không thấy hổ thẹn với lương tâm vì hai năm bà bị trúng gió nằm liệt một chỗ, mẹ vẫn thuê hộ lý đến chăm sóc cẩn thận, nhưng mẹ dứt khoát không nhìn bà.”

“Hóa ra nhà mình còn nhiều chuyện mà con không biết quá!”

“Ba anh luôn tự cao tự đại coi mình là trung tâm, chưa bao giờ đứng ở góc độ người khác để suy nghĩ. Ông ấy là một người con hiếu thảo, một người cha cũng tốt nhưng lại là một người chồng thất bại. Vì sống với ông nửa cuộc đời nhưng người vợ chưa từng thấy hạnh phúc, không những mất đi khả năng sinh sản còn bị trì hoãn sự nghiệp cả cuộc đời. Đây cũng chính là nguyên do mẹ thấy hổ thẹn với Lăng Lăng. Nó ở với con coi như bị mất đi cả cuộc đời rồi, nó nói sống trong cái bóng của con. Sau này khi con và nó chia tay mẹ lại thấy cuối cùng nó đã được giải thoát.”

Đường Đường giơ ngón tay cái trước mặt Văn Văn ra ý tán thưởng.

Lý Cường: “Mẹ nó cứ như thể con là mãng thú vậy?”

“Anh cứ nghĩ mà xem, trước đây đã bao giờ đồng ý với ý kiến của Lăng Lăng chưa? Rồi anh tán thành Văn Văn được mấy lần?”

Lý Cường không nói, chỉ hừ một tiếng.

“Nuôi anh bao năm trời, mới nói có mấy câu mà anh đã không kiên nhẫn, chẳng hiểu con gái nhà người ta chịu nhịn anh thế nào nữa. Lăng Lăng hiền thực đến thế, mẹ cũng thấy áy náy chỉ sợ làm tổn hại đến nó. Cũng may Văn Văn là đứa có chủ kiến nên mới chống đỡ được anh, không thì đã chịu thiệt thòi rồi...”

Bên ngoài cửa, Đường Đường đưa mắt nhìn bạn ra ý thích thú.

Lý Cường: “Văn Văn đánh con là không đúng. Trong phim ảnh chuyện như thế còn được, coi như chuyện giải trí thôi, còn ngoài đời như thế khác nào khủng bố!”

Mẹ anh: “Anh nghĩ nó còn muốn động tay lắm chắc? Nó cũng nản rồi. Hôm sinh nhật Văn Văn, mẹ lên trang cá nhân của nó mới biết chuyện liên vội vàng gọi điện ngay cho Minh Hà. Ban đầu định mời nhà bên đây qua nhà mình ăn uống rồi chúc mừng Văn Văn luôn, nhưng không ngờ bà ấy nói Văn Văn đã về nhà ăn cơm rồi. Khi ấy ba mẹ cũng biết nó đã quyết định chia tay anh, không muốn nghe mấy lời khuyên răn gì nữa. Sau đó ba mẹ chỉ còn cách để bệnh ba anh nhẹ thành nặng, dù sao ba anh cũng vốn bị cao huyết áp, phải đến bệnh viện nằm hai ngày rồi tiện thể làm thủ tục nhập viện luôn.”

Lý Cường thở dài một tiếng, không biết nên nói gì chỉ bảo: “Ba mẹ cũng phải làm bộ như thế.”

Mẹ anh: “Ba mẹ không muốn như thế, nhưng nếu Văn Văn kể chuyện ba anh bệnh tật mà chịu cưới anh thì ba mẹ cũng không phiền lòng. Và như vậy cũng chứng tỏ ít nhất trong lòng nó còn có anh, còn có hi vọng. Nó là đứa ngoan và có tình nghĩa, thấy ba anh bệnh như thế nên cũng nể tình, nhưng nó có nhược điểm lớn nhất là tính tình quá thẳng thắn, thiếu sự nội tâm. Bây giờ bốn ông bà già này muốn tạo cho anh chị một cơ hội để tiếp tục với nhau, nếu sau này hai đứa không đến với nhau được thì cũng không oán giận được... vì ba mẹ đã cố tác thành cho rồi.”

Lý Cường an ủi: “Ba mẹ không có gì sai cả.”

“Cả cuộc đời của mẹ coi như đã xong rồi, bây giờ chỉ mong có cơ hội được làm mẹ chồng tốt nữa thôi, ít nhất cũng không đến nỗi như bà anh ngày xưa với mẹ. Phụ nữ bây giờ cũng được học hành đầy đủ, có công ăn việc làm và mức lương khá, bình đẳng như thế sao phải chịu nhẫn nhịn người đàn ông? Văn Văn là đứa có sự nghiệp riêng, không thể cả ngày đầu miệng với anh được, vì nó vì cả anh nữa, sau này anh nên học cách tôn trọng nó hơn.”

Anh không biết nói gì hơn, chỉ còn biết vâng dạ.

“Mẹ biết anh thích trẻ con, mẹ cũng muốn được bế cháu lắm rồi. Riêng về chuyện sinh nở anh không nên làm khó nó, nếu nó không sinh thì anh chị nhận nuôi một đứa con nuôi cũng được, tốt nhất là con gái. Mẹ cũng muốn có con gái lắm. Hồi đó chỉ mong có một đứa nhưng rồi không còn cơ hội nữa.”

Văn Văn nghĩ đến tấm lòng của các bậc phụ huynh mà thấy xót xa trong lòng, cô kéo tay Đường Đường đi ra.

Trong phòng, Lý Cường cũng chờ người ra một lúc lâu không nói gì.

Khi hai người rời đi, tai cô vẫn còn nghe thấy tiếng mẹ anh văng vẳng: “Muốn cho hai đứa một cơ hội nữa. Nếu lần này không giữ được nó thì sau này đừng trách ba mẹ không biết vun vén...”

Đường Đường nắm chặt tay Văn Văn. Cô biết bạn mình đang đứng ở ngã ba đường, nhưng bây giờ người có thể quyết định chỉ có thể là bản thân cô ấy. Không nói năng gì, cô chỉ nắm chặt tay bạn rồi kéo ra ngoài.

15. Chương 15: Khi Yêu Đã Là Chuyện Cũ

Yêu người! Đã xác định cuộc đời chịu nhiều đau thương. Trong đêm mưa lạnh leo ngồi ôm những mệt mỏi.

Yêu người! Đã xác định con tim sẽ vỡ vụn. Trong ánh hoàng hôn đỏ lịm, chỉ thấy trong lòng rỉ máu.

Nhận ra anh! Cho dù gặp nhau quá trễ. Trong ngày thu hiu quạnh chỉ còn những nỗi cô đơn.

Trong cuộc tình, em đau khổ đuổi theo nhưng vẫn không bắt kịp tình yêu của anh, rồi lại sớm nắng chiều mưa.

Si tình, em yên lặng kiên trì, không hoàn thành nỗi giấc mộng của anh, bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Em kiên quyết cố gắng đến cùng nhưng không chạm nổi trái tim anh, lạnh lùng băng giá kéo đến ùn ùn.

Một mực theo ý mình, em đành được ăn cả ngã về không. Em những tưởng có thể nước chảy đá mòn, từ nay có thể đến bên được chân trời góc biển, đời này kiếp này không ân hận.

— “Được ăn cả ngã về không”

Lý Cường và Văn Văn ghé qua cửa hàng giường đôi.

Cô chỉ bộ đồ dùng đi kèm với giường rồi bảo anh: “Màu vàng nhạt cách điệu kia em thích.”

Anh lắc đầu, “màu đó đẹp gì chứ? Nhìn lạnh lẽo lắm!” Nói xong anh chỉ tay sang bộ đồ màu đỏ mận chín.

Cô lắc đầu, “anh chẳng có mắt thẩm mỹ gì cả, màu đỏ dùng trong phòng ngủ nhìn khó coi lắm.”

“Em chẳng hiểu gì cả? Màu mận chín này hơn đỏ thẩm nhiều. Hơn nữa, dùng màu đỏ còn làm tăng thêm sức sống cho căn nhà. Nhà còn là nơi tiếp sức cho sự nghiệp thành công của người đàn ông, nên anh định rèm cửa với ghế sofa nhà mình sẽ dùng màu đỏ hết.”

Cô nói lạnh lùng, “em không muốn nhà mình trông quê mùa như trường giả học làm sang, trang trí nhà cửa như cưới vợ vậy, chẳng đèn kết hoa nhìn toàn thấy màu đỏ rực.”

“Màu đỏ là may mắn, có gì không tốt chứ?”

Văn Văn trừng mắt lên, “không được!”

Lý Cường lập tức cười nhạt, “em đừng giở đó ra nữa.”

Cô dè bủ, “anh cũng đừng tầm thường như vậy, chẳng phát tài được đâu.”

Lý Cường vuốt hai tay, “em đã tự mình có ý định như thế rồi còn kéo anh đi xem cùng làm gì? Em nói đúng quá rồi, còn tổ thị uy với anh nữa. Dù sao anh cũng chỉ là cái thớt gỗ, em muốn đánh muốn gõ thì tùy ý, em muốn nghe thì anh cũng nói rồi đó, cho em tham khảo. Ha ha!”

Văn Văn tức lên không nói gì nữa, quay người đi.

Lý Cường chạy sau lưng cô cao giọng hỏi: “Em sao thế? Không thích nghe anh nói nữa lại định đi tố cáo mẹ anh à?”

Văn Văn dừng bước, nói nhưng không quay người lại, “nếu như ban đầu ba em giả bệnh để bắt chúng ta kết hôn, anh thử tự vấn xem mình có đồng ý làm như thế không để ba mẹ vui lòng? Về phương diện đạo đức, những gì có thể làm được em đã làm rồi. Còn bây giờ em sẽ không động thủ nữa, vì trong tim em, anh không còn là gì nữa. Hôm nay em sẽ đối xử rất khách khí với anh, nhưng cũng mong anh đừng ức hiếp người khác nữa!”

Lý Cường nghe xong ngẩn người ra không nói được câu nào.

Cô ngẩng cao đầu hít một hơi dài rồi bước đi, bỏ lại anh đằng sau.

“Cậu nói xem, sao lại có người quê đến thế chứ? Nhà đã toàn dùng đồ gỗ rồi, lại phối thêm màu đỏ rực nữa, phải màu vàng nhạt mới hợp chứ!” Văn Văn bỏ tách cà phê xuống, về mặt tức tối.

Đường Đường ngồi bên cạnh nhú mày nhưng cũng không nói gì.

“Ha ha!” Tiểu Mỹ ngồi bên cạnh tiếng cười nghe khá quái dị, “đàn ông mà!”

Văn Văn nhú mày, “có chuyện gì vậy?”

Tiểu Mỹ hướng mặt lên: “Cũng chưa hẳn anh ta thích màu mận chín đâu, chẳng qua muốn đối đầu với cậu thôi.”

Văn Văn vênh môi lên: “Đàn ông đã ba mươi tuổi rồi làm gì ấu trĩ đến thế?”

Tiểu Mỹ cười, “đàn ông thích nông cạn kiểu vậy đấy. Cho dù biết bản thân sai nhưng trước mặt vẫn nói năng hùng hồn lý lẽ, thậm chí bắt cậu phải phục tùng vô điều kiện!”

Đường Đường quay sang bảo: “Cậu đừng dội gáo nước lạnh như thế chứ?”

“Ừ, mình chỉ muốn nói sự thật thôi.”

Nói đến đây Bình Tử cũng tới, khi vừa ngồi xuống anh đã hỏi: “Thế nào rồi? Nhà mới còn thiếu gì nữa, cần bọn anh đến hỗ trợ không?”

Đường Đường nhìn thấy anh, vẻ mặt lập tức thay đổi không nói gì nữa.

Văn Văn nhún vai cũng định nói điều gì đó, một hồi huyên não ở bàn gần đó khiến mấy người đều chú ý.

Mọi người quay đầu sang nhìn, bàn bên cạnh là một đôi thanh niên, cô gái trẻ với bụng bầu khá to.

Cô gái: “Anh nói để con trai sẽ treo thưởng 10 nghìn, bây giờ sinh con gái rồi không để ý nữa là ý gì hả?”

Chàng trai: “Em nói to thế làm gì hả? Ba mẹ đương nhiên muốn có cháu đích tôn chứ?”

Cô gái cố hạ thấp giọng xuống nhưng có vẻ rất tức giận, “em sinh con gái không phải cháu gái đích tôn sao? Bây giờ lại thờ ơ không quan tâm đến hả?”

“Em nói nhỏ một chút... Anh không phải đã nói rồi sao, ba mẹ không có ý đó. Nhưng hai chúng ta đều là con một, ba mẹ nói nhà nước có chính sách, nếu như em sinh con gái...”

Cô gái ngắt luôn lời chàng trai, “hiểu rồi, nếu em sinh con gái thì phải mang bầu nữa để quyết có con trai phải không? Nhà nước có chính sách mỗi gia đình chỉ có một con, vậy nếu em để thêm anh có nuôi nổi không?”

“Ba mẹ anh không phải đã nói rồi sao, sinh con đầu lòng là con gái, con sau là trai thì ba mẹ nuôi!”

Cô gái đứng ngay dậy, vỗ bàn một cái.

Người phục vụ liền chạy ngay tới, cô gái vội ngồi xuống.

Người con trai cố gắng nói thấp giọng: “Sao em phải kích động như vậy?”

“Em kích động sao? Sinh con trai thì ông bà nuôi, sinh con gái thì tự lo. Em chỉ là con lợn cái nhà anh chắc, cho dù sinh cho nhà anh bao nhiêu con cũng đều phải là con trai hết chắc?”

“Em không được nói như thế, ba mẹ nói đều trông con ỉnh rồi. Bây giờ tìm đâu được ba mẹ chồng tốt như thế? Em còn ăn nói lỗ mãng như thế?”

Người thanh niên trầm ngâm một lát rồi mới nói: “Nhà ta làm gì xui xẻo đến mức ấy?”

Cô gái kiên quyết đứng lên vỗ bàn: “Em sinh con gái anh lại nói là xui xẻo, anh nói kiểu gì đấy hả?”

Người thanh niên kiên quyết đứng dậy: “Em là phụ nữ mà làm loạn cả chốn công cộng lên thế hả?”

Cô gái kia bị kích động, đẩy chàng trai một cái: “Không thể ở với anh được nữa. Đợi tôi sinh con xong con gái hay con trai đều lấy họ của tôi hết!”

Người thanh niên gầm lên: “Cô dám!”

Cô gái quay đầu đi, dáng vẻ không chịu khuất phục, “tôi mang bầu cố gắng nhịn không nôn, ăn uống cũng cẩn thận, khi bị bệnh cũng không dám uống thuốc. Vì mang bầu nên cũng không dám đi bơi, phải mặc mấy bộ quần áo thùng thình khó coi này. Lúc sinh con cố gắng nhịn đau, thậm chí phải đối diện với cả sự sống và cái chết. Nuôi con bằng sữa mẹ nên vóc dáng mới thế này, nhưng cũng có thể là lời nguyền biến cho việc sau này anh đi ngoại tình. Tôi cũng phải bắt đầu chăm sóc con, nửa đêm tỉnh dậy pha sữa, thức khuya dậy sớm. Vì con cái, thậm chí còn phải từ bỏ cả sự nghiệp, lúc ngứa tay xin tiền cũng phải nhìn sắc mặt của anh, anh ra ngoài hưởng thụ cuộc sống còn tôi phải ở nhà chăm con. Tôi phải hi sinh bao nhiêu điều như thế vì máu thịt con cái đều là của tôi, nhưng con lại lấy theo họ anh, tôi còn không nhận được sự tôn trọng của anh, anh dựa vào điều gì hả? Anh lấy tư cách nào để tranh luận với tôi? Anh hãy xem tôi dám hay không!”

Người thanh niên nổi điên lên, cũng thuận đà đẩy cô gái một cái, “chết tiệt!”

Cô gái đột nhiên ngã xuống sàn, kêu lên một tiếng thất thanh, cả căn phòng im phăng phắc.

Trên sàn bắt đầu có vết máu loang từ phía chân cô gái chảy xuống.

Mấy người phục vụ cuống cuồng lên vội đỡ ngay cô dậy.

Người thanh niên cũng cuống lên, vội vàng hỏi: “Em có sao không?”

Văn Văn giận tím mặt, định xông tới nhưng bị Đường Đường ngăn lại.

Bình Tử và Tiểu Mỹ lập tức rút điện thoại ra.

Tiểu Mỹ: “Anh gọi xe cứu thương đi, còn em gọi cảnh sát!”

Được một lát, tiếng còi xe cứu thương và cảnh sát đan xen nhau tới. Thật là một bầu không khí hỗn loạn.

Cô gái được khiêng lên cáng cho vào xe cứu thương. Còn phía sau chàng trai cũng bị áp tải vào xe cảnh sát.

Phía trước, xe cứu thương chạy như bay. Còn xe cảnh sát cũng gào rú lên, đi theo hai hướng khác nhau.

Văn Văn và Đường Đường đứng ở cổng của cửa hiệu, hai người còn lại đứng ngay phía sau.

Bình Tử nhẹ nhàng nói: “Mấy lời cô gái ấy nói rất có lý.”

Tiểu Mỹ lạnh lùng tiếp lời: “Nhưng không phải người đàn ông nào cũng nghĩ được như anh đâu.”

Đường Đường khoanh tay lại, nhìn có vẻ hơi rùng mình.

Văn Văn ôm ngang vai bạn: “Cậu sao không?”

Đường Đường lắc đầu, “cặp đôi này trước đây mình gặp mấy lần rồi. Khoảng năm năm trước mình gặp họ hẹn hò rất ngọt ngào ở đây, ba năm trước họ kết hôn chưa lâu lại gặp cãi nhau ở đây, sau đấy hình như anh ta có xin lỗi cô gái...”

Tiểu Mỹ vỗ nhẹ vào vai bạn, “dù sao cũng là chuyện của nhà người ta mà.”

Đường Đường gật đầu, “ừ, chẳng qua mình thấy ớn lạnh thôi.”

Dưới ánh hoàng hôn phản chiếu bóng dáng của bốn người xuống nền đường.

Họ quay lại quán ăn. Đường Đường và Văn Văn ngồi một bên, Bình Tử và Tiểu Mỹ ngồi hướng đối diện.

Tiểu Mỹ cầm tờ thực đơn gọi mấy món ăn, đưa cho người phục vụ rồi cười bảo: “Bình Tử hôm nay đã hào phóng thế chúng ta không thể tiết kiệm tiền cho anh ấy đâu nhé.”

Bình Tử vừa rót trà cho ba cô gái vừa bảo: “Hôm nay, là ngày anh lấy được tiền nhuận bút sách, muốn mời ba cô nương xinh đẹp đi ăn một bữa, cũng là để muốn cảm ơn mọi người đã quan tâm giúp đỡ anh trong những ngày qua.” Nói xong anh quay mặt sang nhìn Đường Đường.

Đường Đường xoay đầu nhìn sang một bên không nói gì.

Tiểu Mỹ: “Sau này anh phải chú ý tiết kiệm đấy. Mấy tập thơ của anh tui em đang quyết toán thành sách, nếu anh muốn làm cho tinh xảo một chút thì cũng phải đầu tư không nhỏ đâu, vậy nên bình thường anh cũng cần chi tiêu cho tiết kiệm đấy.”

Văn Văn uống cạn cốc trà rồi lại tự rót ỉnh một chén nữa, tiện tay đưa cho Bình Tử, vẻ mặt an ủi: “Anh yên tâm đi, thiết kế bên trong và trang trí hình ảnh minh họa đều do Đường Đường tự tay làm miễn phí cho anh, còn việc sắp chữ, in ấn đều là do một nhà in bạn em thường hợp tác làm ăn cùng, giá cả cũng hợp lý thôi. Dù sao mình lần này cũng chỉ xuất bản khoảng 2000 cuốn, nếu anh không muốn bán ra thị trường thì dùng mang đi tặng cũng được, anh cũng không phải lo đến việc tìm các kênh để bán. Trên trang cá nhân Weibo nên giới thiệu sách mới của mình cũng sẽ dễ nhận được sự chú ý.”

“Ôi, chính là anh ta!” Bình Tử nói nhỏ khi thấy một người đứng sau Đường Đường và Văn Văn.

“Ai cơ?” Tiểu Mỹ hỏi giọng ngạc nhiên.

Bình Tử chỉ tay về phía trước, “là một người hợp tác cùng Phi tên Quang Tử. Không biết bây giờ anh ta sống thế nào.”

Đường Đường đang uống trà, nghe thấy hai từ “Quang Tử” thì giật mình, phun toàn bộ nước trà vào chén.

Văn Văn vỗ nhẹ vào vai bạn, “sao thế? Uống trà mà cũng bị ghen à?”

Đường Đường đặt tách trà xuống, nhìn theo hướng chỉ tay của anh, nơi đó có hai người đàn ông đang ngồi đối diện nói chuyện với nhau. Người đàn ông đó đeo kính, khoảng ba mươi tuổi, phong thái khá nho nhã, đó chính là Quang Tử. Còn người đàn ông ngồi đối diện có vẻ trẻ hơn, tác phong cũng nhã nhặn lịch sự.

Tiểu Mỹ nhẹ nhàng nói: “Em biết Quang Tử, bên công ty anh ta thường xuyên có bản thảo bán ấy nhà xuất bản. Vì có những loại sách bị nghi dính án sao chép lậu nên nhà xuất bản bên em không dám hợp tác, nhưng cũng có mấy hiệu sách lậu vẫn hợp tác cùng bán đầu sách ra với giá rẻ. Tuy vậy họ vẫn không hợp tác được với những nhà biên tập có kinh nghiệm, cuối cùng nảy sinh chuyện tranh chấp bản quyền. Nhà xuất bản đây chịu kiện tụng lùm xùm suốt trong một thời gian.”

Văn Văn mỉm cười, khoác vai Đường Đường, “mình và Tiểu Mỹ không cần lo lắng lắm. Chúng ta đã có Bình Tử và Đường Đường làm biên tập, chỗ khác chẳng ngưỡng mộ chúng ta chết đi được. Người mà Quang Tử gặp hình như là người cùng nghề với mình, nhìn mặt quen lắm, tên gì nhỉ...?”

Đường Đường chỉ nhìn chằm chằm vào Quang Tử, không nói gì.

Khi người phục vụ mang đồ ăn lên, đột nhiên Đường Đường chậm chậm rồi tiến về phía hai người kia.

Quang Tử ngạc nhiên đứng dậy, lịch sự cúi đầu chào như muốn nói, “trông mặt cô rất quen, chúng ta gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?”

Đường Đường vẫn không nói gì.

Người đàn ông ngồi đối diện Quang Tử cũng đứng dậy và giới thiệu: “Chẳng trách anh thấy quen. Cô ấy là một nhà văn viết sách rất được chú ý, chắc chắn chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi.”

Quang Tử nhìn lại cô, rồi dường như nhớ ra điều gì, vẻ mặt anh bỗng nhiên rất kinh ngạc.

Người thanh niên kia tiếp tục: “Lâm Tiểu Đường mà, anh không biết sao?”

Quang Tử nghe thấy ba chữ này thì vẻ mặt hốt hoảng vô cùng, dường như người con gái đang đứng trước mắt anh là mảnh thú hay yêu ma vậy.

Nét nhu hòa trên khuôn mặt Đường Đường bỗng có những tia hững hờ, cô lạnh lùng nhìn Quang Tử rồi quay mặt đi.

Người thanh niên kia không hiểu ý, vẫn đứng nguyên tại chỗ nói giọng khách sáo: “Cô Lâm ngồi xuống đây đi. Thật vinh hạnh được gặp cô!”

Quang Tử đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt đã có thần trở lại, anh quay sang nói với người thanh niên: “Tôi bỗng nhớ ra có chuyện cần đi ngay. Hôm nay chúng ta nói chuyện tới đây thôi nhé, để tôi tính tiền cho, mọi người cứ nói chuyện đi nhé.” Nói xong anh vội vàng ra quầy thu ngân rồi biến mất.

Đường Đường không quay đầu nhìn, bước về chỗ cũ cùng bạn, vừa ngồi xuống cô quay đầu gọi phục vụ: “Cho tôi một chai rượu trắng 65 độ.”

Văn Văn ôm vai cô hỏi giọng hiếu kỳ: “Cậu có sao không? Cái tên Quang Tử...”

Tiểu Mỹ đá một cái vào chân Văn Văn, cô vội vàng im bặt.

Nhưng Bình Tử không nhận được, thấy Văn Văn thôi không nói gì nữa thì quay sang hỏi: “Em quen với Quang Tử sao?”

Tiểu Mỹ giơ tay dấm anh một cái rồi lườm. Thấy vậy anh cũng không dám hỏi gì thêm.

Rượu được mang đến, Đường Đường đem rót ra ly. Ba người còn lại không ai dám nói gì, chỉ quay sang nhìn cô, mặt cô lạnh tanh, rồi gần như hơi nhếch nụ cười nhạt, ngửa cổ lên dốc thẳng ly rượu vào cổ rồi rót thêm ly khác.

Cô lấy tay lau ngang miệng một cái. Bình Tử nhìn cô bằng ánh mắt đau lòng vội đưa tờ giấy ăn ra.

Đường Đường nói, “Bình Tử, anh là nhà thơ chắc cũng từng nghe nói đến cái tên Dương Quang rồi chứ.”

Bình Tử gật đầu, “mười năm trước khi vẫn là chàng thanh niên trẻ, anh đã nghe thấy tên tuổi của nhà thơ này nức tiếng phương Nam. Thời học sinh trong quyển lưu bút của anh còn lưu lại mấy dòng thơ của anh ấy. Khi ấy anh còn nghĩ, khi nào mình đạt được sự tài ba như anh ấy cũng thấy đáng, nhưng hình như mấy năm trở lại đây không có thông tin gì của anh ấy thì phải.”

Đường Đường vẽ mặt ảm đạm, ánh mắt nhìn xa xăm, “nhà thơ Dương Quang ấy đã mất từ lâu rồi, ít nhất về mặt tài hoa và nhân cách đã vĩnh viễn không còn nữa!”

Bình Tử giật mình: “Dương Quang qua đời rồi? Sao anh chưa từng nghe thấy tin này? Báo đài cũng không thấy nói đến?”

Đường Đường tiếp tục gật đầu, “Dương Quang đã chết rồi sao? Vì anh ta không còn làm thơ nữa, cũng không còn gì với chốn văn thơ, giờ đây trước mặt chúng ta là một con buôn văn hóa Quang Tử.”

“Quang Tử chính là Dương Quang sao?” Ba người kia cùng đồng loạt thốt lên bằng giọng vô cùng ngạc nhiên.

16. Chương 16: Câu Chuyện Của Người Phụ Nữ

Đôi mắt sâu thẳm, mái tóc bay bay; tuyết sương mờ mịn, mây bay lượn lơ, sương khói khi tỏ khi mờ.

Đêm dài, người ở nơi xa, hoài niệm chỉ còn màu đen; mưa mệnh mang, gió hiu quạnh; hình bóng nhạt nhòa, thư từ xa xôi.

— “Bụi trắng đen”

Đường Đường vẫn đang miệt mài đánh đàn ở góc phòng khách, dường như ngoài đầu ngón tay gảy đàn, cả thế giới không còn liên quan gì đến cô.

Bình Tử kéo tay Tiểu Mỹ, “em mau nghĩ cách đi. Đã ba ngày nay rồi cô ấy cứ tỉnh dậy lại thế này, không ngủ được lại dùng rượu mạnh mà bản thân cô ấy có khỏe mạnh gì đâu chứ.”

Tiểu Mỹ: “Em đang cố nghĩ cách đây. Em bảo Văn Văn cố ý đến khiêu khích nhưng rốt cuộc cô ấy chẳng có phản ứng gì. Bình thường là hai nàng đã xông vào đấu võ mồm rồi đấy.”

Bình Tử: “Thế Quang Tử là người như nào mà cô ấy phản ứng như vậy?”

Tiểu Mỹ: “Anh còn hỏi làm gì nữa? Sau lưng người đàn ông thành đạt là bóng dáng một người phụ nữ hi sinh mọi thứ cho anh ta, còn sau lưng người phụ nữ thành đạt là hình ảnh người đàn ông đã làm tổn thương cô gái sâu sắc.”

Bình Tử lặng người, “em nói Quang Tử năm đó...”

Tiểu Mỹ: “Trước đây không phải Đường Đường đã từng kể có một giai đoạn yêu đương với một nhà thơ, suýt sinh cho hắn một đứa con nhưng rồi cuối cùng đành phải bỏ sao, gã nhà thơ sau chuyện ấy cũng không thấy tăm hơi đâu nữa?”

Bình Tử: “Em nói Quang Tử chính là nhà thơ đó?”

Tiểu Mỹ đáp lại, “Dương Quang không phải chính là nhà thơ đã mai danh ẩn tích mười năm về trước đó sao? Anh thử nghĩ mà xem.”

Bình Tử: “Nếu đúng như vậy thì gã Quang Tử này quá khổ nạn.”

Tiểu Mỹ: “Anh cũng thấy hắn khi nhìn thấy Đường Đường đã xanh mặt rồi đó. Cô ấy nhất định là người hắn không muốn gặp, không chột dạ thì sao phải phản ứng như vậy?”

Hai người đang nói chuyện thì Văn Văn đẩy cửa bước vào.

Thấy hai người đang thì thầm to nhỏ với nhau còn Đường Đường lại thờ ơ một góc thì cô đi nhẹ nhàng đến và hỏi: “Sao rồi, Đường Đường vẫn không nói gì à? Nhưng vẫn ăn và ngủ được chứ?”

Về mặt anh buồn rầu khẽ gật đầu.

Tiểu Mỹ ngẩng đầu lên hỏi: “Đã mua về chưa?”

Văn Văn: “Mua rồi.”

Bình Tử ngạc nhiên: “Em mua về từ khi nào đấy?”

Tiểu Mỹ vỗ vai anh nói, “anh cùng em xuống nấu bếp nhé. Hôm nay chúng ta sẽ uống với nhau một bữa cho đến khi cô ấy chịu nói ra mới thôi.”

Bình Tử: “Thế cũng được. Đến khi mọi người say rồi anh sẽ phụ trách thu dọn.”

Văn Văn: “Cũng may dạo này em thấy cũng buồn buồn, muốn uống mấy chén.”

©STENT

Hai mươi tuổi, Đường Đường sắp tốt nghiệp cao đẳng, ba mẹ vẫn muốn cô học tiếp lên đại học.

Do Đường Đường học khá lệch nên điểm thi đại học năm đó không tốt nên đành miễn cưỡng học cao đẳng, coi như đó là ý trời.

Đó là những ngày tháng sáng lạn của Dương Quang nhưng trong lòng cô không vui vẻ. Cho dù là bạn gái của anh nhưng Dương Quang mang đến cho cô nhiều vui vẻ hay hoang mang?

Con gái cưng Cự Giải thường rất lưu luyến gia đình, Đường Đường cũng không phải ngoại lệ. Khi ở bên Quang Tử, cô nghĩ hai người chỉ cần được ở bên nhau là thấy hạnh phúc nhất rồi.

Nhưng Quang Tử không phải người đàn ông như vậy, anh không hề hẹn hò với cô bất cứ điều gì về cuộc sống hôn nhân sau này. Cô biết anh là người rất yêu bản thân, con gái thường nhạy cảm. Cô không biết rằng liệu tình yêu anh dành cho cô còn được bao lâu nữa. Có lẽ con gái thường suy nghĩ giống nhau, nếu người đàn ông chỉ đến với họ như phong hoa tuyết nguyệt mà không để lại bất cứ lời hứa hẹn gì về cuộc sống mai sau, họ đều cảm thấy nghi ngờ về tình yêu đó.

Dương Quang chính là học trò của chú cô, hơn cô sáu tuổi. Khi mới chỉ hai mươi tuổi, anh đã là một nhà thơ nổi tiếng phía Nam, còn khi anh hai sáu, tên tuổi đã ghi danh không chỉ ở Đại Lục mà còn có những bài phát biểu về tác phẩm thơ của mình ở Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan, Singapore, những tác phẩm của anh đều do chú và ba cô giúp đỡ xuất bản. Những nhà thơ thập kỷ 90 của thế kỷ 20 thật may mắn, họ không những tìm ra được phương hướng viết lách cho bản thân còn có sự đồng cảm của độc giả. Quang Tử cũng có một số lượng lớn độc giả của mình.

Đường Đường khi mới mười sáu tuổi đã có thơ được đăng. Nhưng do vốn học lệch, trên lớp lại mãi mê sáng tác nên điểm số tụt từ hạng đầu xuống cuối lớp. Khi hai mươi tuổi, cô cũng có những thành tích nho nhỏ trong lĩnh vực sáng tác.

Khi ấy cô nghĩ rằng khi hai nhà thơ gắn kết với nhau nhất định sẽ rất tuyệt diệu. Cuộc sống tương lai sẽ như thơ như họa, đặc sắc nhiều màu.

Vì sự tin tưởng của chú và ba mẹ dành cho bạn trai mình nên cô càng phóng túng hơn. Cuối cùng cô chấp nhận đề nghị của anh – Sống thử.

Điều này đối với tư tưởng thời đó của ba mẹ cô là chuyện không thể chấp nhận được, lý do đưa ra là họ còn quá trẻ. Đời người chưa thể biết hết chuyện sau này, không thể phó thác ngay bản thân cho đối phương được. Sống thử có nghĩa là phải biết rộng lượng hơn với những chuyện nhỏ nhặt hằng ngày, thậm chí phải đủ dũng cảm để đối diện với những gì không hoàn mỹ của người kia. Điều này chính là sự thiếu sót của hai người, hai nhà thơ trẻ còn chưa hiểu nhiều về sự đời, nhìn cuộc sống quá đơn giản.

Mặc dù đã kiên quyết với cô nhưng ba mẹ đành để cô chuyển nhà ra ngoài sống cùng Dương Quang Tử.

Ngày cô chuyển đi, ba kéo tay cô dặn dò: “Con nhớ kỹ nhé, cho dù xảy ra chuyện gì hay gặp khó khăn đều không được nghĩ linh tinh. Con còn ba mẹ ở đây, ba mẹ luôn đứng về phía con.”

Cuộc sống thử của hai người bắt đầu.

Hai người trẻ chỉ quen lý luận suông, khi đối diện với muôn vàn khó khăn của cuộc sống, hàng ngày phải chịu tính cách sớm nắng chiều mưa của nhau thì bắt đầu sinh ra bất đồng. Tuy những bất đồng rất lặt vặt nhưng mâu thuẫn lại ngày một lớn dần.

Đối với một người chưa từng nghĩ đến chuyện hôn nhân như Dương Quang, lại trải qua hai cuộc tình không thành công, anh càng chỉ trích cô nhiều hơn.

Ngay khi cô quyết định chia tay anh để quay lại cuộc sống với ba mẹ ngày nào thì một chuyện ngoài ý muốn xảy ra...

Cô đã mang dòng máu của anh trong người.

Cô gái mới hai mươi tuổi, chưa kết hôn nhưng đã có con, cho dù ở nước ngoài thì đây cũng là chuyện không thể chấp nhận được.

Đường Đường không phải loại người muốn dùng cái thai ra để uy hiếp. Sau một đêm dài suy nghĩ, cô quyết định nói với anh, cho dù không cần anh phải chịu trách nhiệm nhưng anh cũng có quyền quyết định chuyện này. Giữ hay bỏ đứa trẻ cô phải xem thái độ của anh trước.

Cô bỏ ra hai tiếng giữ mình được bình tĩnh và lý trí nhất, cuối cùng đã nói ra được chuyện đứa trẻ và tình yêu chưa xác định của hai người.

Trong suốt hai tiếng đó, anh chỉ nói duy nhất được một tiếng “ờ”.

Đợi cô nói xong, anh cúi đầu trầm ngâm.

Cô ho khan một tiếng như muốn phá vỡ bầu không khí im lặng.

Dường như anh bị tiếng ho làm cho giật mình, ngẩng đầu lên nhìn cô, phát hiện cô đã nhìn mình từ lâu lắm. Anh hướng đôi lông mày lên trên, bước ra đến ngoài mở cửa và bước đi.

Về chuyện đứa bé trong bụng giữ hay bỏ anh không ý kiến gì, không phản đối hay đồng ý, thậm chí còn lạnh lùng không một biểu hiện nào, cứ thế nghênh ngang ra ngoài.

Cô có cảm giác mình đã cùng đường, cũng may còn được ba mẹ bao dung. Cô là con gái duy nhất của hai người, giờ ba mẹ là chỗ dựa duy nhất của cô.

Chỉ còn cách quay về nhà sám hối. Ngay cả việc xử lý đứa bé thế nào cô cũng không có ý kiến gì.

Ba mẹ cô không nói gì, dường như cô chỉ vừa trải qua chuyến du lịch dài rồi về nhà vậy. Họ đưa cặp mắt âu sầu nhìn nhau nhưng không trách móc con gái nửa lời.

Sau một ngày đấu tranh, cuối cùng ba mẹ đưa ra quyết định: Đứa trẻ sẽ giữ lại để họ nuôi dưỡng, sau khi cô sinh nở xong sẽ tiếp tục học trở lại.

Với sự bao dung của ba mẹ, cô không có bất cứ phản ứng gì.

Thế là cô bắt đầu ở cùng ba mẹ, ngóng trông ngày tiểu sinh linh chào đời.

Khi cô bắt đầu chấp nhận sự thật làm bà mẹ đơn thân thì anh lại xuất hiện. Anh ta đến để xin lỗi và muốn cầu hôn.

Đó là một kết thúc khiến người ta hài lòng. Ba mẹ cô lại một lần nữa nhân từ dang rộng cánh tay đón chào.

Anh không chỉ tới một mình, còn mang theo mẹ ruột tới thăm nhà cô. Mẹ anh biết con dâu tương lai mang bầu nên muốn tới để chăm sóc cho cô.

Mẹ anh là một người phụ nữ rất từng trải, nhìn khỏe mắt bà có thể nhìn rõ điều đó.

Ba mẹ cô rất vui mừng. Họ biết mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu từ bao đời nay vốn phức tạp, hơn nữa một người con dâu đã trót “ăn cơm trước kẻng” như cô có thể hòa hợp với mẹ chồng được hay không là một câu hỏi khó. Họ đành đồng ý chấp nhận lễ cưới của con nhưng chưa cho cô được về ở nhà trai luôn.

Ba mẹ cô tin rằng trong quãng thời gian cô chưa sinh nở có thể gần gũi với mẹ chồng hơn. Mẹ anh là người hiền từ, hôm nào cũng mang canh bổ tới hoặc đến đưa cô ra ngoài đi dạo.

Nhưng bị kịch thường xảy ra vào lúc người ta không ngờ đến nhất.

Đó là một ngày trời nắng đẹp.

Khi ấy cô đã mang thai được 4 tháng, cái thai thỉnh thoảng đã biết quấy đạp.

Cho dù thời điểm đó, anh đối xử với cô vẫn chỉ đều đều, nhưng nghĩ đến sinh linh bé nhỏ sắp chào đời, cô không hết ý gì nữa.

Canh hàng ngày vẫn do mẹ anh mang tới đều đều. Điều này khiến ba mẹ cô rất cảm kích với gia đình thông gia.

Một hôm, ba mẹ cô tổ chức một bữa tiệc ở nhà một người bạn, cô đang bụng mang dạ chửa không đi được nên có mẹ anh tới chăm lo.

Uống hết chỗ canh bổ mẹ chồng mang tới, cô theo bà ra ngoài phố đi dạo.

Khi hai người đang đi qua một sườn dốc, mẹ anh quay sang nói: “Con gái tốt thế này đáng tiếc quá, bát tự không tốt!”

Trong lòng cô rất ngạc nhiên, không hiểu ý của mẹ chồng là gì bèn định quay sang hỏi. Bỗng nhiên, cô thấy một lực mạnh đẩy về phía mình, cô bỗng mất thăng bằng rồi ngã lăn xuống sườn dốc.

Khi cô lăn từ sườn dốc xuống vẫn kịp nhìn thấy một tia tàn nhẫn trong khóe mắt của mẹ anh.

Sau đó trời đất quay cuồng.

...

Khi tỉnh lại cô đã thấy mình trong bệnh viện. Sau đó cô được bác sỹ thông báo đứa con trong bụng không cứu được, do cô lăn từ trên dốc xuống gặp phải chấn động mạnh nên sau này khả năng làm mẹ cũng không còn nữa; và dường như cô phải uống loại thuốc gì không tốt cho thai nhi... Lúc bấy giờ ba mẹ cô mới nhớ ra những bát canh của mẹ chồng tương lai...

Sau khi mọi chuyện xảy ra, Dương Quang và mẹ biến mất như là nước bốc hơi trong ánh nắng, cũng không còn tin tức gì nữa. Điều kỳ lạ hơn, cái tên Dương Quang cũng biến mất hẳn trên diễn đàn thơ văn, dường như người đó cũng đã biến mất trong ngày định mệnh đó.

Cho đến tận mười năm sau, cô vẫn không lý giải được hành động của mẹ anh, càng hoài nghi về chuyện anh ra đi không lời từ biệt.

Đường Đường xuất viện phải ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian.

Một ngày kia, cô nhận thấy ba mẹ mình đã già đi nhiều, tóc cũng bạc không ít.

Vào thời khắc ấy, cô thấy hận đến tận sâu tim gan... Hận bản thân bất hiếu, ngay từ đầu không chịu nghe theo lời của ba mẹ; đau đớn, đau vì người đàn ông mình yêu thương sâu đậm đã làm tổn hại đến cô, ra đi không lời giải thích.

Cô không thể đối diện với nỗi buồn và sự già nua của ba mẹ, cũng không đối diện được với những ánh mắt nghi ngờ của bạn bè nơi đây. Thế rồi trong một buổi chiều hoàng hôn, cô đóng gói đồ đạc, viết lại một bức thư gửi ba mẹ rồi đi Bắc Kinh.

Mùa thu năm 2001, cô gái hai mươi tuổi Đường Đường chỉ có trong tay tấm bằng cao đẳng, không có bất cứ kinh nghiệm gì.

Tới Bắc Kinh, cô chọn thuê một căn phòng thuê rẻ tiền dưới tầng hầm. Đầu tiên, cô đi làm hiệu đính cho các nhà xuất bản, hiệu sách, tạp chí, ngoài ra cô còn viết bài gửi báo.

Cuối cùng, một bài báo của cô đạt được giải nhất toàn quốc.

Ngày lĩnh thưởng, tòa soạn chợt nhận ra đây chính là cô gái thường đến hiệu đính, từ đó họ đã nhìn cô bằng cặp mắt khác. Sau đó, các tòa soạn báo khác cũng mời cô viết bài, khi đã có kinh nghiệm biên tập, Đường Đường nhận công việc biên tập sách ột công ty văn hóa. Đồng thời cô cũng bắt đầu học được cách viết văn cho hợp với thị trường.

Cũng vào năm này, Đường Đường đã quen được Văn Văn ở một hiệu sách. Do hai người cùng thích một quyển sách nhưng cửa hiệu chỉ còn lại một quyển, cô và Văn Văn cùng muốn mua, sau một hồi tranh chấp, cuối cùng Đường Đường mua được nhưng lại nhường Văn Văn đọc trước.

Do sự đồng điệu về tâm hồn, cô và Văn Văn bắt đầu kết thân nhau. Nhờ Đường Đường truyền những kinh nghiệm về biên tập cho Văn Văn, cô không những phỏng vấn thành công ở nhà xuất bản, sau đó còn tự mình biên tập.

Văn Văn vào nhà xuất bản không lâu thì quen với một cô gái rất thú vị, đó chính là Tiểu Mỹ. Sau đó Văn Văn giới thiệu Tiểu Mỹ cho Đường Đường, họ cùng học hỏi được những kinh nghiệm về cách Đường Đường viết lách.

Vào những ngày mùa thu năm 2003, ba cô gái đã sống rất vui vẻ và hòa thuận với nhau.

Đường Đường kể xong câu chuyện về mình, rồi đến Văn Văn và Tiểu Mỹ, khi đó trời cũng bắt đầu sáng.

Ba cô gái say không biết trời đất gì nữa rồi ai nấy về phòng của mình, Bình Tử lại một mình thu dọn bãi chiến trường.

17. Chương 17: Câu Chuyện Của Người Đàn Ông

Bước đi trên con đường quen thuộc, thấy anh đang ngập ngừng ở đó. Vội quay người đi trộm gạt nước mắt, không để anh biết trái tim đã vỡ vụn.

Nghe một bài hát cũ, chợt nhớ rằng anh từng thích nó. Ngẩng đầu lên hít thật sâu, để nước mắt không chảy xuống.

Mình đã gặp nhau quá sớm, không biết thế nào là sự trân trọng, cũng không biết thế nào là ăn ý.

Gặp lại quá muộn, hiện tại có quá nhiều chần chừ.

— “Không hẹn mà cùng”

Lý Cường đi bộ một mình trên đường, khuôn mặt tức tối.

Mọi người ngồi đối diện với nhau.

Lý Cường ngẩng đầu lên: “Là cậu hả?”

Anh và Tiểu Giang ngồi song song với nhau, vừa ăn vừa nghe Tiểu Giang nói.

Tiểu Giang tu bia ừng ực.

Lý Cường hạ đầu xuống, vỗ nhẹ vai bạn, “Sao thế, nhìn như thất thần vậy?”

“Hừ!” Tiểu Giang bỏ chai bia xuống lắc đầu, “Hôn nhân, cũng là nắm mồ của người đàn ông... Cô ơi cho thêm két nữa!”

“Sao nào?”

“Người anh em, hãy nhớ kỹ: Không có dũng khí và lòng tin tuyệt đối đâu, đừng bao giờ tùy tiện kiếm một em rồi kết hôn!”

“Ha ha! Lại một người đau khổ vì hôn nhân!”

“Nghe nói cậu cũng sắp bị chôn dưới mồ còn gì?”

Lý Cường nhú mày, “Ăn nói linh tinh, không chúc được một câu. Thiếp cưới gửi đến nhà cậu rồi đấy, bà vợ nhận rồi.”

“Lại bà vợ tôi, đừng nhắc đến nữa!”

Lý Cường nhận kết bia từ tay người phục vụ rồi hỏi bằng giọng nghi ngờ: “Hả?”

Tiểu Giang: “Đàn ông lấy vợ vì điều gì? Ban đầu nếu không phải ông bà già giục già thì tôi đã chẳng lấy vợ sớm thế đâu?”

“Năm ngoái thấy hai người còn ngọt ngào với nhau lắm mà!”

“Cậu phải nhớ kỹ điều này: Người đàn ông vì hiểu lầm mà kết hôn, vì hiểu ra mới chia tay.”

“Xem ra cuộc sống hôn nhân của cậu không thuận lợi lắm!”

“Hiện thực và tưởng tượng cách xa nhau lắm, thật đấy!”

Lý Cường lắc đầu cười khổ não, “Tôi cũng vậy, nếu không phải vì ông bà già, tôi đã chẳng lấy. Tự mua dây buộc mình!”

“Vậy cậu phải suy nghĩ cho kỹ. Nếu chỉ vì ba mẹ thì đừng cưới. Sau này người phải chịu là mình mà, nhớ đấy!”

Bóng đêm bên ngoài cửa hiệu càng dày đặc hơn, dường như đang ôm, đang cất giấu điều gì đó.

Lý Cường ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Lưu Đầu Nhi bước vào, “Này, đi cùng mình gặp khách hàng!”

Lý Cường nhìn đồng hồ, “Vẫn còn sớm mà sếp.”

“Đi muộn để khách phải đợi thì thất lễ lắm, mà đây lại là khách sộp. Tổng tài của tập đoàn Phượng Hoàng... Không hiểu sao lại tự tìm đến chỗ mình nữa, đúng là vận tài rơi từ trên trời xuống, mình phải hầu hạ cẩn thận mới được.”

Anh lấy lại tinh thần đứng dậy luôn, “Vâng!”

Trong quán trà nghệ thuật, lát đặc đã có mấy khách ngồi.

Lý Cường và sếp nhìn tìm chỗ ngồi.

Lý Cường gọi to: “Cho một bình trà Long Tĩnh và bốn chén nhé!”

“Vâng, vâng!” Tiếng người phục vụ nữ vang lên, đẩy xe tới gần, hóa ra chính là cô vợ cũ của sếp anh.

Lý Cường nhìn thấy cô, vội đứng lên nở nụ cười nhưng không biết nói gì nữa.

Sếp anh đang mải nhìn ra bên ngoài nên cũng không biết gì.

Tư Tư đặt bình trà và cốc xuống bàn rồi lại đẩy xe đi.

Lý Cường ngồi xuống, lấy cánh tay đẩy nhẹ vào sếp, “Sao sếp không chào cô ấy một tiếng?”

Lúc này Đầu Nhi mới quay đầu lại, “Tôi giữ thể diện cho cô ấy, trước mặt mình thế này sợ cô ấy khó xử. Mà cũng khó xử cho tôi, để vợ đi làm chuyện thế này còn ra gì nữa.”

“Nhưng đây là quán trà cao cấp, đãi ngộ cũng tốt mà?”

“Tốt cái... Lúc đầu mới chia tay, tôi đưa cô ta tiền nhưng cô ta một mực trả lại, rồi nói sẽ hùn vốn đi kinh doanh. Hóa ra đến đây làm phục vụ, xấu mặt chết đi được.”

Lý Cường không hiểu, “Đây cũng không phải là nơi hạ đẳng gì, dù sao cũng là cô ấy tự lực cánh sinh kiếm sống mà!”

“Trà Long Tĩnh ở đây ngon lắm, mình lấy một bình trước nhé!”

Lý Cường nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên liền ngoái đầu lại nhìn. Hóa ra là Tiểu Mỹ và Bình Tử, hai người thấy anh thì gật đầu chào.

Khi ấy, cửa lại mở ra, một người nữa bước vào. Lý Cường giật mình vì nhìn người đó rất quen.

Đầu Nhi hạ thấp giọng: “Là Đỗ Giang phải không?”

Lý Cường khi ấy mới nhớ ra, Đỗ Giang vốn là một đạo diễn quảng cáo khá có tiếng. Đạo gần đây hình như anh ta còn chuyển sang quay cả phim truyền hình.

Đang suy nghĩ viễn vông gì thì Đỗ Giang tiến lại gần phía hai người. Một mùi rượu khá mạnh xông tới, chắc người này cũng vừa ăn uống ở đâu về.

Đỗ Giang bước qua, ngồi gần chỗ Lý Cường, đó là chỗ đối diện với Tiểu Mỹ và Bình Tử.

Lý Cường bây giờ mới nhớ ra hai người này đang có mấy cuốn sách rất bán chạy, chuẩn bị chuyển thể thành phim, người đứng ra đầu tư chính là anh trai của Tiểu Mỹ.

Đỗ Giang và Tiểu Mỹ hàn huyên một lúc, bắt đầu nói đến phim.

Người nữ phục vụ đẩy xe tới gần và rót trà.

Tiểu Mỹ đưa mấy cuốn sách cho người phục vụ, “Chỉ mang sách cho ông chủ nhé. Nói quyển này là của Lâm Tiểu Đường. Còn hai quyển này là của tôi.”

Người nhân viên vui vẻ nhận sách và nói bằng giọng vùng Đông Bắc đặc sệt: “Ông chủ có dặn chúng tôi rồi, chỉ cần cô đến sẽ mời trà.”

Tiểu Mỹ cười, “Vậy tôi không khách khí nữa.”

Đỗ Giang ngồi im mãi không nói gì cũng thấy nhạt nhẽo, thấy hai người đã nói lời cáo biệt nhau thì đột nhiên hỏi: “Cô đến từ vùng nào của Đông Bắc?”

“Đại Liên.”

“Chính là quê tôi!”

Cô nhân viên phục vụ mỉm cười.

“Sao cô lại tới đây? Nhìn cô như thế cũng có thể kiếm được một anh chàng giàu có nào đó, việc gì phải chịu vất vả?”

Cô gái vẫn tiếp tục cười, “Tôi vẫn đang đi học, làm thêm để kiếm tiền đóng học thôi. Con gái mà, phải độc lập chứ!”

“Đúng vậy. Nhưng một cô gái thế này từ vùng Đông Bắc đến đây chịu khổ thì đáng tiếc quá!”

Cô gái không nói gì.

“Nếu năm đó ba tỉnh không được hoàn trả lại thì có lẽ bây giờ chúng ta mang quốc tịch Nhật Bản rồi. Một người thế này làm sao phải chịu cơ cực chứ, không khéo đã sớm lấy chồng rồi...”

Bầu không khí khi đó như bị ngưng đọng lại.

Cô gái lặng lẽ nhìn Đỗ Giang.

Anh đang vừa cúi xuống đọc kịch bản, vừa nhâm nhi tách trà không nhận thấy điều gì.

Lý Cường và Đầu Nhi quay sang nhìn nhau, họ có thể nhận thấy được ánh mắt khinh bỉ của đối phương.

Bình Tử hơi ngẩn người ra, rồi đột nhiên khuôn mặt anh bừng về phần nộ, anh đứng dậy nắm chặt nắm đấm tay.

Đỗ Giang vẫn mãi mê đọc kịch bản không hay biết.

Bình Tử phần nộ giành quyền kịch bản từ tay Đỗ Giang ra. Khi ấy Đỗ Giang mới ngẩng đầu lên về mặt ngỡ ngàng, “Anh làm gì vậy?”

Bình Tử dùng hai tay xé nát vụn quyển kịch bản ra, những vụn giấy bay tứ tung khắp nơi. Xé xong, anh quay ra nhìn Đỗ Giang bằng ánh mắt hằn học rồi quay người bước đi.

Tiểu Mỹ từ từ bước dậy rồi lạnh lùng nói: “Ông Đỗ, đây là lần thứ hai ông nói như vậy trước mặt tôi, ông vẫn ăn nói rất hùng hồn. Lần trước tôi nói khó chịu, vào nhà vệ sinh rồi ra đi không lời chào, cũng là bởi

muốn giữ thể diện cho ông. Nhưng lần này rõ ràng ông không phải vì say mà nói đùa nữa, xem ra những lời này với ông là thường xuyên. Xin lỗi, chúng ta không thể hợp tác được nữa.”

Đỗ Giang khi ấy thấy quá rối ren, vẻ mặt không hiểu chuyện gì, “Cô nói những lời như vậy tức là chúng tôi đã đắc tội với cô rồi sao?”

“Xin lỗi cho tôi thất lễ.” Nói xong cô cũng bỏ đi luôn.

Đỗ Giang hết sức kinh ngạc, chạy đuổi theo Tiểu Mỹ và hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

Cô không quay đầu lại, cứ thế bước đi.

Đỗ Giang vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhưng vẻ mặt vô cùng hoang mang.

Người nữ phục vụ vẫn đứng ở đó, nhìn Đỗ Giang bằng ánh mắt sắc lạnh, hồi lâu cô mới cất lời: “Thưa ông, ông muốn sùng bái mọi thứ của Tổ quốc mình thế nào cũng được, tùy ông, đó cũng là quyền của ông. Nhưng ông không có quyền kéo theo tất cả mọi người của quê tôi, ít nhất bây giờ ông cũng không mang quốc tịch Nhật. Mong rằng những lời nói của ông đừng bao giờ kéo theo người vùng Đông Bắc chúng tôi, cũng đừng bao giờ sỉ nhục người vùng Đông Bắc!”

Đỗ Giang dường như đã có chút bình tĩnh.

Cô gái phục vụ lại nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường rồi đẩy xe đi.

Đỗ Giang ngồi đờ ở chỗ cũ một lúc, thấy tâm trạng vô cùng chán chường bèn đẩy cửa bước ra ngoài.

Lý Cường nhìn theo bóng dáng Đỗ Giang rồi chợt nghĩ đến Bình Tử – một người tính khí ôn hòa từ trước đến nay, nghĩ tới Tiểu Mỹ – cô gái theo chủ nghĩa thực dụng và cô nhân viên phục vụ nhã nhặn. Bỗng dưng anh thấy dâng lên sự tôn kính.

“Không được.” Đầu Nhi bỗng nhiên nói thầm một câu rồi đứng dậy.

Lý Cường như hồi tỉnh lại, “Sếp định đi đâu?”

“Tôi phải nói chuyện với cô ta rồi tìm cho cô ta một công việc tử tế, nếu không con trai tôi lại chịu khổ cả đời.”

Lý Cường kéo tay Đầu Nhi, “Thôi sếp ạ, cô ấy không muốn sống dựa vào sếp nên mới ra ngoài đi làm như vậy. Phụ nữ nhiều khi nghĩ, nhận tiền của đàn ông lại phải nhìn sắc mặt họ để sống.”

Đầu Nhi cố gắng gạt tay Lý Cường, “Nhưng tôi cũng phải nói với cô ta. Nếu phải xem xét ý tứ của tôi thế nào thì không phải đi ra ngoài làm cũng thế sao? Thà rằng chỉ phải chịu một mình tôi. Phải nói với cô ta mới được...”

Lý Cường kéo mạnh tay hơn: “Giang Hồ đến rồi ạ!”

Một người đàn ông mặc vest chân đi giày da đẩy cửa bước vào, anh nhìn thấy Tư Tư (chính là cô nhân viên phục vụ cũng là vợ cũ của Lưu Đầu Nhi) thì mỉm cười. Tay cầm bó hồng nhung, anh tiến lại gần cô hơn, anh chính là Tổng tài của Tập đoàn Phương Hoàng.

Nhìn từ phía xa, Đầu Nhi và Lý Cường đang há hốc mồm kinh ngạc.

Tư Tư nhận bó hoa, hơi cúi đầu: “Em cảm ơn!”

Giang Hồ cũng mỉm cười: “Em lại đến làm mẫu cho nhân viên phải không?”

Tư Tư gật đầu, mỉm cười rất tự tin, “Gần đây kinh doanh cạnh tranh khốc liệt lắm, quán trà muốn tồn tại được thì phải nâng cao tay nghề của nhân viên. Làm chủ cũng phải gương mẫu đi đầu mà anh.”

Giang Hồ vỗ nhẹ vào vai cô: “Để anh giới thiệu cho em một công ty quảng cáo, anh thấy họ cũng có nhiều ý tưởng lắm. Vậy nên mới mời họ tới đây, tiện thể em gặp luôn!”

Tư Tư cười: “Anh vất vả rồi!”

Lý Cường trợn mắt há mồm quay đầu lại, phát hiện Đầu Nhi cũng quay lại chỗ của mình rồi.

Lý Cường không dám nói gì, chỉ ngồi im tại chỗ cùng Đầu Nhi đợi cuộc nói chuyện của hai người kết thúc. Đầu Nhi nhắc tách trà lên, giữa đầu uống cạn như uống rượu. Đột nhiên anh lại cúi xuống, che miệng lại, đỏ mặt tía tai ho khan.

Tiểu Mỹ đang dựa người vào ghế gọi điện thoại.

Bên ngoài hành lang của văn phòng, mọi người cũng lần lượt kéo nhau ra về.

Văn Văn hơi cúi đầu thu dọn bàn làm việc, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

“Alo, Văn Văn à!” Tiểu Mỹ nói trong điện thoại như hét lên, “Tối nay Đường Đường có mời mấy người bạn trong nghề đến mở Party mừng sách mới bán chạy ở nhà đấy, cậu thu dọn nhanh lên rồi về. Bình Tử đang nấu ăn!”

Văn Văn cầm tài liệu trong tay, “Mình...”

“Ôi, mình quên mất!” Tiểu Mỹ vỗ vỗ vào đầu mình, “Văn Văn là hoa đã có chủ rồi, làm sao ung dung được như mình chứ. Thôi được rồi, bọn mình tự chơi vậy!”

Văn Văn ngừng tay, trong mắt lóe lên tia cô đơn.

Tiểu Mỹ tiếp tục: “Biết cậu phải đi thu dọn nhà mới rồi. Thôi mình đi trước vậy. Nếu tối muộn không về được thì nhắn tin ình nhé, mình sẽ khóa cửa vậy!” Nói xong cô gác máy luôn.

“Ồ...” Văn Văn muốn nói điều gì đó nhưng Tiểu Mỹ đã đi rồi.

Lý Cường đi một mình trên đường, tay cầm điện thoại, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình.

Văn Văn đang đi ở đường đối diện nhưng đi ngược hướng với Lý Cường, tay cô cũng cầm điện thoại và đang nhìn màn hình.

Hai bên đường, mỗi người bước ngược lại nhau nhưng đều cúi đầu nhìn điện thoại.

Một chiếc xe bus chạy như bay qua, ngăn cách hai người.

Lý Cường và Văn Văn cùng đẩy cửa bước vào phòng.

Lý Cường chỉ tay vào bộ ghế salon màu kem, vẻ mặt không vui, “Cái này...”

Văn Văn không nhìn anh rồi buông một câu: “Bộ này ba mẹ anh mua tặng đấy!”

Lý Cường tức giận nói: “Màu kem này là ý của em phải không? Em chống đối lại anh thấy thích lắm à?”

Văn Văn lườm anh, đi thẳng vào phòng làm việc.

Trong phòng, hai chiếc máy tính màn hình tinh thể lỏng để đối diện nhau trên cùng một chiếc bàn.

Anh chỉ tay vào bàn: “Thế này là ý gì? Phòng đã chật lại để hai máy?”

Cô thở dài, “Anh có máy lẻ nào em không cần? Anh cần máy viết báo cáo thì em không cần viết bài chắc?”

Về mặt anh không vui, “Em cần viết bài thì lấy máy anh cũng được. Nhìn này, bàn thế này để hai máy quá chật chội! Kiểu gì cũng ảnh hưởng đến sáng tạo của anh, em hiểu không?”

Văn Văn hừ một tiếng, “Thế mới lạ chứ, anh cần thì lấy máy em. Em cũng thấy bất tiện!”

“Máy anh nhiều file lắm, muốn dùng máy em lại phải copy sang cũng rắc rối. Hơn nữa ở tòa soạn em đã dùng máy rồi, về nhà còn dùng gì nữa?”

Cô đến bên máy tính, di chuột giọng bực bội, “Anh nói gì hử? Máy anh nhiều file còn máy em toàn rác rưởi chắc? Anh phải tăng ca làm thêm báo cáo thì em cũng về nhà viết bài chứ. Anh nói ảnh hưởng đến sáng tạo của anh thì chắc không ảnh hưởng đến nguồn cảm hứng của em? Gần đây em còn phụ trách thêm chuyên đề nữa, em không dùng máy tính làm sao được?”

“Nếu diện tích phòng lớn một chút thì để hai máy cũng được, nhưng đẳng này lại nhỏ thế này.”

“Hừ, anh lại tranh thủ lôi chuyện cũ ra nói hả? Lại trách em biến giấc mộng phòng lớn của anh thành phòng ngủ?” Nói xong cô vút chuột xuống rồi bỏ ra ngoài.

Lý Cường nhặt con chuột lên hét lớn: “Đúng là ương ngạnh!”

Anh và cô sóng bước vai nhau đi trên đường.

“Văn Văn, em đã đọc chuyện cổ tích này chưa?”

“Chuyện gì?”

“Đàn ông làm chuyện gì cũng đúng.”

“Lại mấy chuyện thuyết giáo. Dạy phụ nữ làm thế nào để thuần phục. Em xem cũng chán rồi.”

“Em lại thế rồi!”

“Lẽ nào không đúng sao?”

“Anh thấy trong chuyện này ít nhất cũng dạy con người cách hòa hợp với nhau đấy.”

Văn Văn dừng bước, quay người hắt lại, “Cái gì mà hòa hợp với nhau? Lẽ nào anh giết người phóng hỏa em cũng phải gơ tay tán thành sao?”

Lý Cường cũng dừng lại, “Em lại thế rồi. Biết anh không có ý đó nhưng cổ tình thích xuyên tạc phải không?”

“Đàn ông thì đương nhiên sẽ viết truyện ‘Đàn ông làm gì cũng đúng’ rồi. Tương lai em cũng sẽ viết truyện ‘Phụ nữ làm gì cũng đúng’, anh thấy thế nào?”

Lý Cường nhú mày, “Cái này là gì với gì chứ?”

Cô nhún vai, “Chẳng có gì cả! Đàn ông viết truyện thì đương nhiên sẽ nói mình đúng. Nhưng nếu phụ nữ viết thì có thể sẽ đứng ở góc độ khác để nói. Em viết sách bao năm, giao tiếp nhiều với văn sỹ nên sẽ có lập trường không giống nhau!”

Lý Cường thở dài: “Sao mình cứ cãi nhau không ngừng vậy? Sớm muộn rồi cũng chia tay sao không tôn trọng lẫn nhau để sống mấy ngày yên bình?”

Văn Văn cười lạ lùng, “Tôn trọng lẫn nhau. Lẽ nào mỗi khi anh tan sở về nhà em phải quỳ trước cửa, cơm bưng nước rót hầu hạ anh?”

Trong ánh mắt anh lóe lên những tia mệt mỏi rồi lắc đầu.

Cô trừng mắt nhìn anh rồi nói từng chữ một, “Xin lỗi, chắc làm anh phải thất vọng rồi. Em không thể tán thành anh mọi chuyện được. Em thấy mình phải có quan điểm riêng của mình!”

Hai chiếc điện thoại cùng lúc vang lên.

Cô và anh mỗi người đứng một bên nghe điện thoại.

Lý Cường: “Sếp ạ? Không có chuyện gì ạ. Đi uống một chén ạ? Vâng sếp đang ở đâu ạ?”

Văn Văn: “Đường Đường à? Mọi người đang ở đâu? Được rồi tí mình qua!”

18. Chương 18: Mua Dây Buộc Mình

Mây trắng, phong cảnh hữu tình, mỗi năm xuân sắc có được là bao; không phụ lòng bao năm luyến tiếc sớm, người già lòng trẻ tự thong dong.

Đêm trăng sáng, gió suy tàn, những ngày tháng hạnh phúc biết cũng không ít; nếu có cố nhân sẽ cùng nâng ly, gió trăng cũng thong dong.

Kiểm phong lạnh, anh hùng cười, vinh hoa phú quý lúc nào; ân thù thoải mái cũng thông dong.

Gió lạnh, khách mệt mỗi; danh lợi sống chết cũng từ bỏ.

— “Bước thông dong”

“Cạn chén!”

Trong căn phòng, Đường Đường, Văn Văn, Tiểu Mỹ, Bình Tử cùng mấy người bạn đang tụ tập.

Đường Đường: “Tiểu Mỹ, chúng ta có phải chị em tốt không?”

Tiểu Mỹ: “Bọn mình chân thành với nhau bao năm như vậy cậu còn nói thế?”

Đường Đường nói, “Ừ, mình cũng mong cậu luôn chân thành với mình như thế. Tổ mãi mãi là chị em tốt của cậu, sẽ luôn đứng về phía cậu!”

Bình Tử lạ lùng, “Sao hôm nay hai em nói lạ vậy?”

Đường Đường liếc mắt nhìn anh, “Đàn ông các anh không bao giờ hiểu được tình bạn của phụ nữ, anh tránh qua một bên đi.”

Văn Văn hơi ngà say, nâng cốc rồi quay sang anh, “Anh Bình Tử của chúng ta rất đáng được tuyên dương, còn Tiểu Mỹ thể hiện cũng không tồi.”

Tiểu Mỹ: “Còn Lý Cường cũng tốt đấy, nhìn thấy cả sự phẫn nộ trong mắt anh ấy.”

Văn Văn dường như đã say, cười ngô nghê, nói rồi cô cụng ly: “Nào chúng ta cùng nhau cụng ly, vì tình bạn của chúng ta, cùng là con cháu của vua Viêm Hoàng!”

Đường Đường ngồi trên sofa cúi đầu trầm tư.

Bình Tử gõ cửa rồi bước vào. Văn Văn cũng đi theo.

Văn Văn: “Gọi mình lên làm gì? Thấy dạo này cậu và Tiểu Mỹ lạ lạ thế nào?”

Đường Đường: “Mình muốn mọi người hiểu rõ mình, không muốn bị Tiểu Mỹ hiểu nhầm!”

Bình Tử: “Hiểu nhầm em chuyện gì?”

Đường Đường: “Tí cô ấy đến rồi mọi người sẽ rõ.”

Nói đến đây thì Tiểu Mỹ đẩy cửa vào, thấy mọi người đều đang ở trong, cô khá ngạc nhiên, “Sao lại ở đây cả thế này?”

Đường Đường hít một hơi thở sâu, dường như cô đã phải suy nghĩ khá nhiều mới quyết định nói ra, “Tiểu Mỹ, mình có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu!”

Tiểu Mỹ: “Sao lại nghiêm trọng thế? Có chuyện gì cứ nói ra đi!”

Đường Đường: “Có chuyện này rất quan trọng, hi vọng sau khi nói ra cậu đừng quá xúc động, hãy tin vào mình. Thực sự mình không có ác ý gì cả.”

Tiểu Mỹ ngồi xuống ghế: “Ừ nói đi.”

Đường Đường rút điện thoại ra: “Không biết phải nói thế nào. Đấy cậu xem đi.”

Văn Văn và Bình Tử ngồi lại gần, trong điện thoại là hai clip Phong Phong đang ôm ấp và hôn hai người khác nhau.

Tiểu Mỹ cầm điện thoại lên rồi cười, “Cậu chỉ quay được hai người thôi à?”

Văn Văn kinh ngạc: “Ý gì vậy? Lẽ nào không chỉ hai người?”

Bình Tử trầm ngâm một lát rồi nói: “Trong quán bar, những loại con gái đầu óc rộng tuếch nhiều không xuể, nhưng Phong Phong lại thích không khí như vậy, thích cảm giác được những kiểu con gái đó sùng bái. Bởi vậy anh ta có bạn gái bên ngoài là điều rất bình thường.”

Đường Đường liếc mắt nhìn anh, “Anh phân tích cũng rõ ràng đấy. Anh nghĩ cho người khác có phải là do mình cũng từng rơi vào hoàn cảnh đó?”

Bình Tử trả lời mỉa mai: “Em không phải là người phụ nữ của anh, biết những chuyện đó nhiều làm gì?”

Đường Đường không đáp.

Văn Văn rất tức giận, “Gã đó tệ thật!”

Tiểu Mỹ cười nhạt, “Đường Đường đã nói bọn mình là chị em tốt. Những gì mình hiểu về cô ấy đủ để biết cô ấy không bao giờ làm những chuyện nhỏ mọn. Chắc Phong Phong đã bị cậu tóm đuôi rồi, quả nhiên không ngoài dự đoán.”

Văn Văn: “Cậu biết hẳn có người khác hả?”

Tiểu Mỹ: “Ừ, bạn gái anh ta cả trong lẫn ngoài nước.”

Đường Đường: “Ồi trời ơi!”

Bình Tử: “Chuyện này là thế nào?”

Tiểu Mỹ vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, “Cũng chẳng có gì, mấy hôm trước anh ta nói với mình, Đường Đường có tình cảm và muốn quyến rũ anh ta. Lúc ấy mình nghĩ chắc anh ta bị ảo tưởng rồi. Sau nghĩ lại thì thấy có thể Đường Đường đã phát hiện ra bí mật gì đó nên anh ta phải đi trước một bước, muốn để hai bọn mình hiểu lầm nhau.”

Đường Đường quắc mắt, “Anh ta thật bỉ ổi!”

Tiểu Mỹ giơ tay ra kéo lấy tay bạn, “Mình hiểu cậu mà, cho dù thế nào cũng không thể xảy ra chuyện gì. Bằng chứng còn trong điện thoại đây.”

Bình Tử: “Thảo nào hôm qua hai người nói chuyện lạ thế!”

Đường Đường: “Tiểu Mỹ, mình luôn là chị em tốt của nhau nhé!” Nói rồi hai cô chạy lại ôm chầm lấy nhau.

Tiểu Mỹ: “Thực ra hôm nay mình có tin vui muốn thông báo với mọi người!”

Văn Văn hỏi giọng hăm hở: “Có chuyện gì thế?”

Tiểu Mỹ: “Hôm nay đi khám lại lần nữa, hóa ra mình không bị ung thư vú!”

“Ung thư vú?” Ba người cùng đồng thanh hét lên.

Đường Đường kéo bạn, “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Cậu đừng làm mọi người sợ nữa...”

Tiểu Mỹ vỗ nhẹ vào bạn, rồi cả bốn người cùng ngồi xuống, “Một thời gian trước mình thấy ngực rất khó chịu. Đi chụp X quang thì bác sỹ nói là ngực mình xuất hiện những bóng mờ cần đi kiểm tra xem để loại trừ bị ung thư vú.”

Đường Đường nắm chặt tay Văn Văn hồi hộp nhìn bạn.

Mặt Tiểu Mỹ vẫn tĩnh lặng, “Sau rồi mình nghĩ cùng lắm thì phẫu thuật để cắt bỏ, không có nó chẳng lẽ không làm phụ nữ được sao? Hôm nay đi kiểm tra lại mình nói với bác sỹ, chỉ còn cơ hội sống mình cũng đồng ý cắt bỏ. Ai ngờ bác sỹ nói phim X quang hôm đó là của người khác, mình không sao cả. Còn việc tức ngực là do tư thế nằm dựa xuống bàn lâu quá, cần vận động nhiều là hết.”

Bình Tử nhìn cô bằng ánh mắt không vui, “Do vậy mấy hôm nay em đều mặt lạnh, rồi tự mình giải quyết phải không? Có chuyện mà không nói thì còn gọi gì là chị em tốt? Em không coi mọi người là gì hả?”

Tiểu Mỹ: “Chưa có kết luận gì thì em nói với mọi người làm gì? Để mọi người phải lo lắng à?”

Đường Đường: “Hôm qua cậu cũng đã nói chúng ta mãi là chị em tốt mà!”

Bình Tử: “Làm anh sầu đến chết. Biết mình có bệnh mà không lo chăm sóc bản thân, lại còn chạy Đông chạy Tây tìm đạo diễn hợp tác cho anh nữa chứ.”

Tiểu Mỹ cười: “Là chị em tốt nên sau khi biết được kết quả mình chạy ngay về đây thông báo. Mọi người không vui à?”

Đường Đường nháy mắt, “Vui chứ, vui chứ!”

Tiểu Mỹ đuổi người ra, “Bình Tử anh nấu cơm đi, em đói chết đi được. Chiều nay còn lịch hẹn nữa chứ.”

Văn Văn lắc đầu thở dài, “Mình phục cậu quá, đúng là người mạnh mẽ!”

Bình Tử đứng dậy bước vào phòng bếp nhưng ngoái đầu lại: “Em định tính Phong Phong thế nào?”

“Làm gỏi!” Nói xong Tiểu Mỹ cũng chạy vào phòng, hình như đi thay đồ.

Đường Đường vẫy tay ám hiệu Văn Văn lại gần. Bình Tử cũng đi theo, “Hôm qua lúc mình đi vệ sinh thấy Tiểu Mỹ hẹn gặp Phong Phong lúc chiều nay, đến cả tên quán café mình cũng nghe rõ. Hình như Tiểu Mỹ muốn lật bài.”

Bình Tử: “Loại đàn ông rác rưởi ấy Tiểu Mỹ phải đá thôi!”

Văn Văn: “Tiểu Mỹ thế này là có kiếp sau sống lại rồi. Nhưng chiều nay chúng ta có cần...”

Đường Đường gật đầu, “Đương nhiên, mình phải đi chứ. Tiểu Mỹ ra khỏi nhà bọn mình cũng sẽ đi theo.”

Bình Tử, “Thôi anh đi nấu cơm vậy!”

Nguồn ebooks: www.luv-ebook

Trong quán café.

Khi Văn Văn, Đường Đường và Bình Tử đến, Phong Phong đang ngồi ở một góc không xa. Ba người cùng nấp vào một chỗ khó bị để ý rồi gọi nước uống, họ còn đặt tờ tạp chí để che mặt.

Bình Tử ghé sát nói, “Mình tò mò thế này cô ấy có giận không nhỉ?”

Văn Văn: “Chúng ta quan tâm đến cô ấy thôi, nhớ đâu tên kia ức hiếp gì thì sao.”

Bình Tử: “Đây là chỗ công cộng, anh nghĩ hần không dám làm gì đâu. Hơn nữa, Tiểu Mỹ không đi ức hiếp người khác là may rồi!”

Đường Đường: “Anh còn nhiều lời nữa thì về trước đi, có ai bắt đi theo đâu.”

Anh quay sang nhìn Đường Đường bằng ánh mắt không phục nhưng cũng không nói gì nữa.

Văn Văn nói: “Cậu có nghe nhầm quán không? Sao mãi không thấy cô ấy đâu?”

Đường Đường: “Mình nghe nhầm làm sao được. Phong Phong còn ở đằng kia kia. Cô ấy cố tình đánh vào tư tưởng, đến muộn để càng gây sức ép cho đối phương thôi.”

Văn Văn cười, “Hiểu nhau quá nhỉ? Nếu cô ấy đã không sợ bị thiệt thì mình còn đến làm gì?”

Đường Đường vẫn bướng bỉnh, “Đừng có nói với mình là cậu cũng không tò mò đấy nhé. Mình muốn biết một đứa mưu trí như cô ấy sẽ xử trí gã đàn ông rác rưởi đó thế nào.”

Bình Tử thở dài, “Được rồi!” Thế rồi ba người cùng im lặng.

Tiểu Mỹ đến với khuôn mặt rạng rỡ, phong cách thướt tha. Nhìn thấy cô Phong Phong bèn đứng ngay dậy, cười và mở rộng vòng tay ôm cô.

Cô tiến lại gần, né tránh cái ôm kia rồi ngồi xuống, gọi ngay một tách cà phê.

Phong Phong ngạc nhiên, “Em sao vậy? Ai làm cục cưng của anh phải bực mình à?”

Cô cười phớt phớt, “Đâu có, dạo này em vui lắm.”

Phong Phong ngồi xuống, “Vậy sao không cho anh ôm? Em không biết dạo này anh vất vả thế nào đâu? Vì tương lai hai đứa mình, anh đã ra sức để kiếm tiền!”

Cô châm một điếu thuốc dành cho phụ nữ, hít một hơi vào rồi cười nhẹ: “Anh vất vả thế nào? Kể em nghe!”

Anh ta lắc đầu thở dài, “Vì tương lai bọn mình, anh nỗ lực làm việc, đến mọi nơi để tìm cảm hứng. Nhưng vì em, mọi điều anh làm đều rất đáng!”

Cô chỉ khẽ gật đầu.

“Anh trai em đang đầu tư vào công ty đó đã xem qua báo cáo của anh chưa? Thấy thế nào? Bìa ngoài anh làm tuyệt lắm phải không? Nhất định sẽ là một vốn bốn lời.”

Cô vẫn chăm chú hút thuốc.

Phong Phong lại tự nói: “Thậm chí, anh đã liên lạc với mấy người bạn bên Nhật, họ còn liên hệ giúp anh sân biểu diễn lưu động. Buổi ra mắt album lần này nhất định sẽ có hiệu quả, lại còn hai tác giả là bạn của anh nữa, họ bây giờ đều là những tác giả có tiếng đấy, để họ viết ca khúc cho anh, công ty anh trai em nhất định sẽ kiếm lời tốt!”

Văn Văn hừ một tiếng.

Bình Tử buông một câu: “Hóa ra mấy chữ “vô liêm sỉ” là như vậy!”

Đường Đường khẽ thở dài, còn hai người kia không nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn biểu hiện của Phong Phong.

Tiểu Mỹ gật đầu, nói nhát: “Mặc dù công ty hợp pháp là của em, nhưng vốn đầu tư do anh trai cùng mấy người bạn bên Úc hùn vào. Vì vậy em vẫn phải bàn với họ nhiều hơn nữa!”

Phong Phong lấy chiếc thìa định khuấy cục đường bỏ thêm vào tách cà phê cho cô nhưng cô ra hiệu không cần.

Anh ta cười lấy lòng, “Như em nói, công ty là của em, vậy không phải chỉ cần em nói một câu là được sao?”

Cô vẫn giữ nguyên tư thế không nhanh chẳng chậm, “Chi phí sang Nhật giới thiệu album công ty vẫn chưa đưa vào danh sách cần chi thì anh vội gì chứ? Hay là anh định bỏ tiền túi ra để làm?”

“Đương nhiên anh không thể rồi. Nhưng anh đã tìm được đối tác, họ đồng ý sẽ ủng hộ show diễn của anh bên đó, đồng thời phụ trách hỗ trợ làm các thủ tục để biểu diễn.”

Tiểu Mỹ thở dài, “Anh muốn dựa vào cha vợ thì phải đối xử với khuê nữ nhà người ta tốt một chút, chứ chân trong chân ngoài thế này không thấy phụ lòng Lê Tử hay sao?”

Phong Phong chờ người ra.

Cô bỏ mẫu thuốc lá xuống thay đổi khác: “Tháng trước sang Nhật để liên hệ mấy chuyện cho show diễn không phải tranh thủ tổ chức lễ đính hôn sao? Ba vợ anh là Hoa kiều Nhật Bản, ông ta mở cửa hiệu buôn bán ở bên đó cũng chẳng dễ dàng gì. Anh thề non hẹn biển gì với con người ta, khiến ông ta bán phát ngay cửa hiệu để ủng hộ anh ra show diễn bên Nhật. Nhưng vừa về nước một phát anh đã qua cầu rút ván, lại còn định vu oan giá họa Đường Đường dụ dỗ anh. Điều này chẳng phải quá bất công với vị hôn thê của anh sao?”

Cô nói một hồi, không chỉ Phong Phong mà còn cả ba người đang nghe trộm kia cũng quay lại sững sờ nhìn nhau.

Phong Phong chờ một lúc rồi hỏi lí nhí: “Em biết chuyện được bao lâu rồi?”

“Khoảng ba tháng trước. Hôm đó, anh uống say rồi đưa tôi về nhà. Tôi đột nhiên muốn lên blog nên dùng tạm máy tính của anh. Vừa bật máy lên thì mấy tin nhắn MSN của anh hiện ra, “Cưng ơi, em đang đợi anh...” Tôi hiếu kỳ nhảy vào đọc phần lịch sử tin nhắn, mấy lời đường mật ve vãn các cô em của anh đều ở đó.”

Anh ta không nói gì, ngẫm như đã thừa nhận.

“Đột nhiên tôi nhớ đến hòm mail của anh dung lượng tới 2G, bình thường anh đều dùng mail đó để viết cho tôi. Hiếu kỳ quá, tôi liền mở ra xem. Anh cũng thật sơ sót, lấy ngay ngày sinh của mình làm mật khẩu, đăng nhập một lúc là tôi mở được. Tôi bắt đầu xem mấy bức thư tình của anh trong inbox.”

Phong Phong mặt mũi đã chuyển màu, không nói năng gì.

“Điều lạ lùng nhất, mail nào anh cũng forward cho vô số các cô nàng nhưng người nhận chính lại là mình. Đọc ngay bên ngoài tôi cũng sẽ biết anh đang có mối quan hệ với những cô nào, ai là tình ngắn, tình dài, bao gồm cả Lệ Tử – cô gái bên Nhật. Những chuyện của hai người với nhau tôi đều đã đọc, cho đến khi tôi biết chuyện ba cô ấy vì ủng hộ tiền cho show diễn của anh mà phải bán cửa hàng đi, tôi nghĩ mình cần làm điều gì đó. Tôi đã gửi cung cấp cho cô ấy mật khẩu mail của anh, đồng thời gửi hai clip anh đang ôm hôn người khác do Đường Đường quay được cho Lệ Tử. Anh không thấy lạ là sao hôm nay cô ấy không online nói chuyện với anh hả? Có lẽ sau khi biết được chân tướng của anh, cô ấy đang bàn bạc với ba mình chuyện phải làm tiếp theo như thế nào...”

Phong Phong trân trối tại chỗ như đã hóa đá.

“Thôi! Tôi vào nhà vệ sinh đã.” Tiểu Mỹ nói rồi đứng dậy luôn.

Nhìn thấy cô đi, anh ta lòi điện thoại ra điên cuồng gọi cho Lệ Tử: “Alo... Em à, anh đây. Nghe anh nói này, alo...”

Người đầu dây bên kia đã tắt máy.

Anh ta ngây người một lúc, ánh mắt lóe lên tia bất định, không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Tiểu Mỹ lại duyên dáng quay lại chỗ ngồi rồi ngồi xuống.

Anh ta nhìn cô chằm chằm, khoe miệng nhếch lên rồi buông một câu: “Cô là loại đàn bà độc ác!”

Uống một ngụm cà phê, cô cười khiếm tốn, “Anh quá lời rồi. Ban đầu tôi cũng định rút lui để cho anh toàn tâm toàn ý làm một người chồng tốt. Lệ Tử cũng rất bất hạnh, anh và cô ấy đã tiến đến chuyện hôn nhân rồi. Tôi không buông tay có nghĩa là sẽ thành kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, nhưng anh không được che giấu cô ấy chuyện anh đã lảng tránh với không biết bao người đàn bà khác ở trong nước. Đã thế anh còn che giấu mọi chuyện, nhận tiền trợ giúp từ ba vợ tương lai, hơn nữa, anh còn làm nhục phẩm chất của Đường Đường. Bởi vậy, vì hạnh phúc của cô ấy, tôi quyết định cho cô ấy biết chân tướng sự thật, còn người đàn ông như anh cũng phải tự chịu trách nhiệm với mọi chuyện mình làm đi.”

Phong Phong nắm chặt tay lại, nghiến răng: “Cô dám lên mặt dạy đời sao!”

“Không có mặt mũi nào, người đó chính là anh!”

Phong Phong chán nản hạ tay xuống, ngồi phịch xuống.

Tiểu Mỹ: “Anh chị tôi bao năm vất vả gây dựng ở Úc, khó khăn lắm mới có tiền mang về nước để đầu tư chứ không phải là dạo chơi. Hiện tại không thể làm album lớn cho anh được vì thời thế không cho phép chứ không phải vì mối quan hệ giữa anh và tôi. Cho dù ba vợ anh đã đầu tư nhưng cũng lãng phí thôi, tôi và anh chị đã bàn chuyện này rồi. Định sẽ mang album của anh ghép cùng tiểu thuyết của Đường Đường để chuyển thể thành phim, khi làm PR trên mạng sẽ lấy ca khúc của anh làm nhạc chủ đề cho phim. Như vậy cho dù không cần vốn đầu tư quá nhiều nhưng nhất định sẽ mang lại hiệu quả cao, nhưng xem ra anh lại muốn làm gấp gáp đến nỗi không từ một thủ đoạn nào.”

Phong Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, “Ý của cô là...”

Tiểu Mỹ: “Ý của tôi là, anh hay khả năng của anh nếu muốn để khán giả ghi nhận cần phải có thời gian.”

Ánh mắt anh ta lại lóe lên hi vọng lần nữa, “Chuyện hôn nhân của anh ở Nhật xem ra không có hi vọng rồi. Nhưng chuyện của chúng ta nhất định có tương lai phải không? Em cũng biết anh yêu em mà.”

Tiểu Mỹ cười chế nhạo, “Nhưng từ trước tới giờ anh chỉ nói lời yêu mà chưa từng cầu hôn tôi. Hơn nữa, tôi không hề có cảm giác an toàn khi bên anh.”

Phong Phong nói không do dự: “Vậy chúng ta kết hôn đi. Anh nhất định sẽ đối tốt với em, những chuyện đã qua chỉ là trò chơi. Sao họ có thể so sánh với em được? Anh sẽ hồi tâm lại.”

Cô ngửa mặt lên trời cười rồi bi thảm: “Kết hôn rồi, để toàn tâm cho sự nghiệp của anh, tôi sẽ âm thầm làm người tình bí mật phải không? Còn anh thì ngang nhiên tuyên bố mình độc thân để vô số các cô nàng trẻ trung ngây thơ lao vào... Ha ha, tưởng tượng của anh phong phú quá đấy!”

Phong Phong vội vàng: “Anh không có ý đó...”

Tiểu Mỹ nhanh chóng ngắt lời, “Anh đi đi! Chuyện album của anh tôi sẽ suy nghĩ sau. Sau này, tôi sẽ không làm việc trực tiếp với anh nữa mà sẽ tìm một người trợ lý để sắp xếp mọi chuyện.”

Anh ta mở miệng như muốn nói thêm nhưng Tiểu Mỹ lại ngắt: “Để tôi ngồi yên một mình, không phiền anh nữa!”

Phong Phong do dự một hồi rồi cũng đứng lên đi ra.

“Hết phim rồi, đừng ở đó mà che đậy nữa!” Tiểu Mỹ vỗ tay.

Đường Đường tiến lại gần, “Hóa ra biết bọn mình ở đây rồi à?”

“Lúc mọi người đi vào mình đã nhìn thấy từ bên ngoài rồi, cũng biết Phong Phong đang đợi sẵn bên trong, nhưng mình vẫn đi shopping một vòng.”

Bình Tử không ngừng ca thán: “Em ác quá!”

Đường Đường lườm anh, “Cô ấy bị gã đó làm ẹt mỗi thế này chưa đủ hay sao? Cô gái đáng thương Lệ Tử làm cho gia đình khuyhnh gia bại sản mới nhận ra chồng tương lai là tên tiện nhân. Đàn ông các anh thấy mới thỏa mãn phải không?”

Văn Văn ngồi xuống, đặt một tay lên vai bạn, “Tiểu Mỹ bọn mình luôn đứng về phía cậu!”

Mặt Tiểu Mỹ điềm nhiên như không có chuyện gì, “Chuyện tình cảm cuối cùng cũng sẽ có một kết thúc thôi, gần đây những điều nhận được cũng không tồi.”

Đường Đường: “Cậu định làm gì tiếp theo? Đơn từ chức cũng đã gửi rồi, tòa soạn có nói gì không?”

Tiểu Mỹ: “Tòa soạn không ình từ chức, họ nói rằng sau này có thể ình làm kiêm chức. Chắc sợ mấy quyển sách bán chạy và đề tài của mình sẽ bị lọt ra ngoài mất.”

Bình Tử: “Vây xem ra em phải tiếp tục làm công việc biên tập rồi.”

Tiểu Mỹ ngáp rồi nói: “Phụ nữ không nên hi vọng quá nhiều vào tình yêu. Nếu như phụ nữ là hoa, tình yêu giống như bình hoa, còn sự nghiệp là đất trồng. Hoa rời khỏi đất để cắm vào bình sẽ bị khô héo nhanh chóng.”

Đường Đường gật đầu lia lịa.

Tiểu Mỹ cười tiếp tục nói: “Có ba quy tắc quan trọng người phụ nữ phải biết khi tìm kiếm đàn ông, phạm phải điều nào đều giết không tha.”

Văn Văn nghe xong thấy hứng thú: “Ba điều nào?”

Tiểu Mỹ: “Một, đó là đánh phụ nữ. Đàn ông giơ tay đánh phụ nữ cho dù ở hoàn cảnh và lý do nào cũng không thể tha thứ được. Theo một bản điều tra cho thấy, đàn ông đã đánh vợ lần đầu tiên thì đến 70% sẽ đánh lần hai. Hai là lạc lối. Tình cảm giữa hai người ban đầu ổn định và yêu thương, nhưng nếu lạc lối là phản bội lại nhau. Nếu đã quyết định tha thứ cho anh ta lần một thì lần hai, ba cũng có thể xảy ra. Ba là gây tội. Điều này không cần phải nói, một người đàn ông không nhân cách không phẩm giá thì không đáng được lựa chọn làm bạn đời.”

Văn Văn: “Vì vậy đây chính là nguyên nhân cậu chia tay anh ta phải không? Nhưng năm đó... Du Tử không phạm phải mấy điều kia sao cậu vẫn kiên quyết đoạn tuyệt?”

Tiểu Mỹ cười đau khổ, “Mọi người nghĩ với tính cách của Du Tử, một ngày nào đó ba mẹ anh ta bắt phải đánh mình, liệu anh ta có làm không?”

Đường Đường gật đầu, “Cũng đúng.”

Tiểu Mỹ lại nói thêm, “Hơn nữa, mình nghĩ vấn đề này rất đáng để những người phụ nữ hiện đại phải suy ngẫm.”

Bình Tử nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cô bèn nói, “Em nói xem nào.”

Tiểu Mỹ: “Thời cổ đại, khi con gái xuất giá luôn được dặn dò phải lấy nhà chồng làm trọng. Bởi khi ấy, cô gái không phải lấy một người mà phải coi như lấy cả họ bên nhà chồng. Nhưng người phụ nữ hiện đại không như vậy, nếu không hiểu thuận với ngay cả ba mẹ ruột của mình mà lại mang hết lòng và yêu thương gửi gắm cho bên nhà chồng không phải quá ngược hay sao? Như vậy sau này còn ai dám để con gái nữa? Sau khi con lấy chồng, ngay cả tiền để chăm lo cho nhà đẻ cũng bị nhà chồng lấy mất thì thử hỏi tính hiếu thuận của người phụ nữ truyền thống đi đâu cả rồi? Do vậy mình mới nói, người phụ nữ phải chăm lo cho ba mẹ ruột trước tiên đã, rồi mới lo cho nhà chồng.”

Văn Văn: “Bây giờ đã hiểu được lý do năm đó cậu chia tay Du Tử.”

Tiểu Mỹ cười nhạt, “Mình bỗng nhiên nhớ tới mẹ của Lý Cường.”

Đường Đường vỗ vai Văn Văn, “Mẹ chồng tương lai trước đây của Tiểu Mỹ thật đáng sợ. Nhưng mẹ chồng Văn Văn lại không như thế, bà giống như thiên sứ vậy! Văn Văn, cậu cũng nên mừng thầm đi.”

Nghe bạn nhắc đến Lý Cường, Văn Văn thấy chán nản gạt tay bạn ra.

Bình Tử thấy Văn Văn và Đường Đường đang gật đầu lia lịa thì nói ngay, “Thôi đi em, lại đem học thuyết của em đi tuyên truyền rồi, làm hỏng cả con cái nhà lành.”

Tiểu Mỹ ngẩng đầu lên nhìn Bình Tử, nhìn Đường Đường rồi như đã hiểu ra chuyện gì nên không nói nữa.

Bình Tử thấy ba cô gái không để ý đến mình chỉ đành hạ người, “Đúng rồi, anh nhớ gần đây có một chợ chuyên bán đèn. Mấy hôm trước anh thấy có một chiếc đèn được thiết kế hay lắm, muốn mua tặng Văn Văn làm quà cưới nhưng bà chủ ở đó nhất định không bán, nói rằng đã có bạn đặt mua rồi. Bây giờ mình cùng đi xem có chọn được đèn nào đẹp không, anh chi.”

Đường Đường kéo tay Tiểu Mỹ, “Anh đi cùng cô ấy đi, cô ấy thích là được. Em về nhà với Tiểu Mỹ, bọn em có chuyện riêng.”

Văn Văn khá vô tư, không nhìn ra được sự tinh tế của Đường Đường, nghe bạn nói như vậy, cô nghĩ mình cũng chẳng biết khuyên gì Tiểu Mỹ, có lẽ để Đường Đường tâm sự riêng với Tiểu Mỹ thì phù hợp hơn. Nghĩ vậy cô đồng ý đi cùng Bình Tử luôn.

Bình Tử nghe thấy vậy thì rất buồn, chỉ tay ra phía cửa rồi hai người cùng đi.

19. Chương 19: Nhà Là Gì?

Không dám tiến vào ranh giới giữa hai chúng ta, em chỉ là một người lữ khách cô độc, lay động trong gió, mang theo chút tia sáng của vì sao.

Không muốn anh nhìn thấy đôi mắt ngập nước, em chỉ là người lữ khách cô độc, chợt ngẫu nhiên quay đầu lại trong mưa, mang tình yêu cất giấu sâu hơn.

Không muốn để anh biết trái tim đã rỉ máu, em chỉ là người lữ khách cô độc, bất chợt ngẩng đầu nhìn trộm trăng, rồi mới nhận thấy rằng: Không có trăng tròn, chỉ còn trăng khuyết.

— “Người lữ khách cô độc”

Lý Cường đi từng bước nhỏ đến trước mặt Lăng Lăng, hơi thở hỗn hển.

Lăng Lăng đưa cho anh chiếc khăn, “Anh đến thì tốt rồi, anh lau mặt đi đã.”

Lý Cường bắt đầu đánh giá, từ một cô gái yếu đuối sống nội tâm bây giờ đã thành người rất cứng chạc trưởng thành, có thể nhận thấy sau khi kết hôn, cuộc sống của Lăng Lăng khá tốt. Hơn nữa, với một người lăng mạn như cô chỉ luôn thích những thứ rực rỡ, bước chậm dưới ngọn đèn như trong mộng rồi nghĩ đến chuyện trong lòng rất mãn nguyện. Xem ra ngày xưa Lăng Lăng rời bỏ anh là một quyết định sáng suốt của cô ấy.

Lăng Lăng: “Cái đèn này em muốn tặng anh nhân dịp lễ cưới của hai người, hôm trước có khách đến mua nhưng em nhất định không bán. Em chỉ muốn giữ lại nó để tặng hai người, hôm nay quả nhiên người khách đó lại đến, còn dẫn theo bạn nữa, anh xem...”

Lý Cường liếc mắt nhìn, đứng phía dưới mấy ngọn đèn là một cặp nam nữ. Hóa ra đó là Bình Tử và Văn Văn.

Anh hừ một tiếng rồi hỏi: “Chiếc đèn này vị khách nam hay nữ thích?”

“Là vị khách nam kia thích, rồi hôm nay đưa bạn đến. Nhưng xem ra cô gái kia còn thích hơn. Anh xem có thích nó không, nếu thích em sẽ ra bảo họ đi.”

“Em để họ mua đi, xem ra cô gái kia còn thích hơn anh.”

Lăng Lăng thở dài, “Xem ra em vẫn chưa hiểu hết anh. Em cứ nghĩ anh thích nó lắm.”

Họ vừa nói chuyện đến đây bỗng một người đàn ông đi tới. Lăng Lăng thấy vậy liền kéo tay anh ta và giới thiệu: “Đây là Thu Nhược Thủy, chồng của em!”

Lý Cường nhìn kỹ, đó là một người đàn ông nho nhã tuấn tú, trong lòng anh thầm trào lên sự khâm phục con mắt tinh tường của Lăng Lăng. Anh giơ tay ra bắt tay đối phương và giới thiệu, “Tôi là...”

“Lý Cường! Tôi thấy có ảnh của anh trong album ảnh của cô ấy!” Người kia cũng giơ tay ra và bắt tay anh.

Thu Nhược Thủy đứng sang một bên rồi mỉm cười, “Anh vừa bước vào đây bạn này có nghe một người khách nữ nói rằng, Anh ấy thích phong cách này nhất, tôi nhất định phải mua nó bằng được. Xem ra người khách ấy thích cặp đèn này lắm, có lẽ cô ấy muốn mua tặng người khác khiến họ bất ngờ. Em bán nó cho người ta cũng được, mang lại niềm vui cho người khác.”

Nghe thấy điều này, Lý Cường bất giác cười: “Hóa ra cô ấy vẫn quan tâm đến mình.”

Lăng Lăng thấy anh bỗng nhiên mỉm cười như vậy thì hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“À!” Anh lại cười vui vẻ, “Em bán cho họ đi. Đó là vợ anh và người anh em của vợ anh đó. Xem ra cô ấy rất thích, cô ấy cũng biết anh thích nên muốn mua bằng được cho anh.”

Lăng Lăng như bừng tỉnh, “Em biết ngay mà, với những gì hiểu anh, cặp đèn này anh không thể không thích. Hóa ra hai người đã nên vợ chồng rồi, anh có tiến bộ đó.”

Anh tự hào gật đầu: “Ừ, cô ấy rất hiểu được tính cách của anh!”

“Người bạn đi cùng vợ anh em thấy quen mặt lắm.”

“Anh ta là bạn của vợ anh đồng thời cũng là tác giả ký hợp tác của nhà xuất bản – Tên là Bình Hoành.”

“Hóa ra vợ anh cũng giao lưu với những nhà thơ lớn à! Tòa soạn của cô ấy còn ký hợp đồng với Lâm Tiểu Đường – là tiểu thuyết gia có tiếng, em rất thích truyện của Lâm Tiểu Đường.”

“Ha!” Lý Cường cười đắc ý hơn, “Bình Hoành là tác giả được chỉ định của Việt Như My, còn Lâm Tiểu Đường là tác giả chỉ định của vợ anh. Đạo gần đây Lâm Tiểu Đường ra sách đều là do vợ anh chịu trách nhiệm biên tập. Vợ anh, Lâm Tiểu Đường và Việt Như My sống với nhau dưới một mái nhà, thân đến mức có thể mặc chung một cái quần được...”

Thu Nhược Thủy kinh ngạc, “Bình Tử? Có phải là Bình Tử đó không? Trước đây tôi với anh ấy là bạn qua thư. Sau đó anh ấy nói lên Bắc Kinh thì chúng tôi cũng mất liên lạc nhau luôn. Việt Như My là người biên tập của anh ấy à? Tôi ngạc nhiên quá!”

Lý Cường ngạc nhiên: “Thế nào cơ?”

Thu Nhược Thủy tiếp lời: “Việt Như Mỹ là nữ văn sỹ phải không? Làm gì có tên của nam lại mềm mại như thế. Văn của cô ấy rất cô đọng xúc tích, có ý tưởng và quan điểm, không giống với giọng của những người khác. Văn phong rất sâu lắng, sắc bén!”

Lý Cường có chút kinh ngạc, “Tôi biết Tiểu Mỹ chính là Việt Như Mỹ, viết sách được hai cuốn rồi, nhưng bán cũng không tốt lắm, chỉ là không để nhà xuất bản bị lỗ thôi.”

Thu Nhược Thủy: “Hai cuốn của cô ấy tôi đều đọc qua rồi, cô ấy là một nhà văn kiệm lời. Ngoài tên ghi ngoài bìa ra, bên trong cuốn sách không chỗ nào giới thiệu thêm về tác giả, do vậy tôi chỉ hiểu được văn phong chứ không biết về tác giả. Đọc văn ban đầu còn nghĩ đây là một người đàn ông trung niên đã trải qua những cuộc bể dâu, nhưng khi nhìn tên mới đoán có thể là một phụ nữ tuổi trung niên. Chẳng ngờ được đây là một nữ biên tập trẻ cùng tuổi với vợ anh. Đúng là không đo được nước biển!”

Lý Cường thấy khó hiểu: “Văn phong của Tiểu Mỹ hay đến thế sao?”

Thu Nhược Thủy: “Không phải vấn đề về hành văn. Cô ấy có hai quyển sách, một là nghiên cứu điểm chung của các đế vương Trung Quốc cổ đại, hai là nghiên cứu sự phát triển chiến lược quân sự Trung Quốc.”

Lăng Lăng cũng kinh ngạc: “Là phụ nữ trẻ tuổi mà cô ấy viết được những chuyện vĩ mô đến thế sao?”

Thu Nhược Thủy, “Ừ, đây chính là điểm anh khâm phục cô ấy. Tuy còn trẻ tuổi nhưng đã nghiên cứu và nắm những vấn đề phát triển vĩ mô và vi mô rất thấu đáo. Cô ấy viết có một đoạn anh rất tán thành – Cô ấy nói văn học cận đại Trung Quốc là duy nhất có thể sánh vai cùng hai nhà tư tưởng lớn Mao Trạch Đông và Lỗ Tấn, Mao Trạch Đông nghiên cứu vĩ mô chiến lược còn Lỗ Tấn nghiên cứu vi mô nhân tính. Không đọc Mao Trạch Đông thì không hiểu được quỹ đạo lịch sử của nước mình, còn không đọc Lỗ Tấn sẽ không biết về nhân tính của người Trung Quốc; nếu không có hai nhà tư tưởng này, thời cận đại Trung Quốc sẽ không có chiều sâu như thế được nữa. Quá thấu đáo!”

Lăng Lăng liếc nhìn chồng, “Như anh cả ngày chẳng phải chỉ nghiên cứu những chuyện đó!” Rồi cô quay sang giải thích với Lý Cường: “Anh ấy đang là giảng viên đại học, bình thường cũng khá thích thơ văn.”

Lý Cường nhìn hai người thắm thiết với nhau như vậy lại nhớ đến hồi cô còn ở bên anh, lúc nào cô cũng nước mắt đầy mặt, còn bây giờ là Văn Văn, chẳng mấy khi được vui vẻ, đấu tranh một hồi, lòng anh thấy rất bị thương.

Thu Nhược Thủy dường như tìm được niềm hứng khởi của mình. Anh quay đầu lại nói: “Hai người nói chuyện với nhau đi nhé, tôi đi tìm Bình Tử rồi tặng họ chiếc đèn, sau đó về nhà xem con gái thế nào. Tôi cũng muốn làm quen với Việt Như Mỹ, trường tôi cũng có mấy người phó giáo sư còn thích văn của Việt Như Mỹ hơn tôi, đã thế còn đánh cược đây là nhà văn nam đã có tuổi, nếu không cũng là một nữ quân nhân có quân hàm cao. Xem ra việc cá cược này họ thắng không nổi rồi!”

“Được rồi, anh đi đi.” Cô khoát tay ra hiệu bảo chồng đi.

Xe dừng lại ở bãi giữ xe.

Thu Nhược Thủy và Bình Tử tay cầm đèn, còn Văn Văn dẫn đường, họ cùng bước vào căn hộ mới.

Thu Nhược Thủy đùa: “Thế giới này nhỏ thật. Khi gặp Bình Tử không nói, hóa ra Văn Văn chính là tiểu sư muội của mình, trùng hợp hơn Việt Như Mỹ lại là người phụ trách biên tập của Bình Tử.”

Văn Văn cũng vui mừng không kém, “Anh vẫn còn nhớ em à? Thực ra em không còn ấn tượng nào nữa.”

Thu Nhược Thủy nói: “Năm đó em dùng tay không cướp được dao, chỉ cần một sợi dây lưng mà quật ngã được cả năm tên, bạn em đến đâu chẳng hết lời tán dương? Người bạn đi cùng em hồi đó chính là bạn gái anh, do vậy anh mới ấn tượng với em đến thế. Không ngờ một người trong số bọn họ có Lâm Tiểu Đường.”

Bình Tử như bừng tỉnh: “Mình nhớ ra rồi, lần trước Đường Đường nói năm đó mấy người bọn em đi Đôn Hoàng du lịch. Đi được nửa đường thì gặp toán cướp, Đường Đường bị bọn chúng bắt làm con tin, sợ đến suýt tè ra quần. Kết quả là Văn Văn cuống quá, lấy ngay thắt lưng ra làm roi, loáng một cái năm tên cướp cùng bị hạ gục. Khi được cứu Đường Đường cũng ngất đi rồi, em với mấy người bạn còn thay nhau công về khách sạn còn gì. Hồi đó cô ấy có nặng như bây giờ không? Ha ha ha!”

Văn Văn trợn mắt nhìn Bình Tử, đe dọa: “Anh đến trước mặt cô ấy mà hỏi, xem cô ấy có lấy dao thái rau ra đuổi không! Còn cười trên nỗi đau người khác?”

Bình Tử tiếp tục cười: “Cô ấy cao hơn em nửa cái đầu. Khi ngắt đi em còn công cô ấy chắc là nặng lắm.”

Văn Văn như chợt nhớ ra điều gì: “Đúng rồi, bây giờ anh và Chu Chu đã có cháu chưa Thu Nhược Thủy?”

Thu Nhược Thủy mỉm cười lắc đầu, “Anh đã có một cháu gái được ba tuổi rồi, nhưng vợ anh không phải là Chu Chu. Cô ấy đã ra nước ngoài lấy chồng rồi.”

Văn Văn lặng người, chợt nhận thấy mình đã nhiều lời vội vàng xin lỗi.

Thu Nhược Thủy cũng không để ý: “Em là nữ trung hào kiệt, nghĩ cái gì thì nói cái đấy, có gì phải xin lỗi đâu? Nhưng em đoán được vợ anh là ai không?”

Cô lắc đầu.

“Không biết em đã nghe tên của cô ấy bao giờ chưa? Cô ấy là Lăng Ba, anh thường gọi là Lăng Lăng.”

“Lăng Lăng, Lăng Lăng, cái tên... nghe quen quá. Bạn gái cũ của Lý Cường cũng tên như vậy, không đúng, sao lại vừa khéo vậy được?” Nhưng nhìn nụ cười trên môi Nhược Thủy, cô đã nhận được câu trả lời.

Văn Văn cũng cười, “Trước đây em đã từng nhìn ảnh của Lăng Lăng. Hôm nay gặp bà chủ của hiệu bán đèn thấy sao quen thế nhưng không nhớ ra đã nhìn thấy ở đâu. Em nhớ Lý Cường có mời vợ chồng anh nhưng chỉ nghĩ đến tận hôm cưới mới được gặp hai người.”

Bình Tử nhìn cô gái vô tư như Văn Văn, trong lòng bỗng thấy buồn người.

Văn Văn chợt nhớ ra điều gì, “Đúng rồi. Hôm nay Lăng Lăng có nói cặp đèn này muốn giữ lại để cho bạn cô ấy, không ngờ lại bị em cướp mất. Thật ngại quá.”

Thu Nhược Thủy đáp lại: “Thực ra cô ấy muốn giữ cặp đèn này để tặng em và Lý Cường hôm cưới. Bạn này Lý Cường có đến quán nói chuyện với vợ anh, thấy em và Bình Tử thực sự rất thích thì anh ấy bảo để cho em lấy.”

Văn Văn lặng đi, lúc đó không biết nói gì.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu, “Bọn em đều là những người tốt, Lăng Lăng cũng vậy.”

Văn Văn hỏi lại: “Sao anh lại nói thế?”

“Anh quen cô ấy được bảy năm rồi. Nhưng chưa một lần nào cô ấy nói lời không hay về bạn trai cũ, chỉ nói là tính không hợp nhau. Anh nghĩ một người con gái hiền hậu như thế có thể tìm ở đâu được? Sau đó bọn anh kết hôn, Lý Cường sợ anh đa nghi nên không tới dự lễ, nhưng bộ ảnh cưới của bọn anh là do anh ấy bỏ tiền thuê người chụp. Người chụp cho bọn anh xem ra cũng rất chuyên nghiệp. Lăng Lăng đến bây giờ vẫn còn hay lôi album ảnh cưới ra ngồi ngắm lại, vẻ mặt mãn nguyện lắm.”

Văn Văn: “Cô ấy thật đáng yêu. Thực ra Lý Cường cũng vậy, chưa bao giờ nói điều xấu về bạn cũ. Chỉ bảo rằng tính anh ấy không tốt nên cô ấy mới bỏ anh.”

Nhược Thủy gật đầu: “Sau này anh nhận thấy cô ấy là người rất lương thiện. Bạn gái cũ Chu Chu của anh đã ra nước ngoài lấy chồng. Năm đó cô ấy về nước và đi mua sắm ngoài phố cùng chồng thì gặp Lăng Lăng, hai người dừng lại trò chuyện rất thoải mái, bây giờ còn là bạn tốt ở trên mạng với nhau nữa, cũng hay trao đổi kinh nghiệm đối phó với chồng nữa chứ.”

Văn Văn nghe xong cười, “Xem ra cô ấy đúng là giỏi thật. Sau này em cũng phải lên mạng để học hỏi cô ấy mới được. Trước đây em cũng không có ấn tượng tốt với cô ấy lắm, nhưng hôm nay nghe anh nói em đã bắt đầu thích cô ấy rồi.”

Thu Nhược Thủy: “Cũng là do tính cách của em, thoải mái nên thật hạnh phúc. Vợ anh nhất định cũng sẽ thích em. Đúng rồi, nhớ đưa cho anh quyển sách mới có chữ ký của Lâm Tiểu Đường nhé. Mấy hôm trước mẹ vợ anh không khỏe nên cô ấy về nhà thăm, người giúp việc nhà có chuyện nên cũng xin về hai hôm, còn mỗi anh ở nhà chăm con. Kết quả là không hiểu sao con gái lại bị đau bụng, cô ấy cứ trách anh mãi không

biết chăm con, mấy ngày gần đây còn tỏ ra xa cách với anh nữa. Em nhanh chóng cho anh sách của Lâm Tiểu Đường nhé, để anh còn được đi dâng công với vợ!”

Văn Văn nghe xong cười nghiêng ngả, “Xem ra anh rất xứng đáng với chức vụ người chồng rồi. Em nhất định phải học tập cô ấy cách thu phục chồng mới được. Đây là danh thiếp của em, trên đó em có viết địa chỉ MSN và QQ rồi, anh nhớ đưa cho cô ấy nhé...”

Thu Nhược Thủy: “Ôi trời ơi, vậy Lý Cường sẽ không dễ sống rồi. Ha ha ha. Tí về em nhớ giới thiệu Việt Như My cho anh nhé, có mấy thầy giáo trong trường anh thích văn của cô ấy lắm!”

Tiểu Mỹ mang mấy túi đồ ăn vào nhà rồi để lên mặt đất. Cô lấy chìa khóa ra mở cửa mới phát hiện ra cửa chỉ khép hờ mà không đóng.

Cô âm thầm mắng Đường Đường vô ý, vừa đẩy cửa vào nhà thì cô nghe thấy tiếng của Bình Tử – “Đường Đường em hãy lấy anh nhé!”

Cô lặng người đi, sau đó quay người bước ra để tránh ảnh hưởng đến lời tỏ tình của Bình Tử.

Tiếng Đường Đường: “Anh đi đi, để em ra ngoài!”

“Không được đi, phải trả lời anh đã!”

“Anh định đùa à, thích máy bay bà già sao? Nhưng em không thích như vậy.”

“Đừng nói với anh là em không có chút tình cảm nào với anh.”

“Anh đừng tự mình đa tình nữa, cho em ra.”

“Nếu em không có chút tình cảm nào với anh sao hôm đó còn mơ về anh?”

Cô trầm lại một lúc rồi bỗng nhiên thẹn quá hóa giận, “Anh rút đi, đồ tiểu nhân, dám nghe trộm người khác nói chuyện!”

“Đường Đường, có phải em đang muốn chọc ghẹo anh phải không?”

Cô nổi giận, “Anh nói gì vậy? Đi ra cho tôi!”

“Thực ra hôm đó không phải em mơ, khi đó em đã say, ôm chặt và hôn anh, sau đó rồi ngủ say. Kết quả làm anh cả đêm đó không ngủ được... Em còn tự cho rằng mình nằm mơ, đến tận sáng với Tiểu Mỹ nữa. Anh có oan hay không?”

Cô ngẩn người ra, “Thật sao? Cho dù em trêu ghẹo rồi quyến rũ anh thì anh muốn thế nào?”

Bình Tử thở dài, “Em nói chuyện đạo lý một chút được không? Thực ra trong lòng em nghĩ gì anh đã biết. Đúng vậy, em hơn anh ba tuổi? Mẹ anh cũng lớn tuổi hơn ba nhưng đến bây giờ họ vẫn hạnh phúc. Còn chuyện về con cái anh cũng không để bụng đâu, anh cũng từng nói chuyện quá khứ của em cho ba mẹ anh nghe rồi! Ba mẹ anh rất khâm phục chuyện của em! Họ cũng muốn được gặp em. Thực ra ba mẹ cũng không yên tâm về anh, sợ em không có niềm tin với anh.”

Cô im lặng hồi lâu rồi mới cúi đầu nói nhỏ: “Em không muốn bị người ta trêu đùa.”

“Anh cũng không thích ai đó đã hôn mình rồi lại nói tưởng là nằm mơ, không nhớ gì hết. Cái cảm giác đó khiến anh rất khó chịu!”

“Nói như vậy anh có ý gì?”

“Còn ý gì nữa? Anh đang ghen đấy! Em tự cho là mình nằm mơ thấy hôn người đàn ông khác được bao nhiêu lần? Đừng nói với anh là nhiều lần rồi đó!”

Đường Đường bật cười, “Anh không phải sao? Lại còn hẹp hòi như vậy?”

“Sao anh không thể hẹp hòi được? Người phụ nữ của mình...”

Cô đẩy anh, “Ai là người phụ nữ của anh chứ?”

Nhân lúc cô đẩy, anh liền kéo cô vào lòng.

Cô cố giãy giụa, “Anh làm cái gì vậy hả?”

“Em, đừng nói gì nữa!”

Cô ngây người, không nói gì cả, rồi từ từ nhắm mắt lại trong vòng tay êm ái của anh, thấy gò má đang ửng hồng kia, anh hơi cúi người xuống. Khi hai người đang ôm hôn nhau đắm thiết thì bên ngoài vọng lại tiếng vang kinh thiên động địa, không, đó là tiếng người.

Văn Văn nói lớn ngoài cửa: “Tiểu Mỹ sao cậu ở ngoài này mà không đi đâu? Quên mang chìa khóa phải không?”

Hóa ra Tiểu Mỹ thấy cảnh hai người như vậy cũng không muốn làm phiền, không đi đâu cả, đành đứng ngoài đợi, chẳng may bị cô nàng vô tâm Văn Văn bắt gặp.

Tiếng Văn Văn bên ngoài mỗi lúc lớn hơn, mở cửa cái cách rồi lầu bầu: “Sao cửa lại không mở thế này?”

Đường Đường và Bình Tử xấu hổ lập tức rời nhau ra, một người đứng sang góc phòng khách.

Văn Văn kéo Tiểu Mỹ bước vào, thấy Đường Đường và Bình Tử mỗi người đang đứng một bên, cô chợt nhớ ra dạo này hai người hay cãi cọ thế là bưng tỉnh ngộ, “Biết rồi nhé, hai người đang cãi nhau phải không. Tiểu Mỹ khuyên không được phải rút lui ra ngoài. Mọi người làm gì vậy hả? Đều là người lớn rồi... Ái – Tiểu Mỹ, sao lại túm mình?”

Tiểu Mỹ vẻ mặt rất bình tĩnh như không biết chuyện gì, vừa kéo tay Văn Văn ra ngoài vừa nói: “Đi thôi, mình mời ăn vịt quay!”

Văn Văn ra tú giày đi lấy giày rồi hỏi: “Thế hai người này định sao!”

Tiểu Mỹ vẫn giữ nguyên vẻ mặt “hoàn toàn không biết” rồi bảo, “Không phải cậu bảo đều là người lớn rồi sao. Họ sẽ bình thường thôi, mình ra ngoài đi ăn để họ có thời gian tự suy ngẫm! Lớn rồi không thể quyết định thay cho người khác.” Nói xong câu này, Tiểu Mỹ nhìn sâu vào ánh mắt của hai bạn rồi ra ngoài, Văn Văn vừa đi vừa ngoái cổ lại dặn dò: “Nhớ khóa cửa lại nhé!”

Còn lại hai người trong phòng, Đường Đường và Bình Tử cùng thở dài thật sâu.

Khi đang đứng đợi thang máy, Văn Văn quay sang nói: “Mình thấy có gì ấy?”

Tiểu Mỹ véo vào má bạn, “Đúng là cô nàng vô tâm!”

Văn Văn hỏi lại: “Mình làm sao?”

“Chuyện của Đường Đường và Bình Tử đang tốt đẹp tự nhiên bị cậu quấy rầy. Mình ra ngoài để họ có thời gian riêng với nhau, còn cậu về mà tiếng to như đổ nhà. Nếu hai người đó không thành thì mình sẽ cho cậu một trận!”

Văn Văn lặng người, thấy bạn như vậy, Tiểu Mỹ quay ra định an ủi thì bỗng nhiên Văn Văn chạy vọt lên phía trước.

Tiểu Mỹ thấy vậy liền chạy theo, “Cậu làm gì đó?”

Văn Văn chạy mà không ngoái đầu lại: “Đi chúc phúc cho họ...”

Tiểu Mỹ cũng vội vàng, lật đật chạy theo sau rồi nói: “Người ta không cần cậu phải chúc phúc đâu, đừng đến làm phiền nữa.”

“Không lâu đâu, mình sẽ không làm trì hoãn thời gian của họ đâu!”

Nói xong cô đã chạy đến cửa nhà, đưa tay ra đẩy cửa, cánh cửa vẫn chưa kịp đóng. Trong phòng, Bình Tử đang ôm Đường Đường, ngồi trên sofa nhìn nhau mỉm cười.

Bình! Cánh cửa bị mở bung.

Hai người chưa kịp phản ứng gì thì Văn Văn đã xông vào phòng, miệng nói không ngừng: “Ôi, vừa nãy làm phiền hai người quá, mình xin lỗi nhé. Hai người không được bỏ nhau đâu, nếu không Tiểu Mỹ xử lý mình mất.”

Đường Đường và Bình Tử nhìn nhau, vô cùng ngại ngùng.

Tiểu Mỹ thở hổn hển chạy vào sau, túm ngay lấy Văn Văn kéo ra ngoài, “Đi ra ngoài ngay cùng tớ. Điều cần nói thì cũng nói rồi.”

Văn Văn gạt tay bạn ra rồi vẫn đứng ở chỗ cũ, “Mình vui thay cho Đường Đường, để mình nói thêm mấy câu nữa thôi.”

Đường Đường đơ hết mặt, tuột từ trong lòng Bình Tử ngồi xuống ghế, Văn Văn vẫn đang thao thao bất tuyệt bài diễn văn, quay lại thấy Tiểu Mỹ đang hằm hằm nhìn mình, còn Đường Đường cũng tách ra khỏi Bình Tử thì đột nhiên nhận thấy như vậy không ổn. Cô cười cười rồi rút lui ra ngoài.

Tiểu Mỹ cũng chạy theo, khi đi ra còn nhắc nhở: “Nhớ đóng cửa lại đấy!”

20. Chương 20: Khó Khăn

Tình yêu đang bị dày vò, chân trời góc bể ung dung tự tại thế nào? Em là chú chim bị nhốt, chỉ có thể bay lượn trong yêu thương và thù hận, nên chạy trốn chỗ nào?

Tình cảm đã mờ mịt, thiên trường địa cửu chạy trốn chỗ nào? Người đem lưới tình giăng ra thật đúng lúc, còn em ở bên trong.

Nước mắt tuôn rơi như mưa, thế giới chỉ còn lại những trận tranh cãi, em muốn bỏ trốn nhưng không tìm được lối ra.

Con tim đau nhức, anh lạnh lẽo cười, em càng bay càng cao, muốn đốt cháy những chuyện đã qua!

— “Lưới trời lồng lộng”

“Hẹn tôi đến làm gì? Có chuyện gì để nói đâu.” Đường Đường nhìn thấy Quang Tử đang đợi, cô nhìn anh ta bằng ánh mắt phẫn nộ.

Quang Tử nhìn gầy đi nhiều so với hôm cô gặp lần trước. Đối diện với ánh mắt sắc lạnh của cô, anh ta không dám nhìn thẳng, chỉ cúi đầu cười nhẹ rồi gọi cho cô một ly cà phê.

Đường Đường cố gắng để mình vào trạng thái lạnh lùng, ngồi im ở ghế, cô lạnh nhạt nhìn đối diện thẳng vào gã đàn ông kia.

Quang Tử thay đổi khá nhiều, có nhiều phần trưởng thành hơn, bớt đi sự ngang ngược một thời tuổi trẻ, nhưng cũng có điều không đổi chính là phong thái nho nhã. Sau khi so sánh, cô thấy anh ta nhìn vẻ ngoài thời thượng hơn.

Cô nỗ lực tập trung sự chú ý của mình, uống đã được nửa ly cà phê đợi anh ta mở lời trước. Ngồi được hồi lâu nhưng anh ta cũng không nói gì, chỉ cúi đầu xuống trầm mặc. Cô có chút không kiên nhẫn nữa, càng coi thường người đàn ông ngồi đối diện, ngửa đầu uống cạn ly, cô đứng dậy nhanh chóng, nhét tiền cho người phục vụ rồi bước ra ngoài.

Quang Tử thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Cô bước đi chậm chậm trên đường, ngắm nhìn các cửa hiệu hai bên lề đường về ban đêm, lắng nghe tiếng bước chân chạy theo sau, trong lòng trầm nổi tơ vò.

“Đường Đường!” Anh ta cuối cùng cũng chịu mở lời.

Cô dừng lại, không quay người nói, “Cho anh năm phút!”

Anh ta cũng dừng lại, tiếp tục im lặng.

Gã đàn ông này, năm đó đã mang đến bao đau thương cho cô, không một lời giải thích rồi cứ thế biến mất. Lẽ nào anh ta không chịu trách nhiệm trước hành động của mình hay sao?

Cô nhận thấy sau khi tình yêu không còn nữa, nếu ngay cả sự quý mến lẫn nhau cũng không có thì chỉ còn lại sự khinh thường và hờ hững.

“Đường Đường, năm đó anh...”

Cô chậm chậm quay người lại, cười nhạt nhìn anh ta gần hơn, chính người đàn ông này đã mang đi sự khắc cốt ghi tâm cùng lòng si mê cuồng dại của cô.

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của cô, anh ta lắp bắp: “Năm đó anh...”

“Ừ.” Cô nỗ lực thốt lên, ép mình phải giữ thái độ bình tĩnh mà vẫn cao quý nhưng tỏ ra không sao cả. Cô cố gắng tập trung mọi dây thần kinh, bắt đầu lắng nghe người đàn ông này đáp ứng.

“Cho dù em có tin hay không thì em mãi là người anh yêu nhất!”

“Ồ...” Cô nói nhạt và cổ tình kéo dài giọng, muốn tát một cái mạnh vào tai hay thậm chí xúc động muốn giết người.

“Anh biết là em không tin. Rất nhiều chuyện có thể nhìn thấy được ngay trên khuôn mặt biểu cảm của em.”

Cô thấy không còn gì để nói nữa, gơ tay nhìn đồng hồ và lạnh lùng quay bước đi: “Hết năm phút rồi, tôi đi đây.”

Anh ta lập tức đuổi theo, đứng chắn trước mặt cô, “Chúng ta có thể là bạn không?”

Về mặt cô không biểu cảm: “Anh nghĩ sao?”

Anh ta dừng cảm nhìn vào mắt cô, “Anh không có ý gì, cũng không có tư cách để nghĩ chuyện này, chỉ hi vọng được nhìn thấy em hạnh phúc. Khi em hạnh phúc chỉ mong có thể tâm sự với anh, để anh được chia sẻ.”

Cô hững hờ nói: “Anh thấy mình có xứng không?”

Quang Tử hít một hơi sâu, tiếp tục nhìn vào mắt cô, “Chuyện năm đó, anh chấp nhận chịu mọi hậu quả. Nhưng anh chỉ xin em báo cảnh sát nói là do anh làm, đừng bắt mẹ anh.”

“Ha ha, anh không phải là người làm chứng sao?”

Quang Tử nói: “Anh xin em, anh xin dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy những ngày tháng bình yên cuối đời ẹ. Nếu em thấy chuyện anh ngồi tù chưa đủ, anh chấp nhận chịu bất cứ cái giá nào, chỉ cần tha ẹ anh.”

“Đúng là đứa con hiếu thảo nhỉ! Ha ha ha...” Cô quay đi định về nhà ngủ một giấc.

Quang Tử nắm lấy tay cô, “Cho anh xin lỗi, anh nợ em cả cuộc đời!”

“Tôi đã quên rồi. Sau này chúng ta đừng liên lạc nữa, quên nhau đi. Chuyện năm xưa, tôi cũng không nhớ đến nữa.”

“Đường Đường, em nhất định phải hạnh phúc. Như vậy mới giảm phần nào được nghiệp chướng của anh.”

“Tôi phải cảm ơn anh. Vì những đau khổ anh mang lại đã trở thành động lực cho tôi, hiện tại danh lợi đều đủ cả, còn nhận được giải thưởng quốc tế nữa. Đều là công lao của anh. Ha ha!”

“Em có thể khinh bỉ sự nhu nhược của anh, nhưng em hãy tin rằng anh thực sự mong em hạnh phúc. Để không xuất hiện trong tầm nhìn của em, làm tổn hại đến em, cũng không muốn ảnh hưởng đến những dòng văn thơ thuần khiết, mười năm rồi anh không còn sáng tác nữa.”

Đường Đường nhìn chằm chằm Quang Tử, rồi hỏi: “Anh đang chạy trốn điều gì?”

Một chiếc xe bus lớn gào thét chạy vụt qua làm tung bay cả sống áo của cô.

Quang Tử im lặng.

Cuối cùng cô cũng mỉm cười. Đời người, những thứ có được cũng có thể mất đi. Cô mất đi mối tình đầu, nhưng nhìn rõ chân tướng người mình yêu thương, lấy gian khổ làm động lực, rồi trở thành nhà văn có sách

bán chạy. Có lẽ số mệnh con người không để ý xem bạn gặp phải những điều gì, nhưng lại để ý cách bạn đối đãi với những gì mình gặp phải.

Cô mỉm cười, “Cũng tốt thôi, tôi đồng ý sẽ giữ mối liên hệ với anh. Chuyện năm xưa đã khiến tôi lột xác để trở thành Lâm Tiểu Đường, Thượng đế cũng rất công bằng. Vậy thôi, tôi phải về rồi, các bạn đang đợi tôi về ăn.”

Nụ cười của cô càng khiến Quang Tử thấy hổ thẹn.

Khi cô đang vẫy tay chào tạm biệt, một bóng đen ập đến với tốc độ nhanh rồi đẩy mạnh vào người cô, hất cô ra đường cái.

Kít... Chiếc xe bus đột ngột dừng lại, taxi đằng sau đập mạnh vào đuôi xe bus.

Đường Đường cũng đứng không vững, đầu đập lên xe bus.

“Mẹ... Đờng!” Quang Tử hét đến lạc cả giọng, sắc máu nhuộm trong ánh chiều tà.

“Đờng Đờng, Đờng Đờng!” Cô tỉnh lại, lần đầu tiên nhìn thấy anh thất thần đến vậy.

Cô ngạc nhiên hỏi: “Sao thế này?”

Văn Văn đứng bên cạnh cũng vô cùng lo lắng, “Bác sỹ nói cậu có thể bị chấn thương não nhẹ. Sao rồi, có nhận ra mình không?”

Đờng Đờng không kịp phản ứng, “Mọi người?”

Văn Văn cuống lên: “Cậu mất trí rồi sao? Chết rồi!”

Tiểu Mỹ vỗ nhẹ vào vai Văn Văn, “Xem nhiều phim Hồng Kông quá rồi đấy!” Nói xong cô quay sang hỏi Đờng Đờng: “Thế nào rồi, còn đau đầu không? Cậu biết chuyện gì xảy ra không?”

Đờng Đờng đứng dậy mới thấy đầu thật đau nhức, khẽ nhăn mày lại rồi bảo: “Yên tâm đi, mình không sao đâu. Vẫn nhớ mọi người mà nhưng đầu hơi đau một chút. Mình nhớ khi ấy đang đứng nói chuyện với Quang Tử thì có người lao đến đẩy mình xuống.”

Bình Tử ôm cô vào lòng, “Em không sao rồi. Hóa ra mẹ anh ta là kẻ điên, mắc chứng tâm thần phân liệt bao năm rồi. Bà ta đi theo Quang Tử ra ngoài, nhìn thấy hai người đang nói chuyện với nhau thì cơn điên lại nổi lên, đẩy em ra ngoài để bị xe tông vào. Đội cảnh sát bên đường đã tóm bà ta lại, sau khi thẩm tra phát hiện thần kinh bà ta không ổn định nên đã giao cho bác sỹ khoa thần kinh, kết luận cuối cùng đưa ra là bà ta mắc chứng thần kinh phân liệt nhiều năm rồi.”

Đờng Đờng hiểu ra, “Em hiểu rồi. Mẹ Quang Tử là người điên, do đó năm ấy đã ra tay hãm hại em. Quang Tử sợ cảnh sát đến bắt nên vội đưa mẹ đi trốn, sau đó cũng chẳng dám sáng tác nữa vì sợ cảnh sát lần ra manh mối. Nhưng tại sao bà ta lại ra tay với em?”

Tiểu Mỹ: “Có lẽ do bà ta coi cậu là kẻ thù vì đã cướp mất đứa con trai duy nhất của mình. Với những người phụ nữ mắc bệnh như thế, chỉ cần có mối quan hệ với Quang Tử bà ta cũng sẽ xử lý.”

Văn Văn tiếp lời: “Cũng may bà ta đã bị cảnh sát đưa vào trong bệnh viện rồi. Hơn nữa cũng chính phía cảnh sát trông thấy tận mắt cậu bị hại nên không có gì phải nói nữa. Quang Tử có cầu xin cũng vô ích.”

Bình Tử đau lòng xoa xoa Đờng Đờng, “Sao em đại thế? Năm đó đã từng bị hại một lần rồi mà bây giờ dám đi gặp hắn một thân một mình vậy? Nếu muốn gặp hắn, em có thể gọi anh hoặc Văn Văn đi cùng không được hay sao?”

Đầu vẫn hơi nhức, cô xoa xoa trán rồi nói, “Em sợ anh biết sẽ không vui. Hơn nữa em cũng muốn nghe anh ta giải thích chuyện năm đó thế nào. Nhưng bây giờ không cần giải thích gì thêm nữa.”

Văn Văn ca thán, “Thực ra người như Quang Tử cũng không hẳn là kẻ xấu, một mực chạy trốn không dám chịu trách nhiệm thì không phải là đàn ông nữa rồi. Nhưng anh ta cũng đang cố gắng chuộc tội. Cậu biết không, sau khi cậu bị xe đâm chảy nhiều máu lắm, hôn mê đến ba ngày ba đêm. Bác sỹ nói máu dự trữ của bệnh viện không đủ, cũng may anh ta và cậu cùng nhóm máu với nhau nên máu bây giờ đang truyền là của anh ta đấy.”

Đường Đường hết sức ngạc nhiên, “Anh ta hiển máu sao? Minh hôn mê đến ba ngày rồi?”

“Đúng vậy đấy, trong ba ngày này Quang Tử và Bình Tử thay nhau trông nom cậu đấy. Mấy ngày này mọi người cồn cào như kiến trên chảo rang, chỉ sợ có chuyện gì xảy ra.” Tiểu Mỹ đáp lại.

Đường Đường cười một hồi, nép người vào Bình Tử và nói: “Em đói rồi.”

Tiểu Mỹ khom người lấy ra một bình đựng canh, “Nấu canh đặc biệt cho cậu đấy. Bỏ máu lắm, uống đi.”

Đường Đường nhú mào, nhìn Bình Tử có chút nũng nịu, “Em muốn ăn đồ nướng cơ.”

“Không được!” Bình Tử nghiêm mặt từ chối.

Đường Đường giận dỗi anh ra, “Anh có thái độ gì vậy?”

Anh cười khổ não, “Thưa bà cô, vết thương chưa khỏi mà ăn đồ nướng sẽ để lại sẹo đấy. Ăn thanh đạm một chút cũng để giảm béo được không?”

Cô càng giận hơn, đập chiếc gối về phía anh, “Còn dám chê em béo à?”

Anh đỡ chiếc gối, “Anh không dám mà.”

“Anh đang chê em mà!” Đường Đường giơ tay lên, dây truyền ở tay bị động, máu bắt đầu chảy ra.

Anh không dám ba hoa nữa, vội nắm chặt tay cô.

Tiểu Mỹ thấy bạn đã có sức để tán tỉnh người yêu thì không muốn làm phiền không gian riêng hai người nữa, cô kéo tay Văn Văn rút lui ra ngoài.

Sức khỏe của Đường Đường ngày một tốt hơn, có thể ra ngoài mua sắm được rồi. Hôm đó, Đường Đường thay quần áo bệnh nhân rồi nhân lúc Bình tử chưa đến trốn ra ngoài.

Nhưng khi cô mới đi tới cuối hành lang chuẩn bị xuống dưới thì đã bị một y tá ngăn lại, “Cô Lâm, chưa đến lúc ra ngoài đâu. Cô trốn ra ngoài như thế này tôi rất khó với với y tá trưởng.”

Cô kinh ngạc: “Sao cô biết tôi?”

Cô y tá cười: “Đương nhiên rồi. Ở đây chúng tôi là y tá nữ, mười người thì ít nhất sáu người là fan hâm mộ truyện của cô đấy.”

Cô nghe xong cũng thấy đắc ý, “Thế này đi, cô cũng thấy tôi khá lên nhiều rồi. Bây giờ chỉ muốn ra ngoài đi dạo một chút thôi, cô có thể làm như không nhìn thấy tôi được không?”

Cô y tá nói, “Không được. Vì chúng tôi thích sách của cô nên mới mong cô sớm hồi phục lại để sáng tác được nhiều hơn. Trước khi có sự cho phép của bệnh viện, tôi không thể để cô ra ngoài được. Xin lỗi, mời cô đi cùng tôi.”

Đường Đường vểnh môi lên, đành bước đi, cô y tá đi đằng sau áp giải, đi được mấy bước cô lại dừng lại.

Tiếng cô y tá phía sau: “Cô Lâm, có chuyện gì vậy?”

Mắt Đường Đường nhanh như chớp, đảo qua đảo lại: “Thế này đi, tôi chỉ ra ngoài đúng ba tiếng. Trong vòng ba tiếng nhất định tôi sẽ quay lại. Cô thích quyển sách nào? Tôi sẽ ký tặng cho.”

Cô y tá đáp: “Cô Lâm, như thế này có thể coi là hối lộ không? Nhưng tôi không thể đồng ý được. Xin đừng làm khó tôi.”

Đường Đường quay đầu lại, “Chỉ cần tôi không nói sẽ chẳng ai biết cả. Được không? Cô thích quyển nào tôi sẽ ký tặng quyển đó!”

“E hèm...” Có tiếng ho khan từ phía sau.

Cô y tá nghe thấy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, quay lại chào, “Chào y tá trưởng ạ.”

Đường Đường cũng quay đầu lại, đó là một người phụ nữ cũng có tuổi, cô khẽ gật đầu với hai người rồi nói: “Cô Lâm ra ngoài đi dạo phải không? Đã đến lúc quay lại uống thuốc rồi!”

Đường Đường nhìn ánh mắt của người y tá trưởng rồi phán đoán, cuộc nói chuyện giữa cô và người y tá nhất định y tá trưởng đã nghe thấy, tuy vậy Đường Đường vẫn tỏ ra như không có chuyện gì.

Nữ y tá nói nhỏ với cô: “Chúng ta quay lại thôi.”

Người y tá trưởng nhìn sâu vào mắt cô, “Ở đây chúng tôi đối xử mọi người bình đẳng với nhau. Tất cả mọi người khi vào đây đều là bệnh nhân, đã là bệnh nhân thì nên nghe lời dặn của bác sỹ và y tá!”

Đường Đường quay đầu lại, thấy mặt mình nóng lên, cô đi về phía phòng bệnh.

Ba là cây to chắn mưa gió, để cô hiểu ý nghĩa của căn nhà.

Anh trai là tường cao chắn gió, trong những năm tháng chưa trưởng thành, anh là tường cao chắn cho cô mọi cảm dỗ bên ngoài.

Em trai là nụ hoa non nớt trong nhà, dạy cô biết khoan dung, trở nên hiền hòa hơn.

Mối tình đầu của người con trai ấy, trong những năm tháng ngây thơ của nàng là một bản nhạc kèn acmonica có thể lay động lòng người.

Người tình phụ bạc là liều thuốc đắng nhưng đã tận, trị cho cô lòng tin và sự ảo tưởng để bản thân trưởng thành hơn.

Người yêu thực sự của cô dường như giống như một chàng hoàng tử lãng mạn với mái tóc dài, tay ôm đàn ghita, bước ra từ sa mạc. Với cô, anh chính là ngôn ngữ trong thơ, chất liệu của bức họa, tình cảm mãnh liệt trong giai điệu, ô che trong cơn mưa lãng mạn, thuyền nhẹ đi chậm chậm lãng du trên dòng sông, đám mây sắc màu lững lờ trôi... Anh còn là cánh chim bay mãi miết trong thế giới u tối mịt mờ của cô.

Bạn bè – nơi trao nhận mỗi thân tình không cần bản khoán, có thể kề vai sát cánh cùng vui cười. Bạn bè có thể giúp nhau viết lá thư tình để theo đuổi một ai đó, bênh vực kẻ yếu, cho dù người đó không xuất sắc, thậm chí có chút phiền toái, nhưng có họ, cuộc sống của cô không đến mức đơn điệu.

Sư gia phe phẩy quạt lông, trên cái đầu trí tuệ không chút khăn. Với sư gia, cô có thể trút bỏ mọi nỗi lòng, khi cô chơi bời đến quên mọi thứ sẽ bị nhận ngay một đòn cảnh cáo. Lúc ấy, sư gia sẽ là “sư tử hồng” để cô giác ngộ.

Khi bước vào quỹ đạo nhưng thiếu đi mùi vị của cuộc sống, một đêm kia cô bỗng nhiên thức giấc. Cô hiểu rằng cảm giác ấm áp đó không có điều gì thay thế được, cô cũng trở thành người hiền thực vì mang một tính chất đặc biệt khác – tình mẹ!

Đường Đường đánh xong đoạn văn, thở dài một hơi rồi dựa vào ghế.

Bình Tử bên cạnh giả bộ đe dọa: “Em còn dám chạy trốn ra ngoài nữa, anh và Tiểu Mỹ không nấu cho ăn nữa đâu, cho tự đi ăn ngoài kia thành bà béo thì thôi!”

Văn Văn đỏ khốc đỏ cười than vãn, “Thôi bây giờ thì được rồi, mình mang laptop đến cho đây này. Dùng được cả wifi đây, cậu muốn viết blog, nói chuyện hay chơi game đều được.”

Đường Đường cười tinh nghịch: “Thế Tiểu Mỹ sao nhỉ?”

Bình Tử: “Cô ấy đi mua hoa quả đến thăm Quang Tử rồi, dù sao người ta cũng hiến bao nhiêu máu cho em như thế.”

Đường Đường gật đầu rồi nói, “Ôi... Không biết bao giờ mới được xuất viện? Phòng này chẳng có bệnh nhân khác gì cả, không có người nói chuyện em sắp phát điên rồi. Nằm viện mà như ngồi tù vậy, khó chịu quá. Chẳng trách Quang Tử biết mẹ mình điên nhưng không dám đưa vào viện.”

Bình Tử đột nhiên nghe thấy cô so sánh mẹ Quang Tử như vậy, điều đó chứng tỏ những chuyện cũ cô đã gần như cho qua rồi thì thấy vui mừng. Anh cười bảo: “Em tưởng rằng người nào cũng có thể bị đánh vỡ đầu sao? Bác sỹ nói phải theo dõi thêm nữa, chỉ sợ em bị chấn động não.”

Có tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài, Đường Đường lên tiếng: “Mời vào.” Hóa ra đó là Tiểu Mỹ và Quang Tử.

Bình Tử thấy Quang Tử, theo bản năng nắm chặt lấy tay của Đường Đường.

Vẻ mặt Quang Tử khá tiêu tụy, thần sắc bi thảm, cúi đầu xuống không dám nhìn đối diện với Đường Đường, chỉ lí nhí mấy câu: “Lại làm tổn thương đến em rồi, thật là...”

Đường Đường cười nhẹ, “Em biết chuyện của bác gái rồi. Những năm tháng đó với anh cũng không dễ dàng gì. Để cảnh sát không tìm ra đành phải mai danh ẩn tích, đến thơ văn cũng không dám sáng tác. Cảm ơn anh hôm đó đã đưa em tới bệnh viện, còn hiến máu cho em nữa.”

Quang Tử im lặng hồi lâu, mãi mới có dũng khí để nói: “Năm đó, mẹ anh mỗi khi nấu canh cho em đều cho thêm xạ hương. Cái này làm cho phụ nữ không sinh được nữa... Cũng vì bà sợ đứa trẻ này sau khi sinh ra...”

Cô thấy lòng mình run lên nhưng vẫn cố giữ nét mặt, “Năm đó mẹ anh đã không bình thường rồi phải không? Sao anh không đưa bác đi trị liệu.”

Quang Tử cúi đầu: “Mẹ anh sinh anh ra một đời bất hạnh rồi, tất cả những chuyện đó cũng chỉ vì anh. Cho nên anh đành phải cố sức bảo vệ bà...”

21. Chương 21: Đi Ra Và Đi Vào

Du dương! Trong một thành phố lạ, những phồn hoa hào nhoáng trước mắt. Một người có thể đi đâu? Mọi tình sẽ bị lãng quên vứt bỏ ở đâu?

Lưu lạc! Trong nỗi đau của con tim, sự cô đơn lúc gần lúc xa. Con tim bị xé rách như thế nào? Câu chuyện cổ tích có thể bị nghiền vụn ở đâu?

Những ngày tháng yêu nhau thật đẹp, sau khi tình cảm nở rộ lại khô héo. Ai muốn đối diện với nó?

Kết thúc quá mệt mỏi, những ngày tháng gần nhau quá vụn vặt, sớm sớm chiều chiều rồi cũng uể oải, ai nhẫn tâm nở nụ cười?

Một câu chuyện tình đi tới gian đoạn khó bề phân biệt, không có người đúng người sai, chỉ có thể rút lui hoàn toàn.

Một mối lương duyên có đầu không có cuối, không ai đúng không ai sai, chỉ có thể bay xa vĩnh viễn...

— “Cao chạy xa bay”

Trong phòng bệnh, Đường Đường hít một hơi thở thật sâu, những người còn lại cũng đang đứng bên cạnh để lắng nghe câu chuyện của Quang Tử.

Anh hắng giọng rồi kể lại nguyên nhân gây ra chuyện mẹ mình phát bệnh.

“Bà nội tôi là một người rất mê tín. Năm mẹ sinh tôi ra, người bói xem xong nói là Bát tự của tôi không tốt nên sẽ khắc với ba mẹ. Bà nội vốn là một quả phụ bao năm vất vả để nuôi ba, vì vậy, để bảo vệ ba, bà quyết mang tôi cho người khác.”

“Với bản năng của người mẹ, mẹ tôi nhất quyết không đồng ý, thế là bà bắt đầu ngược đãi mẹ rồi đứng giữa bắt phải lựa chọn.”

“Nhớ năm tôi được năm tuổi đang chơi bên bờ sông. Bà nội đến rồi cười bảo, sông nhiều cá lắm, xuống bắt vừa ăn vừa chơi được. Thực ra nước sông không sâu lắm, bọn trẻ con vẫn xuống để bắt cá. Tôi tin lời bà, bỏ giày dép ra rồi định nhảy xuống sông. Vừa lúc đó mẹ xuất hiện, sống chết kéo tôi về và chỉ vào mặt bà: “Bà hại cháu đích tôn mình như vậy nhất định sau này sẽ có báo ứng!”

“Mẹ kiên quyết đưa tôi về và nói nước sông sâu lắm, dưới đó còn có nhiều rong rêu, nó sẽ cuốn vào chân thì không lên bờ được nữa. Khi đó tôi không hiểu, nếu đã nguy hiểm như vậy sao bà nội lại lừa mình? Không biết mẹ đúng hay bà đúng?”

“Tôi đó ba về, không biết bà nói gì với ba khiến ba nổi giận lôi đình, ba còn đánh mẹ một trận rất kinh rồi đuổi hai mẹ con ra khỏi nhà. Không lâu sau đó, cả thị trấn nhỏ đồn thổi tin mẹ và bà bất hòa với nhau, mẹ

còn đẩy bà ra ngoài sông. Từ đó, trong con mắt mọi người, mẹ biến thành một người đàn bà độc ác, một mình mẹ nuôi tôi vô cùng vất vả, không ai muốn kéo mẹ lên.”

“Năm đó, mẹ thường xuyên phải đi ăn xin nhưng ngay cả người quen cũng không ai cho. Đã thế họ còn nói rằng mẹ có âm mưu hãm hại cả mẹ chồng nên đây là quả báo của mình.”

“Mẹ tôi cuối cùng đưa tôi ra khỏi thị trấn đó để tới một nơi khác, bắt đầu một cuộc sống bình yên nhưng vất vả.”

“Hai mẹ con sống nương tựa vào nhau bao năm tháng như thế, tôi thề rằng cho dù phải trả bất cứ giá nào cũng phải chăm sóc ẹ thật tốt.”

“Có lẽ mẹ cũng bị ảnh hưởng rất lớn từ bà nên hai chữ Bát tự cũng hằn sâu trong tâm trí bà.”

“Sau khi tôi và Đường Đường bắt đầu sống chung với nhau, mặc dù sống hạnh phúc nhưng trong lòng tôi vẫn thấy thấp thỏm không yên. Cho đến khi Đường Đường thông báo với tôi cô ấy đã mang thai, tôi khi ấy đã nghĩ đến lúc mình phải chịu trách nhiệm của người đàn ông, tôi trở về và nói chuyện với mẹ. Mẹ lập tức truy hỏi tôi ngày sinh của cô ấy rồi lôi lịch Âm ra đối chiếu ngày tháng. Thầy bói nói gì tôi cũng không rõ nhưng mẹ bảo phải dẫn bà đi gặp Đường Đường, bà nói sợ sau này mẹ chồng nàng dâu không dễ hòa hợp nên cần phải dung hòa với nhau trước. Nghe mẹ nói câu đó, tôi tưởng rằng bà đã chấp nhận chuyện của hai chúng tôi.”

“Khi chuyện đã xảy ra mẹ mới nói với tôi, thầy bói bảo Bát tự của Đường Đường không tốt, không chỉ khắc với tôi mà đứa con sau này sinh ra cũng sẽ khắc với tôi. Nghe vậy bà bắt đầu cho xạ hương vào canh rồi đẩy cô ấy xuống dốc...”

“Có lẽ sau khi làm hại cô ấy, tâm lý của bà thấy bất an. Đêm nào cũng nằm mơ thấy ác mộng. Bà sợ đứa trẻ chưa được sinh ra đời đến tìm bà để báo thù.”

“Căn bệnh thần kinh phân liệt của bà cũng từ đó mà nặng thêm. Tôi đưa mẹ đi khám thì bác sỹ nói thực ra căn bệnh này đã ủ bao năm nay rồi, chỉ cần có nguyên nhân là nó phát ra.”

“Từ đó, tôi đành phải mai danh ẩn tích, chỉ sợ mọi người có thể tìm ra dấu vết của mình; một mặt tôi cũng thấy vô cùng hổ thẹn với chú của Đường Đường – người thầy mà tôi một mực tôn kính. Sáng tác thơ thì tôi không thể nữa rồi, tôi không muốn làm vấy bẩn lên những dòng chữ tinh khiết.”

Mọi người vô cùng im lặng, khi đó không ai biết nói gì.

Đường Đường gật đầu như đã có chút bình thường trở lại, “Do vậy anh chỉ có thể đưa bà đi chạy trốn chứ không thể trị liệu bình thường được.”

Quang Tử nói: “Mấy năm nay sức khỏe của bà rất tốt, không làm hại ai cả. Vì vậy anh nghĩ để mẹ ở bên càng an toàn hơn. Mấy năm gần đây bà còn giao tiếp được với những người bình thường khác, bởi vậy anh nghĩ chỉ cần mình tìm được một người vợ có Bát tự phù hợp rồi kết hôn thì có thể chăm sóc tốt cho bà hơn.”

Đường Đường lại thở dài, “Anh đừng bắt một người con gái nào nhảy vào lửa nữa. Anh có thể bảo đảm bị kịch như năm trước không bao giờ xảy ra nữa không? Anh là một người con hiếu thảo nhưng không hề là một người chồng tốt. Anh đã chọn con đường làm người con hiếu thuận thì đừng bao giờ làm liên lụy đến người khác nữa, coi như tích đức cho chính mình và ẹ đi.”

Quang Tử khẽ gạt nước mắt rồi hơi mỉm cười, “Bây giờ nói điều đó cũng không có tác dụng gì rồi. Mẹ anh lại làm hại đến em, cho dù em không tố cáo nhưng cũng có hai người cảnh sát ở đó làm chứng. Hiện tại phía cảnh sát đã có đủ bằng chứng để đưa bà đến viện tâm thần rồi. Bây giờ điều duy nhất anh có thể làm là xin chuyển viện.”

Đường Đường: “Anh định đi đâu?”

Quang Tử: “Tạm thời anh vẫn chưa nghĩ ra. Nhưng khí hậu phương Nam ẩm áp cũng phù hợp với người có bệnh. Anh định tìm một thành phố nhỏ phương Nam để định cư sau đó tìm cách đưa mẹ về đó.”

Nói xong anh quay người đi về phía cửa.

“Quang Tử hãy đợi đã.” Tiếng của Bình Tử đột nhiên vang lên.

Quang Tử dừng lại, nhìn Bình Tử bằng ánh mắt ngạc nhiên. Anh ta định thay cô cho anh một trận sao? Điều này anh cũng chấp nhận. Anh nhắm mắt lại chờ đợi những cú đấm.

“Tôi có tờ danh thiếp này. Đây là danh thiếp tổng biên tập một tờ tạp chí văn nghệ ở Dương Châu. Trước đây tôi phụ trách chức biên tập ở tòa soạn này. Tổng biên tập năm tới nghỉ hưu rồi, ông ấy vẫn đang đi tìm người kế nhiệm phù hợp. Anh cầm tờ danh thiếp và hồ sơ tới Dương Châu đi, tý nữa tôi sẽ gọi điện cho tổng biên tập. Dương Quang là thần tượng thời thiếu niên của tôi, cũng là nhân vật có tiếng trong diễn đàn thơ ở Dương Châu. Nếu tôi nói với ông ấy anh đồng ý nhận việc, chắc ông ấy sẽ vui mừng lắm.”

Quang Tử mở to hai mắt, không dám tin vào những gì người đàn ông đang đứng đối diện mình nói.

Bình Tử đưa anh tấm danh thiếp, mỉm cười nhìn Đường Đường. Trong ánh mắt của cô dường như cũng nở nụ cười ngọt ngào.

Quang Tử không hiểu: “Sao anh lại muốn giúp tôi?”

Bình Tử lắc đầu, “tôi không giúp anh, tôi đang muốn giúp người bạn cũ – tổng biên tập của mình, ông ấy cả đời cống hiến cho văn đàn thơ của Trung Quốc, bây giờ đến lúc được an tâm để nghỉ hưu rồi. Nhưng anh cũng nên biết mức lương ở đó không cao, chỉ có thể duy trì được cuộc sống tối thiểu thôi.”

Quang Tử định thần lại, như đã tin vào những gì diễn ra trước mắt. Anh nhìn lại tấm danh thiếp rồi nhét vào túi áo ngực rồi cười bảo, “Anh yên tâm đi, sau bao năm làm con buôn văn hóa, tôi cũng có những ý niệm của riêng mình. Không dám nói có thể đưa tờ tạp chí này nổi tiếng quốc tế nhưng tôi có lòng tin sẽ đưa nó phát triển rộng rãi hơn, càng nhiều bạn đọc biết đến nó hơn!”

Bình Tử đưa tay ra bắt Quang Tử rồi nói, “Tôi sắp xuất bản sách rồi, tự bỏ chi phí. Trang bìa và hình minh họa do Đường Đường làm giúp, tôi muốn nhờ anh viết lời tựa.”

Quang Tử nắm chặt tay Bình Tử, người hơi run run, “Nếu anh thấy tôi thích hợp...”

Đường Đường nhìn vào mắt hai người đàn ông không nói gì.

Văn Văn và Tiểu Mỹ cùng thu dọn hành lý, Bình Tử đẩy cửa bước vào, “Thủ tục xuất viện đã xong cả rồi, chúng mình đi thôi.”

Đường Đường uể oải đuổi người, “Cuối cùng cũng thoát khỏi kiếp nạn này. Đã sớm nói với mọi người mình không sao rồi mà, cứ làm to chuyện lên thôi.”

Bình Tử nói với Đường Đường, “Em nhanh chóng đi rửa mặt chải đầu đi. Mai ba mẹ anh lên Bắc Kinh, họ muốn tới thăm em!”

Đường Đường đẩy anh ra, “Sao cơ? Sao không nói sớm cho em?”

“Không phải em vẫn trong viện sao? Không kịp nói với em.” Về mặt của anh như người vô tội.

Cô vô cùng bất an, “chết rồi, em không gặp có được không, thấy lo lắm.”

Bình Tử vuốt mái tóc dài của cô, “cô con dâu xấu này sớm muộn cũng phải gặp ba mẹ chồng thôi. Đừng sợ, ba mẹ anh tốt lắm.”

Đường Đường vẫn hơi chần chừ, “nhưng em còn có dự định khác nữa.”

Văn Văn nói chen ngang: “Đừng nói gì nữa, mau về nhà thôi.”

Đường Đường bước vào phòng, thấy Bình Tử đang ngồi ở đó, bên cạnh anh, một cặp vợ chồng đã có tuổi đang ngồi uống trà, biết là ba mẹ anh, cô vội vàng chạy lại chào đón.

Mẹ anh đứng dậy, kéo tay cô ngồi xuống rồi cười bảo: “Đúng thật, nhìn cháu trông xinh hơn trong ảnh nhiều!”

Cô vội vàng: “Bác đã xem ảnh cháu rồi ạ?”

Ba anh cũng cười, “Trước khi từ Dương Châu đến Bắc Kinh, hai bác có ghé qua Nam Kinh thăm ba mẹ cháu. Họ có cho hai bác xem ảnh của cháu hồi nhỏ và lúc lớn.”

Đường Đường hoảng sợ quay sang nhìn Bình Tử rồi nhìn lại ba mẹ anh, chân tay tự nhiên luống cuống.

Mẹ anh bảo: “Trước đây bác có đọc sách của cháu. Bác thấy văn phong tiểu thuyết rất sâu lắng, còn tản văn viết rất có tầm nhìn. Bình Tử có phúc mới lấy được cháu.”

Đường Đường có chút chột dạ, cúi đầu xuống hỏi nhỏ: “Ba mẹ cháu có nói chuyện gì khác không ạ?”

Bình Tử đột nhiên chen ngang: “Những chuyện em gặp phải ngày xưa anh đều nói cho ba mẹ rồi. Vậy nên sau khi ba mẹ anh tới thăm nhà hai bác liền muốn tới Bắc Kinh để gặp em.”

Nghe xong, cô càng chột dạ hơn, nhìn Bình Tử bằng ánh mắt hung tợn.

Mẹ anh hiểu ý, vỗ nhẹ lên vai cô: “Các bác muốn tận mắt được gặp cháu, cháu đã phải trải qua bao vất vả như thế nhưng vẫn trở thành được một nữ nhà văn sáng giá. Có thể thành con dâu, các bác rất vui mừng. Còn Bình Tử không giống cháu, nó là con một, trước đây nó cũng được nuông chiều lắm, mong cháu sau này cũng phải nhân nhượng cho nó.”

Đường Đường nghe xong mấy lời này, nước mắt bỗng nhiên chảy giàn giụa.

Bình Tử chuyển hướng: “Lễ gặp mặt cho con dâu đâu ba mẹ?”

“Ừ, làm sao mà quên được!” Mẹ anh được nhắc nhở, quay người sang lấy trong túi ra một chiếc vòng ngọc rồi đeo vào tay cô.

Đường Đường giật mình từ chối, “cháu không dám nhận đâu!”

Ba anh nói: “Cháu cứ nhận đi, chiếc vòng này là của mẹ bác, năm đó mẹ bác đã trao ẹ Bình Tử, bây giờ nó là của cháu. Hai bác cũng gửi gắm Bình Tử cho cháu!”

Cô lắc đầu, miệng nói không ngớt: “Cháu tạm thời vẫn chưa nói đến chuyện có kết hôn hay không. Hơn nữa sau này hai bác có thể không được ôm cháu nội đâu. Cháu không dám nhận ạ!”

Hai ông bà lặng người.

Ba anh quan sát cô một lúc rồi mới nói: “Chuyện cháu không còn khả năng sinh nở bác đã biết. Sau này hai đứa kết hôn, muốn có con thì nhận nuôi một đứa cũng được. Bác và bên thông gia cùng trông cháu cho. Cháu còn suy nghĩ gì nữa? Hay tại Bình Tử đối với cháu chưa đủ tốt, cháu không tin nó?”

Đường Đường lắc đầu.

Mẹ anh nói: “Cháu có kế hoạch gì phải không? Các bác có thể giúp được gì không?”

Cô im lặng một lát rồi mới nói: “Cháu muốn các bác cho cháu thời gian khoảng hai năm để xem cháu có thể là một người con dâu tốt được hay không.”

Ba anh cũng trầm tư một hồi rồi trả lời thoải mái: “Được! Trong thời gian đó cháu cũng quan sát Bình Tử xem nó có thể là chồng tốt được không.”

Bình Tử cũng gật đầu, “anh hiểu rồi. Trong thời gian đó em cũng muốn xem Lý Cường và Văn Văn tiến triển thế nào phải không? Anh biết em không còn niềm tin gì về tình yêu và hôn nhân nữa nên muốn xem xét. Được, hai năm thì hai năm.”

Cô cúi đầu: “Cũng không chỉ như thế ạ.”

Bình Tử: “Em còn kế hoạch gì khác sao?”

Cô gật đầu, “em luôn nghĩ, tại sao mẹ Lý Cường và mẹ Quang Tử cùng bị mẹ chồng ức hiếp nhưng cách họ đối xử với con dâu sau này lại khác nhau?”

Ba anh: “Với những người biết tự kiểm điểm, làm điều gì đúng họ sẽ tự hào, làm chuyện sai họ sẽ sám hối, bởi vậy họ sống sẽ rộng lượng hơn.”

Đường Đường: “Cháu thường nghĩ, hi vọng của một quốc gia, một dân tộc có lẽ đặt lên vai của người phụ nữ. Vì những người này tương lai đều thành các bà mẹ. Những điều giáo dục thuở ban đầu của con đều do mẹ đảm nhiệm, bởi vậy, nếu người phụ nữ có trình độ cao hay thấp đều ảnh hưởng nhất định đến những tổ

chất phát triển tổng hợp của đứa trẻ sau này. Thử nghĩ mà xem, nếu trình độ văn hóa của người phụ nữ có hạn, không có tri thức thì thử hỏi thế hệ tiếp theo sẽ như thế nào? Cuối cùng cháu cũng hiểu ra lý do tại sao những nước lạc hậu không nâng cao được tổ chất công dân. Vì phụ nữ nước họ ngày ngày ở nhà làm việc, không nhận được cả mặt chữ. Điều này giống thời cổ đại của chúng ta, phụ nữ chỉ cần đức không cần tài, hơn một nửa dân số không có văn hóa, nền kinh tế không tự chủ được thì đều trở thành gánh nặng xã hội, làm sao phát triển được?”

Ba anh gật đầu, “con bé này đúng là có tầm nhìn, cháu có dự định gì phải không?”

Đường Đường đáp: “Cháu đang ở trên mạng liên lạc với người bạn học cũ, cô ấy nói có người em gái đang ở vùng núi Tây Nam còn tham gia tình nguyện “Kế hoạch Xuân nụ”, chủ yếu đi vận động bà con vùng cao cho các trẻ em nữ được đến lớp. Ngoài ra, họ còn gây quỹ cho trẻ em thất học. Cháu cũng mới mang tiền đóng thuê sách mới – khoảng mười vạn đến để quyên góp.”

Bố mẹ Bình Tử hỏi, “cháu định làm gì phải không?”

Đường Đường gật đầu, “Cháu muốn dùng hai năm tới để lên vùng núi phía Tây, đi cùng các bạn tình nguyện viên tới vận động những trẻ em thất học. Đồng thời cháu cũng muốn dùng tầm ảnh hưởng của mình để quyên góp tiền. Rồi cháu cũng muốn viết một cuốn sách về sự khác biệt giữa bé gái thất học và được đi học. Nếu sách đó không bán được cháu sẽ mang đi phát miễn phí. Mục đích của quyển sách đó ở chỗ muốn mọi người hiểu được trẻ em gái được đi học thì tốt thế nào, một mặt các em sẽ nhận được những thành tích của chính mình, mặt khác, sau khi được đi học, những việc nhà của các em cũng sẽ được giảm nhẹ. Trong hai năm này, cháu sẽ đi quyên góp và vận động, thăm viếng, để những ông bố bà mẹ còn tư tưởng không cho con đi học sẽ nhận thấy mọi chuyện. Điều này cũng chỉ vì tốt cho họ và cho xã hội!”

Khi đó, một không gian tĩnh lặng như tờ bao trùm. Mẹ anh khẽ ho một tiếng để phá vỡ bầu không khí kia.

Đường Đường tiếp tục cúi đầu xin lỗi: “Thưa hai bác, vậy nên cháu...”

Mẹ anh mỉm cười, “để nó đi với cháu, cho nó được rèn luyện. Con trai có qua rèn giữa mới trưởng thành được. Nghe nói cháu không biết nấu ăn lắm, để Bình Tử đi còn có người chăm sóc cho.”

Bố anh nói chen vào, “đúng vậy con trai. Đi và chăm sóc cho Đường Đường. Đây là thời khắc quan trọng phải đội trời đạp đất có hiểu không?”

Cô cảm động nhìn hai ông bà, rồi nhìn sang Bình Tử, cuối cùng những giọt nước mắt cũng rơi xuống.

Mẹ anh quay sang ôm cô và nói, “ngốc này, cháu khóc gì chứ. Những chuyện trước đây của bác cháu có muốn biết không?”

Cô vừa lau nước mắt vừa gật đầu.

Mẹ anh nói: “Thực ra bác cũng không thể sinh con được!”

Cô ngạc nhiên, lắng nghe mẹ anh kể chuyện...

“Cũng vì chuyện này, mẹ chồng cũ của bác đã ngược đãi bác, còn bắt hai vợ chồng ly hôn. Ngày đó, chuyện phụ nữ không sinh nở được rất nghiêm trọng, thường có một câu rất tục để nói về chuyện này đó là “gà không biết đẻ trứng”.”

“Sau đó bác đã gặp lại người bạn cũ, chính là ba của Bình Tử. Khi đó Bình Tử đã 6 tuổi rồi. Mẹ Bình Tử vì khó sinh nên đã qua đời.”

“Bình Tử không có mẹ, ba người ở với nhau rồi dần dần cũng có tình cảm quý mến, cuối cùng bà nội Bình Tử cũng chấp nhận bác rồi giao vòng ngọc này cho bác. Những năm tháng đó bác rất trân trọng và nuôi dưỡng con khôn lớn.”

“Bác nuôi con lớn, cũng muốn con thành người, có chút danh tiếng thì mới yên tâm được. Ai ngờ đâu bạn gái cũ của nó chê nhà bác không có tiền, đi cưới một người đàn ông giàu có khác, đương nhiên không thể trách con nhà người ta. Bị kích động, Bình Tử bỏ lên Bắc Kinh, trên đường đi còn bị trộm lấy hết tiền nong, lúc rút tiền cũng bị lấy mất, rồi gặp phải tên môi giới bất lương. Nếu không phải gặp được cháu, cuộc đời nó cũng bị tan biến rồi, có lẽ cũng chẳng cầm bút được nữa. Do vậy hai bác cũng vô cùng cảm ơn cháu...”

...

Bên ngoài cửa sổ, mây trắng trôi lững lờ, bông tuyết bay bay trắng cả nền trời.

22. Chương 22: Thắng Thua Vì Ai?

Không có em, cũng không có chính bản thân anh. Chúng ta ôm nhau nhưng trong lòng đều xấu hổ.

Trời rất tối, nắm tay nhau đi trên đường, dừng lại ở lối rẽ bồi hồi.

Một cuộc tình, hai trái tim thành tro. Không tìm được lối ra, cũng không tìm được nơi bắt đầu, chỉ có thể mang cảm giác tê liệt mà rơi trộm nước mắt.

Một cuộc tình, hai người đều mệt mỏi, không đi tới đích cuối, không thấy được sự kiên quyết, chỉ có những nỗi đau thương mờ mịt, đành trệ bất đắc dĩ, bị lạc!

— “Bị lạc”

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Lý Cường đang lật tìm đồng giấy tờ trên mặt bàn.

Anh định lấy điện thoại lên nghe thì tiếng chuông đã tắt ngấm. Nhìn đồng hồ hiển thị, anh nhún vai rồi tiếp tục làm việc.

Chuông điện thoại lại reo, anh ấn nút nghe: “Alo...”

Tiếng mẹ anh vọng lại, “con đang làm gì đấy? Không phải chiều nay nghỉ về nhà mua đồ với mẹ sao? Trưa nay sao không thấy mặt mũi đâu?”

“Con có việc đột xuất nên chiều nay không về được ạ.”

“Con thật là, sắp kết hôn rồi mà không xem trọng một chút. Cũng phải nghĩ đến cảm giác của Văn Văn nữa chứ? Vậy để mẹ với ba đi xem nhà mới còn thiếu gì cần mua bổ sung không.”

“Ôi mẹ, không cần đâu ạ. Vừa nãy cô ấy mới gọi điện thoại cho con, chắc cô ấy đi mua về rồi.”

“Nó nói gì? Con là đàn ông con trai mà không chịu giúp một tay gì cả, thiếu gì bảo nó nói lại rồi ba mẹ đi chuẩn bị.”

“Con vẫn chưa kịp nói với cô ấy. Ban nãy điện thoại kêu nhưng khi con nhắc lên thì tắt mất rồi.”

“Vậy mà còn không biết đường gọi lại cho nó đi? Chẳng có tí thành ý gì cả!”

“Thì mẹ đang gọi cho con còn gì? Hơn nữa nếu có chuyện gì tí cô ấy sẽ gọi lại cho con.”

“Con thật là, anh muốn mẹ nhảy lên đầu nữa phải không? Thái độ với cô dâu mới không được...”

“Ôi giới, vâng ạ, mẹ...”

Tiểu Mỹ nghiêng đầu nghe điện thoại, “Được rồi, được rồi!”

Văn Văn đang sắp xếp lại bàn.

Tiểu Mỹ bỏ tai nghe ra, nghiêng đầu nói với Văn Văn, “Bình Tử và bạn cùng hùn vốn mở một trung tâm giải trí thể hình, mình định đi làm thẻ thành viên để được giảm giá, cậu có làm không...”

Văn Văn dừng tay, quay sang nhìn bạn như muốn nói điều gì.

Tiểu Mỹ như tỉnh ngộ rồi quay lại nói vào ống nghe: “Em làm thẻ được nhưng Văn Văn thì thôi. Người ta sắp có gia đình rồi, cái gì tiết kiệm được thì tiết kiệm. Được rồi, thế nhé, tuần sau em sẽ tới!”

Văn Văn nghe xong, vẻ mặt buồn bã thất thần.

Bỏ điện thoại xuống, Tiểu Mỹ rút trong ngăn kéo ra hai thẻ rồi đưa một thẻ cho bạn. Văn Văn đưa tay ra, cũng muốn nhận nhưng chỉ nhìn thôi. Thấy vậy, Tiểu Mỹ ấn chiếc thẻ vào tay bạn rồi rút lại và nói thầm: “Thôi vậy!”

Văn Văn ngạc nhiên: “Cái gì đấy?”

Tiểu Mỹ: “Thẻ ưu đãi của trung tâm làm đẹp của cửa hiệu dưới tầng đấy, mình lấy hai thẻ, định đưa cậu một thẻ.”

Văn Văn vĩnh môi, “làm gì mà không nở cho vậy?”

Tiểu Mỹ nói lại, “trung tâm làm đẹp đó được lắm đấy, nhưng rất đắt. Cậu bây giờ tiết kiệm được gì cứ tiết kiệm, có gia đình rồi các khoản chi tiêu đâu đâu lắm đấy!”

Văn Văn với vẻ mặt buồn, “Vậy nên không cho tớ nữa à?”

Tiểu Mỹ cười nói: “Sau khi cưới rồi, cậu mà làm đẹp quá cũng không hay, người ta lại nói giống như bướm sắc sỡ.”

Văn Văn ném bút về phía bạn, vẻ mặt rất tủi thân, “ai bảo phụ nữ có chồng đều là thiếu phụ có tuổi?”

Tiểu Mỹ cười: “Nhưng giản dị một chút thì hơn. Khi đang yêu đương thì trang điểm một chút để hấp dẫn người khác. Nhưng lấy chồng rồi thì nên tiết kiệm hơn!”

Văn Văn không phục, muốn nói thêm mấy câu nữa nhưng thấy Tiểu Mỹ đang lấy túi, vẫy tay với mình rồi ra ngoài.

Văn Văn lạnh lùng nhìn xung quanh văn phòng, vẻ mặt khá buồn bã.

Đường đi giống nhau, đèn đường giống nhau, những cửa hiệu giống nhau.

Lý Cường đang đi bên này đường, còn Văn Văn đang đi trên con đường đối diện.

Chiếc xe bus đột nhiên đi xuyên qua hai người.

Đột nhiên có tiếng nổ lớn từ lớp xe.

Cô và anh cùng nhìn về hướng đó, thế là hai bên thấy nhau.

Anh chạy lại gần, đứng trước mặt cô cười và nói, “em thích mua sắm ở con phố này à?”

Cô gật đầu cười, “mấy hàng quần áo ở phố này đẹp. Còn anh?”

Anh đưa tay chỉ hiệu đối diện, “Mô hình ô tô ở đây cũng đẹp lắm.”

Cô lại cười, “Sao anh chỉ ngắm thôi mà không mua?”

Anh đưa tay ra như vén mấy sợi tóc đang rối bù của cô: “Sắp thành người một nhà rồi, còn tiêu tiền phung phí làm sao được?”

Cô mỉm cười, “cái từ “nhà” đó em chỉ hiểu trong lòng thôi chứ không tuyên bố. Anh không để bụng chứ?”

Anh chỉ cười thôi không đáp, tiện tay khoác lên vai cô: “Em muốn xem quần áo nào? Để anh đưa đi!”

Cô duỗi tay vuốt tóc anh và nói, “Thôi cũng được, em tiết kiệm vậy!”

Bóng hai người in hình lên cửa kính của các cửa hàng bên đường, trông vô cùng ấm áp, dịu dàng.

Lý Cường gấp thức ăn bỏ vào bát Văn Văn, “nào, em ăn nhiều chút đi! Lâu lắm rồi mình chưa ngồi ăn với nhau thì phải.”

Cô cũng bỏ đồ ăn vào bát anh, “anh cũng ăn nhiều vào!”

Hai người cùng uống cạn cốc bia.

Lý Cường bỏ bát xuống và nói: “Thêm hai ngày nữa chúng ta không cần hẹn hò nữa rồi.”

Văn Văn đang mải ăn, nghe thấy vậy liền bỏ đũa xuống nuốt vội đồ ăn rồi hỏi: “Anh đã bao giờ nghĩ tại sao chúng ta phải kết hôn chưa?”

Lý Cường lặng người, nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu.

Văn Văn lại hỏi: “Anh cũng không biết sao?”

Anh nhét đồ ăn vào miệng, nói mơ hồ: “Em để ý làm gì, dù sao cũng kết hôn rồi.”

Cô nâng cốc lên rồi uống cạn.

Lưu Đầu Nhi vội vàng chạy đến.

Lý Cường vội vàng hỏi: “Sếp có chuyện gì vậy? Cứ như lửa cháy thế.”

Đầu Nhi hỗn hển: “Xe của vợ tôi đâm vào người khác. Bây giờ cô ấy đang trong bệnh viện, tôi phải vào nhanh mới được.”

Lý Cường gạt đầu, dùng mắt đưa tiễn sếp đi.

Đầu Nhi đi được một lúc, Lý Cường thấy không an tâm bèn gọi điện thoại hỏi, “sếp, tình hình thế nào rồi ạ? Có cần em giúp gì không?”

Đầu Nhi ở đầu dây bên kia: “Không cần đâu, cảm ơn cậu. Cũng may vợ mình chỉ bị thương nhẹ thôi, nếu không mình đến lột da đưa kia mất.”

Lý Cường đặt điện thoại xuống cười nhẹ.

Tiểu Mỹ và Đường Đường đang bước đi thong thả trong phòng khách của nhà mới.

Đường Đường đưa mắt nhìn xung quanh, “được đấy nhỉ. Hai cậu không bận tâm nhiều lắm, xem ra ba mẹ hai bên cũng giúp đỡ nhiều.”

Văn Văn đưa hai lon nước cho bạn rồi bảo: “Đúng thế đấy. Bọn mình cũng không chăm lo được nhiều.”

“Như vậy chứng tỏ ba mẹ đôi bên kỳ vọng vào tương lai hai người lắm đó.” Tiểu Mỹ vừa nói vừa mở lon nước ra uống một ngụm.

Văn Văn cười đau khổ: “Thì cuộc hôn nhân của tụi mình là do ba mẹ tác thành mà.”

Tiểu Mỹ: “Đồng thời cũng thể hiện không quan tâm đến áp lực hai người, không quan tâm đến cuộc sống tương lai.”

Đường Đường đưa tay ra véo mặt Tiểu Mỹ: “Họ sắp kết hôn rồi, xin cậu nói mấy lời tốt đẹp hơn được không? Không thể mong Văn Văn tốt được à?”

Tiểu Mỹ phản kháng: “Mình vẫn chưa nói xong mà!”

Về mặt Văn Văn tỏ ra rất trông đợi Tiểu Mỹ, “cậu nói đi. Bây giờ mình chỉ muốn được nghe những ý kiến phản diện, để mình nhận thức rõ được bao nhiêu hiện thực cần đối diện trong tương lai.”

Tiểu Mỹ háng giọng, “Mình thấy cậu và Lý Cường đã trải qua trắc trở bên nhau những bảy năm rồi, anh ấy cũng chưa từng phạm sai lầm lớn nào, còn cậu cũng không có tật xấu gì.”

Đường Đường liếc nhìn bạn, “Lời của cậu bắt đầu có tình người rồi đấy.”

Tiểu Mỹ như không để ý tiếp tục nói: “Nhưng hai người mãi chẳng ngọt ngào với nhau được. Khó khăn lắm mới gây dựng được tình cảm thì bên kia lại làm ắt hững.”

Văn Văn và Đường Đường không kìm được gật đầu.

Tiểu Mỹ: “Thực ra, ban đầu hai người chỉ là giả, cốt để ba mẹ hai bên yên lòng. Nhưng mình nghĩ nếu hai bên mỗi người chịu lùi một bước thì tình giả sẽ thành tình thật.”

Văn Văn lắc đầu, “có thể như thế không?”

Tiểu Mỹ, “Đương nhiên chỉ một mình cậu cố gắng thì không đủ. Nếu Lý Cường cũng muốn cố gắng thì cậu nên cho anh ấy một cơ hội, hãy thử xem nào. Dù sao bây giờ hai người đã là vợ chồng hợp pháp, có thể hưởng thụ cuộc sống đích thực. Lý Cường không giống Phong Phong, về bản chất anh ấy vẫn là một người đàn ông tốt. Với một người đàn ông tốt muốn trở thành người tình, người chồng tốt thì cũng cần có sự đóng góp của người phụ nữ.”

Đường Đường đồng ý: “Về điểm này mình tán thành, không phải người ta vẫn nói một người phụ nữ tốt chính là trường học đó sao?”

Văn Văn cười nhạt, “nhưng người đàn ông đó tốt nghiệp rồi nhưng không muốn ở lại trường, chỉ muốn độc lập, vậy cậu có ngăn cản được không?”

Tiểu Mỹ: “Do đó, đây chính là điều mấu chốt mình muốn nói!”

Văn Văn và Đường Đường cùng quay sang nhìn Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ nghiêm trang nói: “Đầu tiên cậu phải phán đoán người đàn ông xem có phải hẳn chỉ coi cậu là loại khách chơi qua đường không. Nếu là như vậy thì cuộc hôn nhân đó chỉ là trò lừa đảo, kết hôn xong là nhanh chóng ly hôn.”

Đường Đường lắc đầu: “Mình thấy không giống.”

Văn Văn vênh môi lên, “kể cả không giống thì anh ta cũng có thể ăn vụng bên ngoài mà.”

Tiểu Mỹ tiếp lời: “Còn nếu cậu cảm thấy anh ta có khả năng cải tạo tính cách được, anh ta có thể cảm nhận niềm hạnh phúc từ ngay chính bản thân cậu thì hai người nên tự tìm cách hạ mình xuống.”

Văn Văn nói vào, “bốn lão ngoan đồng nhà bọn mình đều đã tìm cho bọn mình chỗ để hạ cánh rồi, nhưng mình vẫn không thấy an tâm.”

Tiểu Mỹ vỗ vỗ vào vai Văn Văn: “Nếu trong tương lai, các cậu hạnh phúc nhiều hơn là đau khổ thì hãy tìm cách mà cảm ơn bốn lão ngoan đồng kia.”

Đường Đường gật đầu, “Đúng rồi, chính mẹ của Lý Cường cũng nói, nếu cuối cùng hai người vẫn không hợp nhau thì có thể đem phần trách nhiệm gửi gắm chỗ ông bà.”

“Thật hả, đúng là mẹ chồng tốt. Năm đó nếu mình cũng có một bà mẹ chồng tốt bụng thế này có lẽ con mình cũng chạy nhảy được rồi!” Tiểu Mỹ tán dương vào.

“Tiểu Mỹ rất ít nói những lời như vậy.” Văn Văn nói rồi nhìn về phía hai cô bạn.

Tiểu Mỹ, “mình rất cảm ơn vì cậu có được vận mệnh tốt, cũng thật lòng hi vọng cậu có được hạnh phúc. Nếu cậu thấy Lý Cường vẫn có thể cải tạo được thì hãy cho đôi bên cơ hội đi.”

Văn Văn không nói gì, chỉ im lặng.

Đường Đường đặt một tay lên vai bạn: “Hôm nay nói toàn lời hay thôi. Được rồi, mình sẽ mời ăn!”

“Lý do mời ăn là gì? Chúc mừng mình cuối cùng cũng nói được sao?” Tiểu Mỹ vừa cười vừa nói.

“Vẫn là cậu hiểu mình!” Đường Đường cười.

©STE.NT

Đồng nghiệp đi lại vội vàng.

Lý Cường bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đầu Nhi chạy lại hỏi, “mai cậu không đến nữa hả!”

Lý Cường đáp, “vâng, ngày hôn lễ sắp đến rồi, còn nhiều thứ em cần chuẩn bị lắm!”

Đầu Nhi gật đầu, “đúng vậy, đàn ông cần gánh vác một chút!”

Lý Cường hỏi giọng ngạc nhiên: “Sao sắp lại biến thành người khác vậy?”

Sếp anh cười thân thiện, “vợ là của mình, đừng làm cô ấy đau, chính mình phải chịu cái đau đó!”

Về mặt Lý Cường khó hiểu nhưng vẫn gật đầu, “gần đây tính cách sắp lại giống như ngày xưa đấy.”

Sếp vỗ vai anh, “Văn Văn nhà cậu ngoài tính cách nóng ra thì vẫn là một người phụ nữ tốt đấy. Cô ấy nóng thì mình cũng không nên để bụng, vẫn phải sống nữa mà.”

Đầu Nhi dừng lại rồi tiếp tục nói: “Mỗi chúng ta đều phải học cách trưởng thành. Khi cậu mất đi cảm giác bất an, rồi sau đó cậu sẽ chợt nhận thấy hóa ra cậu chẳng mất đi gì cả, đó là cảm giác trùng lặp của mất đi, thì hạnh phúc đấy.”

Lý Cường hỏi: “Ý sếp là...”

Đầu Nhi đáp: “Nếu như không phải lần này vợ tôi xảy ra tai nạn, tôi vội vã đến bệnh viện để nhìn thấy cô ấy thì đã không tự biết rằng hóa ra mình vẫn còn yêu cô ấy.”

Văn Văn xách túi rồi bảo Tiểu Mỹ: “Mình đi đây!”

Tiểu Mỹ ngoái đầu: “Lần này đi mai không về nữa à?”

Văn Văn ra đến cửa nhưng vẫn quay lại: “Mai bắt đầu phải xin nghỉ phép rồi, hôn lễ còn nhiều chuyện chưa làm lắm!”

Tiểu Mỹ lắc đầu: “Người phụ nữ đáng thương!”

Văn Văn kéo cửa ra: “Cậu nhớ là phù dâu đấy, ăn mặc cho tử tế nhé!”

Tiểu Mỹ đáp lại rất to: “Được rồi, đi đi!”

Văn Văn đi ra và khép cửa lại.

Trong siêu thị của khu mua sắm, Lý Cường đang đi qua đi lại mấy khu hàng hóa, tay đang đẩy xe hàng trống trơn.

Cách đó không xa, Văn Văn cũng chạy từ ngoài vào, tay đẩy xe, mắt nhìn ngang nhìn dọc.

Điện thoại vang lên, Lý Cường nghe: “Ừ, mọi người đang ở đâu... Được, bữa tiệc độc thân cuối cùng. Kiểu gì cũng đến, đợi nhé!”

Văn Văn cũng nghe điện thoại: “Đường Đường hả? Không được rồi, sắp cưới rồi mà nhiều đồ chưa chuẩn bị lắm, thôi mọi người cứ chơi đi.”

Cô tắt điện thoại, đẩy xe về phía Lý Cường, mắt vẫn nhìn các gian hàng.

Lý Cường tắt điện thoại, đẩy xe hàng trống không chạy ra chỗ cửa ngoài.

Văn Văn đẩy xe lên khoảng trống phía trước, rồi hai xe đâm nhau.

Cô nhú mồm, “ai vậy? Vô ý quá. Còn chắn đường nữa!”

“Keng!” Mấy chai rượu va vào nhau.

Lý Cường và mấy người đồng nghiệp đang ăn uống linh đình, trên khuôn mặt anh đã có mấy phần say sưa.

Anh uống hết cả chai vang đỏ, “tôi có lời tốt đẹp gì hả? Nói thật lòng sẽ bị đánh đấy.”

Một người đồng nghiệp bảo: “Tổng giám chế Lý sợ gì chứ, chị dâu cũng có ở đây đâu!”

Lý Cường cười ha hả: “Được, hôn nhân chính là bộ xiềng xích đau đớn mà vui vẻ!”

Văn Văn đang ôm túi nọ túi kia, cố gắng đi về phía trước.

Một trận gió thổi qua khiến cô lạnh rùng mình. Cô dừng lại giậm chân, “sớm biết thế này đã không đi giày cao gót, chân đau quá.”

Một chiếc ô tô lướt qua cô rồi dừng lại, Lưu Đầu Nhi thò đầu khỏi xe, “là em à?”

Văn Văn gật đầu mỉm cười chào.

Anh dừng xe lại, mở cửa xe, “em lên xe đi, chỗ này không dễ gọi được xe đâu!”

Cô nói lời cảm ơn rồi chui vào xe.

Lý Cường đã lơ lơ cặp mắt.

Mấy người đồng nghiệp vẫn còn đang uống chúc tụng nhau.

Văn Văn đứng bên cạnh xe vẫy tay, “cảm ơn anh nhiều!”

Xe của Đầu Nhi đã đi mất dạng. Văn Văn đứng bên cạnh cùng một đồng hồ. Cô rút điện thoại ra ấn số gọi.

Tiếng chuông bên kia reo lên, mãi rồi vọng lại, “Số điện thoại quý khách vừa gọi đang bận.”

Cô vĩnh viễn nhìn điện thoại rồi lại nhấn số lần nữa.

Tiếng chuông rất lớn.

Lý Cường không nhìn số hiển thị trên màn hình, ấn ngay nút tắt.

Văn Văn đành một mình ôm hết túi to túi nhỏ vào nhà rồi nằm vật trên sofa thở dốc như trút được gánh nặng.

Lại lấy điện thoại ra, cô gọi lại lần nữa.

Cô nói trong điện thoại: “Alo, alo...”

Điện thoại vọng lại những âm thanh ồn ào của tiếng người và tiếng nhạc. Cô chờ người ra.

“... Ha ha!” Tiếng vọng lại từ bên kia.

Cô ngẩng người trên sofa, không cử động gì chỉ trân trối nhìn màn hình, lắng nghe cuộc nói chuyện bên trong điện thoại phát ra.

Chuông vang lên.

Lý Cường cầm điện thoại lên, vừa ấn vào phím nghe thì bị một người bạn thất tha thất thểu đứng lên đâm vào, chiếc điện thoại rơi xuống một góc của ghế.

Trên màn hình chiếc điện thoại vẫn hiển thị “đang nói chuyện”.

Anh cầm chén rượu, sau đó uống cạn.

Một người nói: “Ngày mai người anh em không còn tự do nữa rồi, nhân ngày hôm nay thoải mái chơi hết mình đi!”

Lý Cường gật đầu, cười híp mắt lại, “đúng vậy. Phụ nữ thật phức tạp, khi đang yêu nhau thì hỏi sao anh lại yêu em, khi kết hôn thì hỏi sao anh lại cưới em, khi không kết hôn thì bảo sao anh không sớm đá em... Ha ha!”

Một người đồng nghiệp khác ngồi bên cạnh anh cười nói: “Đúng vậy đấy, trước đây em cứ không hiểu, một người điều kiện tốt như Tổng Giám đốc Lý kiểm đâu không được một người vợ xinh đẹp dịu dàng? Sao tự dưng lại chọn một bà hồ cá suốt ngày chỉ thích động chân động tay? Hóa ra đây là ý của mẫu thân thì anh mới chịu cưới!”

“Này... nói nhỏ thôi. Sếp của chúng ta là người đàn ông tốt, đương nhiên có tinh thần trách nhiệm rồi. Cậu nghĩ mà xem, nếu không nảy sinh tình cảm thì ít nhất cũng phải có sự đồng cảm chứ, đúng không? Ha ha!”

Lý Cường được đàn em tặng bốc thì cũng thấy nhẹ nhõm, “cậu tưởng tôi không nghĩ gì hả? Tôi bị cô ấy ngược đãi nhiều thành quen. Ba mẹ tôi đã chấm Văn Văn là con dâu của mình rồi. Ba mẹ cô ấy cũng thấy rất hài lòng. Mỗi quan hệ hai nhà tốt như vậy, tôi đành phải bấm bụng chịu nhận thôi. Tôi mới ba mươi, là cái tuổi đàn ông như mặt trời buổi trưa, vì muốn cho hai người kết hôn còn giả bệnh...”

Một người khác chen vào: “Sợ gì chứ sếp ơi, cô ta không hầu hạ tốt cho sếp thì cho “phế truất” luôn.”

Lý Cường lại cười híp cả mắt lại.

Đồng nghiệp: “Sếp mà đá cô ta thì... người phụ nữ đã từng kết hôn giống như đồ phế phẩm, xem ai còn dám rước nữa? Nhưng đàn ông chúng ta không như thế. Đã từng cưới rồi nhưng vẫn chiến đấu tốt. Vì người ta sẽ nghĩ rằng người đàn ông như thế mới thành thực, có kinh nghiệm!”

Lý Cường lơ đãng mắt, gật đầu lia lịa.

Đồng nghiệp: “Sau khi cưới xong, cô ta mà không ngoan, sếp cứ đưa tờ giấy ly hôn ra dọa, kiểu gì cũng sợ!”

Lý Cường cười lớn: “Cái đó...”

Văn Văn vẫn lắng nghe cuộc trò chuyện lẫn cả mọi thứ tạp âm khác, nghe rồi cô mím chặt môi lại rồi ném thật mạnh điện thoại ra góc xa.

Một bóng người tiến lại gần, đứng trước mặt mấy con ma men đang say ngất ngưỡng.

“Mấy thằng này, đang ăn nói linh tinh gì thế hả?” Giọng Lưu Đầu Nhi vang lên.

Lý Cường cố mở mắt rồi cười, “sếp cũng đến đây à?”

Đầu Nhi ngồi xuống bên cạnh Lý Cường, “Tôi vừa gọi điện thoại cho Tiểu Đình thì cậu ta nói mấy cậu đang ngồi với nhau ở đây. Mai tổ chức lễ cưới rồi không về sớm nghỉ ngơi đi, xem cậu say đến mức này rồi?”

Lý Cường lắc đầu không nói gì cả.

Giọng Đầu Nhi không vui, “cô dâu một mình đi mua sắm, mua cả đồ đồng, đến xe cũng không gọi được, tôi phải đưa về đây.”

Lý Cường mở hé hé mắt, “cảm ơn sếp!”

Đầu Nhi kéo anh, “Nhanh lên, tôi đưa cậu về, ngày mai cố gắng mà xin lỗi cô dâu!”

Anh ngây ngô đứng dậy, gật đầu lia lịa, miệng như nói gì đó.

“Điện thoại rơi này!” Một người đồng nghiệp nhặt điện thoại rồi đưa cho anh.

Một người nhân viên đang đặt chiếc camera trên mặt bàn.

Bà Lý và bà Trịnh cùng nhạc nhiên hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

Người nhân viên nói: “Công ty chúng tôi sẽ quay lại toàn bộ quá trình cưới xin, bao gồm cả những hoạt động ngoài lề trước đám cưới.”

Bà Trịnh gật đầu, “ừ, được đấy. Bây giờ phục vụ chu đáo thật.”

Bà Lý nhìn đồng hồ, “cũng sắp đến giờ rồi bà nhỉ?”

Bà Trịnh: “Vâng, Văn Văn trang điểm cũng xong rồi, đến ngay bây giờ đấy. Phía nhà trai bà cũng giục một tiếng đi.”

Bà Lý: “Tôi cũng vừa gọi điện thoại rồi, không ai nghe máy, chắc đang bận chuyện gì đó.”

Tiểu Mỹ diu cô dâu bước vào, miệng hét lớn: “Bọn con đến rồi đây.”

Khuôn mặt Văn Văn rất lạnh lùng, bước vào phòng chờ.

Lý Cường vẫn đang ngủ trên giường, miệng ngáy rất to. Chuông điện thoại vang lên vẫn không hay biết gì, xoay người rồi ngủ tiếp.

Trong sảnh khách sạn, ông Lý nhảy dựng lên, “sao nó vẫn chưa thấy đâu?”

Lưu Đầu Nhi rút điện thoại ra, “để cháu gọi cho cậu ấy.”

Cậu của Văn Văn lắc đầu: “Ban nãy gọi rồi mà có ai nghe đâu.”

Lưu Đầu Nhi, “để cháu gọi lại xem, hôm qua cậu ấy uống say quá.”

Chuông điện thoại vang lên, Lý Cường lâu bầu: “Ai đấy nhỉ? Đáng ghét quá không cho ai ngủ gì cả.” Anh nhấc máy, “alo...”

Lưu Đầu Nhi hét lớn trong điện thoại: “Tên tiểu tử kia, cậu vẫn chưa dậy hả?”

Lý Cường oán giận: “Sếp ơi, có chuyện gì đấy? Hôm nay là ngày nghỉ mà?”

“Cậu là đồ thói tha, còn nhớ hôm nay là ngày nghỉ, sao hôm nay nghỉ được hả?”

Anh vừa dụi mắt vừa cầm điện thoại lên nhìn.

“Này... này, cậu quên hôm nay là ngày gì rồi à?”

Lý Cường ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, nháy mắt mấy cái rồi nhảy dựng lên, nói vội vàng trong điện thoại: “Em tới ngay đây!” Nói xong anh vứt điện thoại sang một bên rồi nhanh chóng nhảy xuống giường.

Đầu Nhi: “Alo, cậu nhanh lên!”

Trong sảnh khách sạn, Đầu Nhi lắc đầu: “Thanh niên bây giờ chẳng hiểu chuyện gì cả.”

Bà Trịnh lo lắng: “Nó đâu rồi?”

Đầu Nhi cười bất đắc dĩ, “cậu ấy đang trên đường đến rồi.”

Ông Lý: “Thằng này thật là...”

Đầu Nhi kéo tay ông Lý sang một bên: “Đúng thật là, cháu vừa gọi cậu ấy dậy đấy. Hôm qua uống say quá mà! Bác đừng nói gì cho bên thông gia.”

Ông Lý trừng mắt: “Cái gì, mới ngủ dậy hả?”

Đầu Nhi vội vàng lấy tay để ngang miệng, “Suýt...”

“Chuyện này là gì hả? Thằng này không ra sao cả, tí nó đến bác phải cho ngay một trận!” Ông Lý tức đến nổ đom đóm mắt.

Đầu Nhi: “Hôm nay bác đừng đánh cậu ấy. Tí cậu ấy đến hãy giữ vẻ mặt bình thường mới là quan trọng nhất.”

Ông Lý nhú mày gật đầu, “được rồi!”

Lý Cường ở trên xe tiếp tục gọi điện, “sếp à? Em đang xuất phát rồi đây, em xin lỗi đến muộn chút!”

Đầu Nhi bực bội đáp: “Cậu đi lại cẩn thận đấy, đợi tí nữa ba cậu sẽ ột trận!”

Bình Tử nhìn đồng hồ, “sao chàng rể chẳng lo lắng gì cả? Thái độ như thế là không được! Xem ra Văn Văn không thể không giận!”

Đường Đường cau mày: “Mình lo thay cho tương lai hai người. Kết hôn mà như thế thì sau này chung sống với nhau kiểu gì?”

“Dù sao hai người cũng là kết hôn giả thôi mà.” Bình Tử buông một câu.

“Mình có cảm giác đôi này vẫn có tình cảm với nhau, cũng khao khát ước mơ về một gia đình nhỏ. Nhưng hôm nay chứng kiến có vẻ như Văn Văn đã bị đánh gục hoàn toàn rồi, không còn hi vọng gì nữa.” Đường Đường lo lắng.

Tiểu Mỹ quay lại miệng than vãn: “Đường Đường và Bình Tử đứng bên ngoài làm nhiệm vụ đón khách, nói rằng Lý Cường vẫn chưa đến. Tên này sao vậy nhỉ? Cưới xin mà còn đến muộn?”

Văn Văn mặc váy cưới, thản nhiên nhưng bất động, khuôn mặt lạnh lùng, “anh ta không đến đâu, hoặc có thể cố tình đến muộn để chúng ta thấy, áp đảo tinh thần mình ngay từ đầu!”

Tiểu Mỹ bước lại, vỗ nhẹ vào vai cô, “Dù sao đã bước đến ngày hôm nay rồi. Kết hôn thì kết hôn, cậu không nên nghĩ nhiều nữa, đây cũng là con đường cậu lựa chọn. Người lớn phải chịu trách nhiệm những hậu quả của mình, hãy thử sống xem rồi hãy nói.”

Văn Văn lạnh lùng: “Những ngày tháng đó mình cũng không định thử.”

Tiểu Mỹ: “Sao cậu lại nói như thế? Thực ra Lý Cường cũng được mà.”

Vẻ mặt Văn Văn đầy mỉa mai, cười nhạt, rút điện thoại ra rồi mở đoạn ghi âm giữa Lý Cường và bạn nói chuyện hôm trước ngày cưới.

Tiểu Mỹ chờ người, không nói được gì nữa.

Văn Văn, “mình nhắc hôn đã lên thì lại giẫm phải chân, sao phải kết hôn chứ? Đợt trước Vỹ còn gọi điện thoại đến chúc mình hạnh phúc nữa. So sánh thì Vỹ còn biết quan tâm hơn! Cuộc hôn nhân này sớm muộn cũng chia tay thì kết hôn làm gì nữa?”

Tiểu Mỹ rút khăn ra đưa cho bạn, “cậu lau nước mắt đi, nhòe hết trang điểm rồi. Nào, mình đưa cậu đi dặm lại phần!”

Văn Văn lắc đầu, “không lấy nhau nữa còn dặm phần làm gì?”

Điều chỉnh lại cảm xúc, Văn Văn tiếp lời: “Mình và anh ta đã bên nhau được bảy năm rồi, có lẽ đây là sai lầm lớn nhất của cuộc đời mình. Nhưng điều nực cười nhất là mình tiếp tục ở sâu trong sai lầm, thế mà bây giờ mình còn ngồi đây, chờ đợi một chú rể đến muộn hoặc thậm chí không đến!”

Tiểu Mỹ nắm lấy tay bạn, “đừng nói nhiều như thế, mình dẫn cậu đi dặm phần.”

Cô bị bạn lôi đi.

Trên mặt bàn có để sẵn camera.

Trong đại sảnh, tiếng người cười nói huyên náo.

Lý Cường mặt đỏ tía tai chạy đến. Ông Lý và bà Lý cùng chạy ra đón, vẻ mặt không hài lòng.

Ông Lý giận con lắm: “Ba đã nói với mày thế nào? Trước hôm cưới còn chạy đi uống rượu đến nhũn ra như bún vậy hả!”

Đầu Nhi cũng chạy đến: “Thôi đừng nói nhiều nữa, cậu nhanh chạy ra phía sau xin lỗi cô dâu đi.”

Lý Cường vừa lau mồ hôi, vừa cười ngại ngùng, “nên như thế, nên như thế!”

Anh đẩy cửa phòng bước vào. Trong phòng vắng ngắt không một bóng người.

Lý Cường ngạc nhiên nhìn xung quanh, trên bàn có một máy camera. Anh hiếu kỳ, cầm lấy chiếc máy.

Tiểu Mỹ kéo bạn vào phòng an ủi: “Đừng khóc nữa, không lại phải dặm lại!”

Văn Văn vẫn hơi đỏ mũi, cô hỉ nước mũi vào khăn rồi gật đầu.

Trong phòng, Lý Cường cũng đang ngồi ngây người ra, trước mặt anh là chiếc máy camera.

Trong máy là tiếng khóc nức nở của Văn Văn – “... Sớm muộn gì cũng chia tay còn kết hôn làm gì nữa?”

Tiểu Mỹ lẩm bẩm một mình: “Chết rồi!”

Phù rể Tiểu Đình đứng ngoài cửa, thò đầu vào rồi nói, “chú rể đang trong này!”

Tiểu Mỹ kéo Tiểu Đình ra ngoài nói nhỏ: “Cậu chạy nhanh ra ngoài gọi người vào đây! Chú của Văn Văn hoặc Lưu Đầu Nhi cũng được.”

Tiểu Đình ngạc nhiên, “có chuyện gì thế?”

Tiểu Mỹ đẩy anh ra ngoài, nói nhỏ hơn: “Đi ra tìm người vào đây, nhanh lên!”

“Vâng!” Tiểu Đình quay người rồi đi ra.

Văn Văn đi từng bước rồi dừng lại trước mặt của Lý Cường.

Mặt anh đã chuyển sang màu xanh ngắt, nhìn cô chăm chăm, “anh định tới để xin lỗi em!”

Cô ngẩng đầu lên rồi nói từng chữ: “Nhưng bây giờ thì không cần nữa.”

“Hôm qua anh uống quá say, nói gì cũng không nhớ được nữa.”

“Có cần tôi phải bật ghi âm lần nữa không? Để nhắc nhở trí nhớ của anh, đừng nói khi ấy anh không thấy vui sướng nhé!”

Lý Cường then quá hóa giận, chỉ tay về phía máy camera: “Trong hoàn cảnh này mà em còn nói được những lời như thế!”

Văn Văn run rẩy hai vai, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lý Cường, đôi mắt rớt xuống những tia bi thương, “đúng vậy, tôi cũng đã nói rõ ràng rồi. Anh là người đàn ông mà lại coi hôn nhân như trò chơi. Trước ngày cưới còn đi uống say túy lúy, hôm cưới còn đi muộn thế này, tôi phải khen ngợi anh sao?”

Lý Cường tròn mắt ngạc nhiên, “em biết hôm qua anh uống say sao?”

Cô lạnh lùng, “đúng vậy đấy, hôm qua anh còn đang phóng túng cơ đấy!”

Lý Cường chỉ vào máy quay, “trước đây em từng nói Vỹ hơn anh. Nhưng hôm nay là ngày cưới còn nói như thế với người khác, đem chồng cưới của mình đi so sánh!”

“Hôm trước ngày cưới hẹn anh đi mua sắm cuối cùng đi chơiбет nhè.”

“Em hẹn anh sao? Sao anh không biết?” Nói rồi rút điện thoại ra nhìn và nhảy dựng lên, “kỳ lạ! Tin nhắn này tối qua anh không đọc!”

“Anh làm gì có thời gian mà đọc? Tôi một mình đi mua đồ đông đồ, đứng trong gió lạnh đợi xe, may có Đầu Nhi đưa về nhà. Còn anh đang Happy một mình!”

“Tối qua anh cũng ra trung tâm mua sắm mà, nhưng tin nhắn quả thực anh không được đọc.”

Cô hừ một tiếng, “đến đó rồi tay không đi về, vội vàng đi chơi luôn chứ gì! Anh thật đúng người đời!”

Anh cắn răng rồi buông một câu – “Em thật quái lạ!”

“Kỳ lạ hơn chính là đàn ông các anh. Kết hôn đã đến muộn lại còn cãi chầy cối!” Văn Văn thốt lên.

Tiểu Mỹ đi cùng Tiểu Đình ra ngoài, miệng thúc giục: “Nhanh lên, nhanh lên!”

Tiểu Mỹ đi cùng Tiểu Đình hỏn hển chạy đến bên chú của Văn Văn và Đầu Nhi.

“Hai đứa tiểu tổ tông này, đừng có gây ra chuyện gì nhé!” Chú Văn Văn lau bầu.

Lưu Đầu Nhi tiếp lời: “Chú rể đến muộn mà không có chuyện gì mới lạ. Chúng ta đi nhanh đi chữa cháy thôi!”

Bốn người vội vàng chạy vào phòng.

Lý Cường và Văn Văn vẻ mặt căng thẳng, nhìn nhau phẫn nộ.

“Lễ cưới lần này quá khổ sở, hà cớ gì chứ?” Lý Cường tức giận nói.

“Xem ra bây giờ chúng ta có cùng chung ý nghĩ rồi đấy.” Văn Văn cũng hòa theo.

“Thế bây giờ chia tay luôn đi, tránh sau này mọi người đều đau khổ.”

“Cũng được, anh cũng sẽ không làm chậm trễ việc tăng giá trị của em nữa!”

Lưu Đầu Nhi bước từng bước đến, thấp giọng: “Chuyện hôn nhân đại sự sao làm thành trò chơi được! Hai người tưởng rằng chỉ là hai nhà uống rượu sao?”

Lý Cường lắc đầu, “tối qua em không tắt điện thoại, mọi chuyện nói linh tinh ở quán rượu đều bị cô ấy nghe thấy rồi.”

Đầu Nhi cũng chờ người ra.

Chú Văn Văn lật đật chạy lại, tay cầm chiếc camera như để nghiên cứu tình hình.

Lý Cường giăng lại chiếc camera, lấy lại chiếc thẻ nhớ, dùng lực bẻ nó ra rồi giẫm mạnh xuống đất.

Tiểu Mỹ và Tiểu Đình đưa mắt nhìn nhau.

Chú cô dâu lắc đầu mệt mỏi: “Đừng lấy đồ người khác để trút giận nữa, đi ra ngoài giải quyết chuyện chính đi!”

Đầu Nhi nghe vậy lập tức tinh thần trở lại, hắng giọng: “Hai người ồn ào như vậy đủ chưa? Có biết bên ngoài bao nhiêu khách khứa không? Có biết rằng hai người như thế này mà ra phụ huynh hai bên mất mặt luôn những ngày còn lại không? Hai người đều là thanh niên, khi vui vẻ thì uống đến bốc lên, khi giận nhau thì không còn gì nữa, suốt ngày chỉ dựa vào cảm tính để làm việc, không có chút chừng mực nào cả. Trước khi làm việc gì cũng phải nghĩ xem hậu quả sau này thế nào chứ?”

Lý Cường nhìn Đầu Nhi cười khở não, “sếp ơi, nếu cuộc hôn nhân chỉ vì ba mẹ hai bên thì còn ý nghĩa gì nữa? Sau này cuộc sống của bọn em chứ có phải của ba mẹ đâu.”

Chú Văn Văn thở dài, “hai đứa cũng hiểu ba mẹ rồi? Bậc làm cha mẹ có phải là gọi bằng mồm không đâu, các cháu thế này đi ra, người ta nhìn vào, sau này còn nhìn những người làm cha làm mẹ thế nào nữa?”

Văn Văn: “Cháu chỉ muốn cuộc sống của chính mình, chứ không vì mặt nhìn của người khác.”

Lưu Đầu Nhi: “Được rồi, không muốn sống với nhau nữa thì ly hôn, nhưng không phải ngày hôm nay.”

Lý Cường: “Tại sao?”

Đầu Nhi: “Hai người đã đi đăng ký kết hôn, là vợ chồng hợp pháp rồi. Muốn ly hôn cũng phải làm theo các thủ tục hành chính. Người ngoài nhìn vào cũng là gia đình hai nhân khẩu rồi, còn vở kịch hôm nay nhất định phải diễn cho xong!”

Văn Văn: “Đến mức ấy sao? Hôn nhân là chuyện của hai người!”

Chú cô ngắt lời: “Hôn nhân không bao giờ là chuyện hai người. Trong mắt người ngoài, hai đứa đã là vợ chồng. Nếu muốn ly hôn thì hôm nay cũng phải tổ chức hôn lễ cho xong xuôi, làm cho toàn vẹn. Muốn ly hôn thì sau này hai đứa cùng làm. Đầu Nhi nói đúng, hôm nay hai đứa không được gây chuyện. Còn phải để ba mẹ hai bên sau này ngắc đầu lên nữa, không được để những đứa trẻ không hiểu chuyện như hai đứa bọn bay bay hủ hoại thanh danh!”

Lý Cường vẫn không cam tâm: “Dựa vào điều gì chứ?”

Chú cô và Đầu Nhi buông một câu: “Dựa vào chuyện con cái gọi họ là cha là mẹ, dựa vào chuyện hai người đã trưởng thành, sau này làm chuyện gì cũng phải chấp nhận hậu quả, không được để ba mẹ đi thu dọn chiến trường!”

Văn Văn đứng dựa vào tường, bờ vai run run, Tiểu Mỹ phải đứng lên đỡ lấy bạn.

Lý Cường ngồi xổm ở một góc, hai tay ôm đầu, Tiểu Đình tìm thấy áo khoác mặc lên người cho anh.

Lý Cường đưa Văn Văn đi vào sảnh khách sạn, phù dâu và phù rể đi theo hai bên.

Đầu Nhi và chú Văn Văn nhìn nhau như vừa trút được gánh nặng.

Đầu Nhi đóng vai trò là người dẫn, bắt đầu đọc bài diễn văn.

Trước mắt của cặp vợ chồng trẻ là một khoảng trống vô định.

Tất cả mọi thứ đều im bật. Ngay cả chữ “Hỷ” cũng dường như đang khinh bỉ mọi vật.

Bài diễn văn của Đầu Nhi kết thúc, mọi người cùng vỗ tay tán thưởng.

Đầu Nhi: “Được rồi, bây giờ cô dâu chú rể cùng chơi một trò chơi nhỏ nhé, mọi người hãy vỗ tay cổ vũ nào!”

Trong tiếng vỗ tay, chú rể và cô dâu bị đẩy lên sân khấu.

Dưới khán đài, mọi người bắt đầu vỗ tay ủng hộ, có người còn hô tào: “Cẩn đi, dùng sức vào!”

Lý Cường và Văn Văn cùng trừng mắt lên. Bên này, Đầu Nhi còn phía bên kia chú Văn Văn đang giậm chân.

Hai người bất đắc dĩ, đành phải tựa đầu vào nhau. Quả táo lúc lắc giữa khuôn mặt hai người, Lý Cường nhú mày, dùng miệng để đưa trái táo hướng lên trên.

Mọi người vẫn nhiệt liệt ủng hộ.

Văn Văn mím môi. Hai người cùng dùng miệng để giữ trái táo, đồng thời có tiếng răng cắn.

Trên khuôn mặt của Lý Cường lộ vết đau, anh đưa tay lau mặt thấy có vết máu dính ở tay.

Khuôn mặt Văn Văn cũng thoáng vết đau, cô nhúu mày, dùng tay chấm nhẹ lên môi cũng thấy có vết máu.

“Được, được...” Bên dưới quan khách vỗ tay nhiệt liệt.

Đường Đường đẩy Tiểu Mỹ một cái rồi nói nhỏ: “Sao mình thấy thế nào ấy, hình như anh ta chẳng có chút ấy này gì cả.”

Tiểu Mỹ lắc đầu: “Hai người này đến thật là! Tí nữa mình sẽ nói rõ cho cậu. Đôi này thật không biết phải chúc phúc cho họ thế nào nữa!”

Bình Tử cũng than vãn: “Họ thật... là!”

Tiểu Mỹ kéo lấy Văn Văn còn Tiểu Đình phụ giúp Lý Cường, Đường Đường đứng sau kéo váy giúp Văn Văn, Bình Tử đi phía sau phù rể. Sáu người cùng đi tới để chào khách.

Tiểu Đình bưng đĩa đồ ăn, Tiểu Mỹ rót rượu dẫn cô dâu chú rể đến chúc rượu từng bàn một.

Mỗi lần uống rượu mừng, cô dâu chỉ nhấp môi còn chú rể lại uống cạn.

Lăng Lăng đứng từ xa chúc mừng, Đường Đường gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Cuối cùng cũng đi tới bàn của Lăng Lăng và Thu Nhược Thủy.

Thu Nhược Thủy chỉ về phía một người đàn ông lạ và giới thiệu với Tiểu Mỹ: “Đây là người đồng nghiệp của tôi tên là Tống Đông Lâu; từ trước tới giờ, anh ấy rất thích những tác phẩm của Việt Như My, hôm nay anh ấy nói nhất định phải gặp cô!”

Tống Đông Lâu cười: “Tôi thường xuyên ghé thăm blog của cô!”

Tiểu Mỹ đưa mắt nhìn người đàn ông lịch lãm rồi cười bảo: “Hôm nay bạn quá, để hôm khác chúng ta nói chuyện nhé!”

Lăng Lăng cụng ly với Lý Cường: “Hôm nay anh phải đối tốt với cô dâu đấy nhé.”

Lý Cường chỉ cười nhạt.

Văn Văn hạ mí mắt xuống không nói gì.

Phù dâu, phù rể đưa cô dâu chú rể đến nghỉ ở một bàn.

Hai người lại tiếp tục quay sang chúc tụng với khách khứa.

Một vị khách đột nhiên hét lớn lên: “Hai người uống rượu giao bôi đi!”

Tiếng tán thành đột nhiên nổi lên, “đúng, đúng rồi!”

Lý Cường giả bộ như không nghe thấy, cụng ly với khách rồi uống cạn hết ly rượu của mình.

Văn Văn cười nhạt: “Hôm nay mệt quá, không giơ tay lên được nữa rồi. Rượu giao bôi xin miễn ạ!” Trong âm thanh ồn ào, bóng người mỗi lúc một nhạt nhòa hơn, dường như dần dần trở thành phông nền.

Cô dâu và chú rể, hai người vai kề vai, cùng hướng về một phía.

Khách khứa lục tục cáo lui và ra về.

Văn Văn và Lý Cường đứng ở cửa, mắt nhìn về phía xa xăm.

Tiểu Mỹ và Đường Đường đứng bên cạnh hai người. Ba mẹ của hai bên cùng đi ra.

Ông Lý chỉ tay về phía anh: “Tiểu tử kia, sau này ba sẽ tính sổ với con dần dần!”

Bà Lý nói: “Thôi hai đứa cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi cho sớm đi!”

Lý Cường gạt đầu mơ hồ, “vâng!”

Mẹ cô dâu kéo sang một bên, “không được nghĩ ngợi chuyện gì nữa, các con hãy đi ngủ một giấc đi đã, có chuyện gì mai sẽ tính!”

Văn Văn về mặt hồ hững.

Một chiếc xe có rèm treo vụt đi qua. Bỏ lại sau lưng là những cửa hiệu xa hoa trên con phố sầm uất.

Anh và cô mỗi người tự mình mở cửa xuống xe. Một âm thanh ồn ào phía trước vọng lại, hóa ra đó chính là xe của đồng nghiệp đã tới từ trước.

Lý Cường kinh ngạc, “mọi người...”

Khoảng bảy đến tám người thanh niên trẻ tuổi cùng hét vang: “Động phòng hoa chúc!”

Tiểu Mỹ và Đường Đường buông tay nhau ra, về mặt bất đắc dĩ.

Văn Văn hừ một tiếng, rồi chạy lên phía trước. Đám thanh niên hò reo chạy theo sau.

“Sao bây giờ?” Đường Đường luống cuống không biết phải làm sao.

Tiểu Mỹ: “Đợi tí nữa nghĩ cách tách họ ra!”

Cả đám người cùng công kênh đôi tân lang tân nương vào phòng cưới.

Một người đồng nghiệp nam nói lớn: “Ai có ý gì hay không?”

Một người khác tiếp lời: “Để họ thay quần áo rồi lên giường!”

“Mọi người quá đáng rồi đấy!” Một đồng nghiệp nữ lên tiếng.

“Hơn nữa kiểu quá đáng này cũng cũ quá rồi!”

Một người khác vỗ tay, “đúng vậy, chơi trò gì mới mẻ hơn đi.”

“Hay để cho bọn họ tắm bồn uyên ương?”

“Nhưng ai phụ trách lột quần áo?”

“Đương nhiên nam phụ trách nam, nữ phụ trách nữ rồi.”

“Được, vậy còn đợi gì nữa?”

Đám người bước vào và tách hai người ra.

Lý Cường giậm chân, giọng phẫn nộ: “Đủ rồi đấy!”

Văn Văn vẫn lạnh lùng không nói. Còn mấy người đồng nghiệp kia thì luống cuống không biết phải làm sao.

Tiểu Mỹ hướng mắt về phía mọi người: “Hôm nay đôi trẻ mệt mỏi cả ngày rồi. Chúng ta đi thôi chứ?”

Mọi người nghe xong liền đi luôn, nối đuôi nhau bước ra ngoài cửa.

Tiểu Mỹ là người cuối cùng bước ra, cô tiện tay khép cửa lại.

Nhưng mấy người đồng nghiệp trẻ còn áp tai vào cửa lắng nghe xem bên trong có động tĩnh gì không.

Tiểu Mỹ kéo tay mọi người, “đi thôi!”

“Hôm nay là lễ tình nhân mà, phải xem tiết mục nào đó chứ!”

Bình Tử đề nghị: “Tôi biết một quán bar do bạn mới mở khá hay, chúng ta tới đi!”

Mọi người ra cửa lập tức giải tán luôn.

Tiểu Mỹ cũng đi cùng mọi người, điện thoại vang lên...

Tiếng của Tống Đông Lâu vọng lại trong điện thoại, “chào cô Việt, thật ngại quá khi làm phiền cô. Bây giờ chắc họ cũng động phòng rồi? Cô có thể ra ngoài nói chuyện một chút được chưa?”

“Bọn tôi đang trên đường tới một quán bar, anh có muốn tới uống một chén không?” Tiểu Mỹ trả lời.

“Được thôi.”

“Để tôi nói địa chỉ cho anh!”

Văn Văn bước vào phòng ngủ, Lý Cường cũng bước theo.

“Họ đi cả rồi, không cần giả tạo nữa đâu.” Văn Văn lạnh lùng nhìn anh.

“Không phải em cũng được giải thoát rồi sao?”

Nói xong, anh lấy bộ đồ ngủ trong tủ ra rồi vứt lên giường, “bộ đồ này không phải hôm đó em đã ngắm cả tối sao.”

Cô cũng cúi người, rút trong ngăn kéo ra một chiếc hộp, “đây cũng chính là đĩa mềm mà anh thích chơi lắm phải không?”

Hai đồ vật bị vứt trên giường. Còn anh và cô đang ngồi dựa lưng vào tường.

Lý Cường lấy chiếc đĩa mềm, cúi đầu nói, “hôm nay không phải anh cố ý đến muộn, còn tin nhắn em hẹn đi mua sắm hôm qua anh thực sự chưa đọc.”

Văn Văn ôm bộ quần áo vào lòng, hồ hững gật đầu, “vâng.”

“Lúc này không phải anh cố ý cần em đâu.”

“Ừm. Em cũng không cố ý cần anh đâu. Nhưng hai người cũng đã tự gây nên vết thương cho nhau.”

Lý Cường lặng lẽ không nói gì.

Văn Văn do dự một hồi rồi mới nói: “Sau này...”

Lý Cường gật đầu, “anh hiểu rồi, mai sẽ đi làm thủ tục ly hôn. Sau này nếu em gặp được người nào tốt thì hãy nói với người ta anh chưa làm gì em cả, nếu cần người chứng thực đến tìm anh cũng được.”

Văn Văn thở dài, “em chưa nghĩ xa đến thế.”

“Lễ tình nhân vui vẻ!” Đám thanh niên chúc tụng nhau.

Đông Lâu cũng chúc Tiểu Mỹ, “cô Việt, sau này tôi có thể gọi cô là “Tiểu Mỹ” được không?”

Đường Đường mắt sáng lên, đẩy nhẹ Tiểu Mỹ một cái.

Tiểu Mỹ mỉm cười, “hiện tại thì chưa được, tôi cần xét duyệt một thời gian nữa!”

Đường Đường và Bình Tử cùng cười.

23. Chương 23: Lời Kết

Bàn tay của anh không đủ thô ráp cũng không đủ lớn nhưng em chỉ cười, nói rằng dịu dàng là đủ; bờ ngực của anh không đủ lớn cũng không đủ dày nhưng em chỉ cười, nói rằng ấm áp là đủ; bờ vai của anh không đủ vững chắc cũng không đủ vững chãi nhưng em chỉ cười, nói rằng ấm êm là đủ.

Những điều anh không đủ có nhiều lắm, nhưng em nói thế là được rồi. Nhưng anh hứa sẽ ngày một vững chãi hơn, mọi phiền muộn cũng bỏ qua.

Những điều anh không đủ có nhiều lắm, nhưng em nói thế là được rồi. Nhưng chúng ta có thể ở bên nhau mãi, mọi thứ rồi cũng thuận lợi!

— “Như thế là được”

Đám thanh niên ngồi chơi bài. Đường Đường dựa vào Bình Tử để ngủ.

Tiểu Mỹ ngáp đến sái quai hàm, “được chưa? Mình buồn ngủ lắm rồi!”

Tổng Đông Lâu nói: “Vậy chúng ta giải tán nhé? Nhưng từ tối qua đến giờ tôi rất vui.”

Bình Tử nhẹ nhàng lay Đường Đường dậy.

Đường Đường khê dụi mắt, “ôi, trời đã sáng rồi sao, không biết bọn họ thế nào rồi nhỉ!”

“Chắc là mệt đến mức đều ngủ cả rồi!” Tiểu Mỹ nói.

“Không biết Văn Văn sẽ cho Lý Cường thành thế nào nữa!” Bình Tử nói xong, lắc đầu đồng tình.

“Anh xem thường Lý Cường quá rồi!” Đường Đường nói.

Đông Lâu hướng về phía Tiểu Mỹ: “Không biết nữ sỹ Việt Như Mỹ có cho tôi được hân hạnh mời cô đi ăn sáng không?”

Tiểu Mỹ cười ngọt ngào, “được thôi!”

Đường Đường nhìn hai người rất ăn khớp nhau thế là thức thoir nói luôn: “Vậy bọn mình cũng chuẩn thôi!”

Đám người đứng dậy, nói lời từ biệt nhau.

Ánh bình minh chiếu rọi đến tận phòng ngủ.

Lý Cường và Văn Văn dựa lưng vào nhau mà ngủ.

Phía bên dưới gối của anh là chiếc đĩa game mà cô mua tặng.

Còn cô đang ôm trong lòng bộ váy mà anh mua.

Cô trở mình, bộ váy cũng tuột ngay xuống đất.

Cô giật mình quay đầu lại nhìn thấy gối bên kia đã trống trơn, anh không còn trên giường từ lúc nào.

Lý Cường cũng giật mình tỉnh dậy. Anh quay đầu lại, không biết từ bao giờ anh đã bị lăn xuống đất.

Văn Văn tỉnh dậy thấy không có bóng người, cô nhồm dậy lấy điện thoại gọi cho Lý Cường.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, hóa ra điện thoại của anh vẫn để nguyên trên tủ đầu giường.

Lý Cường vươn vai, đang định trèo từ dưới đất lên thì bỗng nghe thấy giọng nói của cô: “Sao lại không thấy ai thế này? Cái con người này thật...”

Lý Cường giật dỗi, lại nằm phịch xuống.

Văn Văn ngồi trên giường bắt đầu tự mình ca thán: “Sao lại có loại người thế này chứ? Làm gì cũng không chịu thương lượng với người khác, chỉ thích làm đối nghịch! Coi mình như bại nào vậy?”

Lý Cường nghe vậy không vui, trở mình, muốn ngồi dậy để cãi lý với cô nhưng nghĩ đến chuyện cô ghen ngào thì không đành lòng, lại nằm xuống.

Nói một hồi, mắt cô đỏ hoe. Cô vừa dụi mắt vừa ca thán: “Trước ngày cưới còn chạy đi uống rượu với mấy tên dở hơi, hôm cưới thì đến muộn, anh còn định nghĩ gì nữa?”

Lý Cường vẫn nằm dưới đất, trong lòng thấy có chút hổ thẹn.

Văn Văn vừa lau nước mắt, vừa ca thán: “Thực ra mình cũng biết anh ấy không đến nỗi nào. Nhưng cái mồm làm hại cái thân, tính mình vốn hay nóng nảy, có thể sống tốt với nhau được không? Anh tự nhiên chạy đi là ý gì? Muốn ly hôn thì còn phải ký tên nữa chứ, không muốn ly hôn thì cũng phải nói rõ trước mặt nhau. Tự nhiên bỏ đi thế này là thế nào?”

Anh nằm dưới đất hồi lâu không nói, ánh mắt mỗi lúc một dịu dàng hơn, còn khóe miệng dường như là mỉm cười.

“Không được, mình phải hỏi anh ấy cho rõ ràng mới được.” Cô vừa nói vừa với lấy điện thoại trên mặt tủ của anh và xuống giường.

Lý Cường vẫn đang nằm im dưới đất, Văn Văn xuống giường không biết giẫm ngay lên người anh.

Anh vội kêu lên oai oái: “Ồi đau...”

“Nào, canh đậu hũ đây!” Tống Đông Lâu đưa bát canh đậu hũ đặt trước mặt của Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ rất kinh ngạc: “Sao anh biết em thích loại này?”

Anh cười nói: “Anh thường xuyên ghé thăm blog của em mà. Anh còn biết em thích vang đỏ, hút thuốc lá nữ, thích nghiên cứu các chuyên đề về quân sự và tâm lý học.”

Tiểu Mỹ cười, “xem ra em trở thành người trong suốt trước mặt anh rồi!”

Anh nói thật thà: “Em là một cô gái nhanh nhẹn thông minh, mãi mãi trong suốt long lanh như thế!”

Tiểu Mỹ cười ngọt ngào, cúi đầu uống ngụm nước canh.

Trong căn nhà mới, tấm rèm cửa màu vàng nhạt hơi khẽ rung động.

Lý Cường nói, “em độc ác quá, lại còn giẫm lên người anh nữa!”

Văn Văn: “Phi lễ vật thánh, anh không biết sao?”

“Anh còn chưa trách tội đạp anh xuống giường đâu nhé!”

“Em nằm cách xa anh như thế, sao mà đạp xuống được?”

“Không phải em thì là ai? Buổi tối anh ngủ còn nằm trên giường, sáng dậy đã dưới đất rồi... Oái... Lại đạp hả?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-ket-hon-lieu-co-chet>